

Mike Hassel

ONOR LA GENERAL

NEMIRA

MIKE HASSEL

ONOR LA GENERAL

ISBN:
973-569-547-2.

Traducerea de SORIN PETRESCU

Editura Nemira
2002

Mamei mele,
de care mă mai desparte doar
ultima răsuflare...

Cuprins

I

Feodor, ucraineanul pe care-l cunoscusem în Kosovo, ne primeşte, pe mine şi pe Colos, ca pe doi buni prieteni, deşi nu făcuse parte, alături de noi, din comandourile de mercenari, ci din cele ale voluntarilor sosiți din țările fostei Uniuni Sovietice.

— Florin Zamfir şi Frederick Sheldon! exclamă el, fericit. Căruntul şi Colosul! E un prilej de bucurie să primesc, în umila mea locuință, figuri cunoscute ca voi!

Casa lui de vacanță, aflată pe o insuliță în Marea Azov, nu e ruptă din filme, dar are tot confortul necesar. Trăieşte aici ca un Robinson modern, alături de o comunitate de pescari, cu care, de altfel, se şi confundă, căci în familia lui Feodor pescuitul e o meserie tradițională. Participă cu zel la expedițiile în larg, pentru întinsul sau strânsul năvoadelor, dar nu se dă în lături nici să petreacă ore întregi în bărcuța lui cu motor, din care undițele apar asemenea țepilor unui arici. Banii strânşi în decursul luptelor ca voluntar, sau ca bodyguard al câte unui mahăr, îi sunt îndeajuns pentru a nu-şi mai face griji şi pentru a duce un trai liniştit. Nici nu mai vrea să audă de arme şi conflicte. Soția lui, Auma, o tătăroaică din zona Crimeei, e deja însărcinată în luna a doua.

Feodor face parte dintre puținii luptători profesionişti care au avut puterea s-o rupă cu instinctul de soldat, pentru a începe o altă viață. Nu ştiu câtă rațiune sau cât spirit de conservare se găseşte într-o astfel de alegere şi nu ştiu dintr-un simplu motiv: toate tentativele mele de a mă retrage au fost sortite eşecului. În ceea ce mă priveşte, din clipa în care am ucis primul om, liniştea m-a părăsit. Nu că aş avea remuşcări, nu! Ci fiindcă ştiu că, la rândul meu, aş putea fi oricând ucis.

De Feodor nu trebuie să ne ferim. Îi spunem deschis cum stau lucrurile cu noi, după grozăvia petrecută în Burundi[1].

— CIA?! zice Feodor, fluierând prelung.

Câinele său, Goma, se prezintă credincios la ordin, flendurindu-şi coada lungă şi stufoasă, pentru care o veveriță ar fi pretins drepturi de autor. Mai bine decât să apară CIA, căci fluieratul îi era adresat acesteia din urmă.

— Se ştie că tipii nu lucrează cu martori în viață, continuă Feodor, scărmănând, duios, blana lui Goma. Aici puteți să stați cât va dori sufletelul vostru, nu-i vorbă! Cert e că barosanii vor controla toate adresele camarazilor voştri.

— Tu n-ai fost camaradul nostru! latră Colosul în locul lui Goma, cu nesimțirea lui caracteristică, deşi, în opinia sa, e doar o redare a realității.

— Sunt mai deştepți decât par, spune, calm, Feodor, grăbindu-se să umple iarăşi paharele cu samagon. Au nişte evidențe mai complete decât o cutie cu creioane colorate.

— Nici prin cap nu ne trece să ne stabilim aici, intervin eu. Pentru moment însă ni s-a părut locul cel mai potrivit.

— Am profitat de invitația pe care ne-ai făcut-o, pe când le-o trăgeam albanezilor la cur! se făleşte Colosul. Tu ziceai că dai o votcă la tine acasă, dacă scăpăm cu viață! Sau a fost doar aşa, o figură de stil?

— N-am spus-o ca să mă aflu în treabă, poți fi sigur! îi răspunde Feodor. Când un ucrainean face o invitație, o face din tot sufletul. Nu la mine mă gândesc, ci la voi. Dacă voi ați ajuns aici, o pot face şi *ei.*

— Feodorcika, îl mângâi eu. N-o să ne ascundem sub patul tău, stai liniştit! Tu însă ne poți ajuta să ni se piardă urma.

Ucraineanul nu răspunde imediat. Apucă sticla cu samagon şi toarnă o porție peste terciul din bolul câinelui, iar lui Goma începe dintr-o dată să-i placă mâncarea. Colosul clipeşte din singurul lui ochi, urmărind scena cu interesul unui zoolog decis să-şi închine viața problemei supraviețuirii speciilor.

— Am mai văzut şmecheria asta, pe când îmi tratam reumatismul în pârnaia din Alcazar! Prinde el să ne depene amintirile lui romanțate. Comandantul adjunct avea un

doberman pee care-l scotea în fiecare zi la aer, fix la ora când ne făceam şi noi plimbarea. Umbla de colo-colo, mirosindu-ne pe rând şi, datorită nu ştiu căror însuşiri miraculoase, potaia ridica dintr-o dată cracul şi se urina pe câte unul. Niciodată la întâmplare. Rețineți, prieteni, nu s-a întâmplat nici măcar un singur caz în care cel udat să nu aibă asupra lui droguri sau alcool! Vezi bine că dobermanul de care vă spun era dresat şi ne-a costat bani buni să aflăm metoda. Pasămite, comandantul adjunct îi punea, tot aşa, ca tine, votcă şi droguri în mâncare. Numai că, într-o zi, fiind noi complet curățați de meniul interzis îndeobşte prin închisori, potaia s-a trezit fără obiectul muncii, drept care s-a pişat direct pe pantalonii cu dungă ai stăpânului. Pe ăsta l-au apucat pandaliile, cu atât mai mult cu cât avea, într-adevăr, asupra lui o butelcuță de aluminiu pe post de medicament pentru stomac. Javra şi mă refer la câine, a fost condamnată la o lună de carceră. Cum singurul care râsese de întâmplare am fost chiar eu, m-a făcut şi pe mine coleg de celulă cu dobermanul. N-a fost cea mai fericită perioadă petrecută la Alcatraz, pentru că, vă dați seama, treizeci de zile n-am coborât din patul de deasupra. De-acolo îmi făceam nevoile şi tot acolo îmi întindeau potolul pe o paletă cu coada lungă. Cert e că, la sfârşitul pedepsei, potaia a luat drumul unui institut de dezalcoolizare, unde se spune că ar fi supt toată votca din sângele pacienților.

Feodor râde încetişor şi-şi mai plimbă o vreme lăboanța prin blana lui Goma, după care revine la problema aflată pe ordinea de zi.

— Băieți, ne spune el, eu pot să vă ajut într-un singur fel. Să vă fac topiți în lumea interlopă. Deşi s-ar putea să vă găsească şi acolo. Mafia rusă, Spinațul, are legături trainice cu autoritățile. Pentru diverse favoruri, s-ar putea să vă toarne. Pe de altă parte, se consideră că americanii mai au şi alte probleme decât să vă caute pe voi toată viața.

Propunerea lui Feodor e ca margarina pe pâine. Simplă şi eficientă. Avem două variante, drept acoperire: bodyguarzi în

slujba unui bos, sau asasini plătiți.

— Le-am încercat pe amândouă, ne zice Feodor. Prima e mult mai avantajoasă. Se întâmplă rareori ca un bos să-şi trădeze tocmai gărzile care-i păzesc viața. Am încă destule relații ca să vă plasez unde trebuie, dar ar mai fi o mică problemă: nu cunoaşteți limba rusă!

Colosul e primul care-i dă dreptate, înjurând într-o straşnică limbă engleză, motiv pentru care Shakespeare ar fi preferat să se nască în Italia. Uriaşului nu-i plac defel soluțiile fără soluție, cum se exprimă el, în termeni oarecum civilizați: „Degeaba îi arunc un colac celui înecat, dacă respectivul colac e unul de WC."

— Uşurel! caută să-l domolească Feodor. Orice cimilitură are şi o dezlegare. Trebuie privite întotdeauna ambele fețe ale unui lucru.

— Măi Feodor, rage Colosul, făcându-l pe Goma să-şi zbârlească coama, tu eşti ca o curvă care şi-a cusut himenul la loc. Când îşi desface picioarele, când şi le strânge şi-şi deschide gura. Aveam un camarad care, tot aşa, ca şi tine, arunca zarurile când cu dreapta, când cu stânga, zicând că nu poți să ştii niciodată cu care mână te-ai şters ultima oară la cur!

— Vă grăbiți? ne întreabă Feodor, făcând pe naivul. Samagon e destul, casa mea are zece camere, mâncare câtă vrei... doar să nu plouă. Sfada are legile ei, Frederick! Mai degrabă, tu îmi pari un eunuc care şi-a transplantat un vibrator!

— Are dreptate! mă oțărăsc şi eu la Colos. Dacă vrei să ajungi la miezul cepei, n-o tai, ci îi înlături foile, una câte una.

— N-am ştiut că am în față doi înțelepți! zice, cu respect, Colosul, scărmănându-se în talpă. Simt o bucurie şi o cinste să pot sta în preajma voastră şi să mă pot adăpa de la pildele şi de la tâlcurile voastre. E adevărat că-mi sunt de folos tot atât cât hârtia igienică credinciosului Goma, drept care mă văd silit să vă consider nişte frecangii.

— Domol, domol! râde Feodor, arătându-şi dinții albi şi lați.

Asta-i firea lui Fredi, el e mai activ, mai repezit, dar nu trebuie învinuit pentru atâta lucru… Spinațul are legături în mai toate țările din Europa, dar mai cu seamă în cele din Est. Vă puteți găsi de lucru, de pildă, în România.

— Arăt eu a şti limba română? se înviorează din nou Colosul, în capul căruia, fireşte, neuronii se plictisesc de moarte.

— Măcar o ştie Florin! Tu poți să joci rolul mutului, precizează Feodor. Acum, ce-ai vrea, să fii însoțit în permanență de un translator?

— Nu prea sunt agreat în România! îi transmit eu noutatea lui Feodor. Sau, dimpotrivă, sunt prea dorit, dar altfel!

— Cu atât mai mult! punctează Feodor. Cui i-ar trece prin cap că ai căuta să te ascunzi tocmai acolo?! Şi apoi, identitățile voastre or să fie atât de bine ticluite, încât or să reziste la orice verificare a oricărui serviciu special, dacă o să fie cazul cumva.

E, totuşi, o soluție! Nu cea mai bună, dar, deocamdată, singura. Pe de altă parte, dacă figura mea e una comună, iar cu barbă şi mustăți ar deveni chiar anonimă, mutra Colosului, dacă ai apucat s-o vezi o dată, n-o mai uiți în veci. Oricare polițist din lumea asta, oricât de puțin şcolit ar fi, tot s-ar simți tentat să-l aresteze, măcar şi pentru felul în care arată. O luăm de la capăt, dar, de fiecare dată, apare un punct în care ne poticnim. Desigur, ar exista o soluție ca eu şi Colosul să ne despărțim, însă nu ştiu din ce motiv nu o aduc în discuție. Pe neaşteptate, îmi sare în ajutor însuşi Colosul.

— Eu nu merg în România! decide el, luându-şi la gâdilat cealaltă talpă. Am mai fost o dată şi m-am simțit ca într-o cuşcă. Ăia de pe-acolo nu respectă nici o lege! Şi apoi, n-aş putea să fac pe mutul, nici dac-aş avea o grenadă între buci. La urma urmei, Florine, din câte ştiu eu, încă nu suntem căsătoriți, aşa că nu înțeleg de ce nu ne-am vedea fiecare de-ale lui!

— Desigur, se grăbeşte să întărească Feodor, împreună ați fi cu mult mai vulnerabili. Am vrut însă ca asta să hotărâți

voi.

Aflăm, stupefiați, că, de fapt, pentru Colos discuția a fost doar un prilej pentru o votcă bună, căci decizia lui fusese luată cu mult înainte. Se va întoarce pe insulița de lângă Pauka Rouha, unde-l aşteaptă regina maori Soulana[2].

— Nici dracu' n-o să mă găsească acolo! exclamă el, încântat. Desigur, ai putea veni şi tu, Căruntule!

— Tâmpitule! urlu eu, incitat. La ce l-ai mai lăsat pe bietul Feodor să-şi răcească gura?! Doamne, cum de nu mi-a trecut prin cap? Maorii, bineînțeles, asta-i soluția!

— V-am lăsat să faceți pe înțelepții, ca să vedeți că nu valorați mai mult decât boaşele lui Goma, aici de față! Se laudă americanul. Voi credeți că eu sunt prost, dar Colosul nu e tâmpit, e şiret ca vulpea şi puternic ca ursul! Hai, sărutați-mi mâna şi cereți-vă iertare!

Bem şi cântăm până târziu în noapte, acompaniați de Goma, care e deja criță. După o săptămână, în schimbul unei sume piperate, intrăm în posesia noilor identități, care au chiar şi CV-uri bine documentate. Feodor ne însoțeşte până la Sevastopol, de unde urmează să luăm un feribot pentru Turcia. Ne îmbrățişează cu căldură. Câteva sticle cu samagon intră, docile, în sacoşa Colosului, iar ucraineanul se pregăteşte să ne facă semn cu mâna.

Apoi întregul plan se deşiră ca o țesătură neînsăilată. La punctul de frontieră, de care Colosul trece fără probleme, sunt invitat politicos într-o cameră. Doi zdrahoni se reped, pe neaşteptate, asupra mea, prinzându-mi mâinile în cătuşe. Fără să-mi dea nici o explicație, mă iau pe sus şi mă aruncă într-o dubă, care porneşte în trombă. Prin fereastra zăbrelită din spate, apuc să-l mai văd pe Feodor, rămas în acelaşi loc, cu zâmbetul împietrit pe buze.

Două zile sunt ținut în sediul poliției din Sevastopol, fară ca nimeni să mă cheme sau să-mi adreseze vreun cuvânt. Apoi, în cea de-a treia zi, sunt scos din celulă şi, tot fară nici o explicație, mi se înapoiază actele şi sunt condus în stradă. Surprinderea e atât de mare, încât nici nu aud claxonul unei

maşini parcate în apropiere. Mă dezmeticesc doar atunci când Feodor coboară de la volan şi mă ia de braţ, ca pe un bolnav, îndemnându-mă să mă urc în micuţul Jiguli.

— Porcul care v-a completat paşapoartele n-a verificat ca lumea identităţile, mai zice el, în timp ce se angajează pe şoseaua de ieşire din oraş. Leon Kuciuk, adică tu, era dat în urmărire generală pentru omorârea unui poliţist. El a dispărut, bine mersi, iar tu urma să-i plăteşti acum toate poliţele.

— Aduc atât de bine cu tipul de care vorbeşti? întreb eu, când reuşesc, în sfârşit, să-mi descleştez gura.

— Îndeajuns, pentru poliţia de-aici! Au atâtea cazuri nerezolvate, că l-ar închide şi pe Hristos.

Cât despre felul în care am fost eliberat, iar nu e o surpriză. Feodor a plătit din greu acolo unde trebuia, iar mafia locală s-a ocupat de restul.

— Problema e că acum, vrei, nu vrei, trebuie să intri în slujba lor! continuă Feodor. Îmi pare rău, dar a fost vina mea. N-ar fi trebuit să mă bag. S-a zis cu liniştea mea, Căruntule. Tu o să fii omul lor, iar eu, garanţia ta. Nu puteam însă să te las să zaci într-o închisoare, pentru tot restul vieţii. Mi-a zis Auma să stau deoparte şi iată că se dovedeşte că tot femeia are dreptate.

Nu dau doi bani pe tânguiala ucraineanului. L-aş omorî cât ai zice peşte, dacă n-aş şti că, deocamdată, depind încă de el.

— Unde mergem? îl întreb eu, repezit.

— La şeful cel mare. Pentru o chestie ca a ta, a trebuit să intervină chiar Naşul în persoană. Să fii sincer cu el, să-i spui tot. Dacă te prinde cu minciuna, te lichidează pe loc. E foarte suspicios.

— Şi, o dată cu mine, te curăţă şi pe tine, garanţia mea! îl completez eu privindu-l cu răutate.

— Aş fi putut să-mi iau mâinile de pe tine! ricanează Feodor. Dar m-am gândit că la fel ai fi procedat şi tu.

Pe dracu'! N-aş fi fost atât de tâmpit să-mi vând pielea pentru oricine. La urma urmei, vina îi aparţine în

exclusivitate, aşa că n-are nici un merit că a intervenit pentru mine. Atunci când, în lumea în care trăieşti, domină legea junglei, orice semn de toleranță e un drum sigur către propria-ți pieire. De Feodor s-ar putea însă să mai am nevoie, aşa că îi cânt aria preferată:

— Stai liniştit, Feodorcika! Aşa m-am şi gândit că voi proceda, am să lucrez pentru Spinaț! Cu ocazia asta, dispun de o acoperire perfectă.

— Da, da, chiar aşa!]mi răspunde ucraineanul, ceva mai înviorat. Eu, frate, nu vreau decât să rămân pe insulița mea şi să-mi duc traiul meu, liniştit, de om simplu.

— Asta şi eşti, frate! Luptele nu-s de tine. Fii fară grijă, am şi uitat unde locuieşti!

Feodor o dă pe sentimentalism şi nici nu vrea să audă de aşa ceva, dar uşurarea cu care vorbeşte mă face să cred că nu prea ştie să mintă.

Până la Odessa, conduce fară pauză. Doar nişte scurte opriri, ca să facă plinul şi să înfulecăm câteva sandvişuri. Când ajungem la periferia oraşului, opreşte în dreptul unui motel şi-mi dă ultimele instrucțiuni:

— Ia o cameră şi aşteaptă. Vor veni să te caute. Ei, succes, frate!

Ne îmbrățişăm în stil rusesc, după care Feodor întoarce maşina şi dispare iute la orizont.

Spre miezul nopții sunt căutat de un tip îmbrăcat elegant, într-un costum de şantung, care e deosebit de politicos. Mă invită să facem o plimbare cu Mercedesul lui, dar nu înainte de a mă ruga să-mi trag o căciulă peste ochi.

— Nu e recomandabil să vezi pe unde mergem!]mi explică el, amabil.

Abia când ajung în biroul mahărului, mi se îngăduie să-mi scot căciula. Mă frec la ochi, deşi nu e necesar să fac vreun efort pentru a mă obişnui cu lumina. Camera se află în semiobscuritate, doar o lampă cu picior aruncă o rază palidă, cât să disting pereții tapetați cu motive orientale şi mobilierul simplu, din piele – o canapea şi două fotolii. În spatele unui

birou negru, aşezat într-un colț, ghicesc o siluetă tolănită într-un jilț care seamănă mai degrabă cu tronul țarului.

— Serveşte-te cu votcă! zice silueta, în loc de cel mai călduros bun-venit. Sau preferi lapte bătut?

Îmi torn o porție zdravănă şi nu ezit nici să mă servesc cu un trabuc din cutia deschisă, aflată pe măsuța de sticlă, cu picioare aurii, de-alături.

— Sper că nu te deranjează că nu-mi arăt fața, dragă Leon! continuă vocea molatică. O să-ți zic aşa, pentru a simplifica lucrurile.

— N-am fost curios niciodată, îi răspund eu, pufăind expert. Cât despre Leon, e-n regulă. Eu cum să-ți spun?

Tipul râde molcom şi întinde mâna spre un pahar cu coniac aflat în fața lui.

— Noroc!

— Noroc! zic eu, ridicând paharul, la rândul meu. Sau ăsta e numele?

— Nu pari copleşit de cele prin care ai trecut! face tipul, în loc de răspuns. Pari mai degrabă un actor care-şi cunoaşte textul dinainte.

— Am avut parte şi de altele, care n-ar da prea bine într-un manual de istorie. Vreau însă să-ți mulțumesc pentru ajutorul acordat şi să te asigur de recunoştința mea.

— Spune-mi Grişa! melodiază tipul, ceva mai vioi.

— Ei bine, Grişa... sau trebuie să-ți spun domnule Grişa?

— Cei de valoarea ta îl pot lăsa pe „domnule” la o parte. Desigur, fără a lăsa şi respectul care se cuvine.

— Ei bine, Grişa, m-ai scos dintr-o năpastă şi, conform crezului meu, trebuie să-ți fiu recunoscător, zic eu, căutând să-l fac să înțeleagă că nu mă consider, totuşi, la mâna lui.

— Nu te interesează de ce am făcut-o?

— De obicei, sunt un om exact. Amănuntele nu fac decât să complice.

Grişa râde din nou şi-şi aprinde o țigară subțire, după care se apleacă peste birou, fără însă a intra în conul de lumină şi-mi spune apăsat:

— Situația nu e chiar aşa cum o prezinți tu. Vreau să precizez că nu ne aflăm pe o poziție de egalitate: eu îți fac un serviciu şi tu mi-l întorci. Desigur, ăsta e un amănunt, cum ziceai şi nu trebuie să influențeze relațiile noastre viitoare. Vreau însă să ştii bine cum stai – asta fiindcă tot mi-ai spus că eşti un om exact.

— E-n regulă, nu trebuie să-mi faci harta! îi transmit eu, punând sticla să mai tragă o temenea. Cunosc regulile şi sunt gata să mă supun lor.

— Perfect! exclamă Grişa, lăsându-se pe spate. Nu-ți ascund că-mi face o reală plăcere să am de-a face cu oameni ca tine. M-am cam săturat de brontozaurii cu muşchi şi fară creier. Leon, am aflat destule despre tine ca să ştiu că eşti omul de care am nevoie. Fidelitatea ta în respectarea contractelor pe care le-ai avut îmi convine de minune. Cu toate acestea, în ceea ce mă priveşte, biografia ta începe abia acum. (Tace o vreme, molfăind țigara ca un boşorog care vrea să se asigure că mai are proteza în gură.) Nu mă întrebi când se va şi sfârşi? mă iscodeşte el, pe neaşteptate.

— M-ar interesa mai întâi cu ce va începe! îi replic eu, dând cu tifla unei capcane răsuflate.

Grişa se amuză copios. Dintr-o sticlă maronie îşi umple din nou paharul, pe care-l ridică cu un gest scurt.

— Noroc!

— Noroc!

— Acum, Leon, du-te şi te odihneşte. Andrei te va conduce în camera ta. Nu ieşi de-acolo decât dacă va veni cineva să te ia. Vei găsi în frigider tot ceea ce-ți trebuie. Întrebări?

— Întrebările aduc întotdeauna numai neplăceri! fac eu. Mă feresc de ele ca un călugăr de nudiste.

Camera în care sunt condus este dotată, într-adevăr, cu toate cele necesare, aşa încât să nu fii nevoit să suni la room-service sau după vreun agent imobiliar. Mobila e simplă, dar comodă. Televizorul şi videocasetofonul sunt străjuite de o mică bibliotecă, în care găseşti casete pentru toate gusturile, de la zoofilie la melodramă. Baia are o cadă triunghiulară,

prevăzută cu jacuzzi. Mai lipseşte doar maseuza de serviciu, dar nu sunt convins că, dacă aş mai cotrobăi, n-aş da şi peste aşa ceva. Frigiderul, cam de talia Colosului, geme de alimente, iar sectorul sticle cuprinde o serie de personalități recunoscute pe plan mondial. Una peste alta, poți trăi acolo o bună parte din viață, fară să deranjezi vreun vecin pentru o sticlă de ulei.

Ferestrele au obloane exterioare, bine închise, ceea ce m-ar putea face să mă cred într-un voiaj pe un submarin, dacă n-ar fi bâzâitul aparatului de aer condiționat. Descopăr chiar şi obiectivul unei camere video, ascunsă discret, între două stucaturi. Faptul că voi fi urmărit nu mă deranjează, ba chiar îmi oferă un ciudat sentiment de siguranță.

Fără un ceas, nu pot să ştiu cât timp petrec pe mica mea insulă. Poate o zi, poate două, poate o lună. Prefăcându-se că a uitat de mine, Grişa vrea, de fapt, să mă testeze. Pentru mine este însă o perioadă nesperată de refacere. Singura diferență față de un cosmonaut aflat pe o stație orbitală e lipsa stării de imponderabilitate, pe care o am însă în mine.

La intervale regulate, mă dedic antrenamentelor fizice şi psihotrone. Pentru cei care se chiombesc la mine prin camera video, prezint şi un recital artistic, cu figuri savante din Shaolin. Mi-am fixat un program, pe care-l urmez cu atâta precizie, încât unui robot i-ar exploda circuitele de invidie.

La timpul cuvenit, sunt condus din nou în biroul lui Grişa. Tipul stă tot în penumbră şi are în față acelaşi păhăruț de coniac, încât ai zice că n-am lipsit decât un minut, două, cât să mă duc până la toaletă.

Aceeaşi părere o are şi Grişa, care trece direct la subiect, de parcă ar continua o conversație întreruptă accidental:

— O să-l însoțeşti pe unul dintre locotenenții mei într-o misiune în România. Te bucuri, nu-i aşa? Plaiurile natale, oamenii iubiți, aerul pur al patriei… Leon, Leon… Nu trebuie să sari la pupat. Prea multe n-o să-ți spun, Ludinski te va instrui personal. Pe mine mă interesează un singur lucru: să deschizi urechile şi ochii, să reții tot, absolut tot, iar la

întoarcere să-mi faci un raport complet, până la ultimul amănunt, din care să nu lipsească nici o virgulă. Dacă-mi vei câştiga încrederea, vei primi mai mulți bani decât în toată viața ta de câine mercenar şi asta, fară să miroşi pârțurile boşinarilor sau să calci în căcați de papagal. Vei avea cele mai frumoase femei din lume, vei locui în cele mai rafinate apartamente, în fața ta se vor pleca notabilitățile locului… Asta e adevărata putere, nu cea pe care ți-o conferă arta ta de soldat.

— Îți rămân dator, Grişa, zic eu, ca la carte. Un mercenar e un soi de judecător profesionist, pentru care datoriile sunt chestiuni de onoare.

— Onoare! Asta caut şi eu să-i învăț pe nemernicii ăştia care mă slujesc! Eh!… Ludinski nu face parte din organizația mea. E un fel de colaborator. Cred că mai multe nu e nevoie să ştii. O s-o faci pe garda lui de corp şi, indiferent ce s-ar întâmpla, oriunde s-ar afla, chiar şi într-o păsărică, nu te desprinzi de el. Pricepi?

— Clar! Dacă pe tip îl va apuca pântecăraia, voi fi acolo să-i întind hârtia!

— Asta e convenția şi Ludinski nu are voie s-o încalce. Nu-l lăsa să încerce să scape de tine. Ar putea să-i treacă prin cap să-ți însceneze un accident.

Grişa se apleacă într-o parte, scoțând dintr-un sertar un pistol Beretta, pe care-l pune pe birou. Îmi face semn să mă apropii, dar, chiar atunci când ajung la un metru de el, tot nu reuşesc să-i văd fața. Remarc, totuşi, o bărbie pătrată, străbătută de o tăietură adâncă.

— Asta e arma ta, îmi zice el, lăsându-se şi mai mult pe spate. Vei şti când şi dacă o să fie nevoie s-o foloseşti.

Controlez Beretta, care are deja cartuş pe țeavă şi mă declar oarecum mulțumit. Aş fi preferat un Colt 45 sau un Phong cu tragere automată, ba m-aş fi declarat mai satisfăcut şi de un Carpați de producție specială.

Un gând năstruşnic îmi fulgeră prin minte: ce-ar fi să îndrept pistolul spre Grişa şi să-i prind o steluță roşie în

frunte?! Dar tipul e dracul gol.

— L-ai putea folosi chiar acum, ce-i drept! îmi ghiceşte el gândul. Ar fi un fel de rezolvare rapidă.

— Presupun că am trecut încă un test de încredere! zic eu, făcând pistolul să dispară la spate.

— Încearcă să nu mai faci pe deşteptul cu mine! replică Grişa, cu o voce dură. Îmi jigneşti inteligența. Aşadar, Leon, te aştept cu raportul. Abia atunci vei şti dacă ți-ai plătit datoria sau nu.

Ludinski e un tip mătăhălos, mai mult gras decât musculos, cu o figură de buldog care a lins sare toată viața. Urechile clăpăuge, care se mişcă la unison, ori de câte ori deschide gura, nu-l fac cu nimic mai simpatic. De la bun început, pretinde să mă situez în cercul al doilea al gărzii sale de corp, iar când îi repet cuvintele lui Grişa, mă acoperă cu un strat de înjurături surprinzător de plastice. Deoarece insist în refuzul meu de a accepta orice altă postură decât pe cea a umbrei sale, mă amenință că mă va folosi drept material de construcție pentru vila lui, pe care tocmai şi-o ridică undeva, în împrejurimile Moscovei. Rămân însă neclintit. Cea de-a doua serie de înjurături e ceva mai directă, însă are asupra mea acelaşi efect. Cum discuția are loc între patru ochi, Ludinski nu trebuie să facă nici un efort pentru a salva aparențele.

În schimb, trece la varianta B, cea cu dulceața: femei giugiuc, bani gârlă, croaziere de vis şi tot tacâmul. De astă dată, mă face de-a dreptul curios. Evenimentele la care voi participa, fie că vrea, fie că nu, par mai importante decât orice secret masonic.

Ludinski şi-a terminat muniția. Se ridică, făcându-şi burta s-o ia la vale şi mă priveşte cu scârba cu care un marchiz ar privi la păduchii lați luați de la o slujnică.

— Ține cont de un lucru! mârâie el, trimițându-şi urechile la plimbare. Dacă vreau, te pot strivi ca pe o ploşniță!

Se învârteşte de colo-colo, ca o găină cu capul tăiat, neuitând să mai înşiruie o serie de blesteme care ar fi făcut să

roşească şi o vrăjitoare cu vechime în muncă. Cum nu intenţionez să-l cer în căsătorie, îmi plimb nepăsător ochii pe pereţii încărcaţi de tablouri, prefăcându-mă interesat de semnăturile mai mult sau mai puţin celebre.

Cei mai nemulţumiţi de prezenţa mea sunt însă tipii, cinci la număr, care-i asigură protecţia. Mă înconjoară şi mă supun unui tir de insulte şi ameninţări capabile să îndoaie şi un stejar secular. Tăcerea mea îi întărâtă şi mai mult. Sunt gata să treacă la fapte şi zău că nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, dacă în cadrul uşii n-ar fi apărut chiar Ludinski. A avut, se pare, unele convorbiri telefonice lămuritoare, căci e mai mult decât conciliant:

— Nimeni nu se atinge de Leon! urlă el, nervos. Până la noi ordine, el va fi cel care va sta lângă mine.

Următoarele două zile încerc să mă fac simpatizat, dar reuşesc tot atât de mult, cât ar reuşi un cocoş să i-o pună unei femele de struţ. Dar când sunt în serviciu comandat, detaliile mă lasă rece. Cu adevărat ameninţat mă simt doar atunci când vine ziua să trecem graniţa în România. Numai din câte ştiu eu, sunt cel puţin două servicii secrete care mă vânează de zece ani de zile. Între timp, probabil că dosarul meu a luat proporţii îndeajuns de mari, ca să mă transforme într-un vânat dorit şi de alţii. Dar la aeroportul Otopeni nu se întâmplă nimic, trec cu bine de poliţia de frontieră şi iată-mă păşind din nou pe pământul ţării mele, mai curând decât aş fi crezut sau aş fi intenţionat.

Ne cazăm la Hotelul *President,* în apropierea Ambasadei Federaţiei Ruse, dintr-un simplu motiv: e hotelul preferat de toţi cei care vin în vizită din spaţiul fostei Uniuni Sovietice. Aproape că nu mai recunosc Bucureştiul. Din oraşul mohorât şi cenuşiu pe care l-am lăsat, nu a mai rămas aproape nimic.

O săptămână întreagă, Ludinski nu face decât să mă poarte prin toate cazinourile şi barurile de noapte, mai multe decât în oricare oraş din lume prin care am trecut. Cheltuieşte într-o veselie, punându-i pe gânduri chiar şi pe cei din poliţia secretă, care ne filează discret. Altceva, decât că

doi ruşi îmbogățiți peste noapte vin să se distreze şi să-şi verse surplusul în casieriile cazinourilor, nu află însă nici prostituatele pe care le schimbăm în fiecare noapte şi care, bineînțeles, întocmesc şi ele rapoarte acolo unde trebuie. Că nu poți adormi nişte agenți ai poliției secrete cu aşa ceva, asta-i cert, dar, cel puțin, îi ajuți în muncă.

După o săptămână de dulce lenevie, Ludinski mă ia la o plimbare la şosea şi-mi face cunoscută intrarea în program.

Plecăm mâine dimineață spre Braşov, cu o maşină închiriată.

Doar noi doi. Am un prieten la care vom sta o zi şi o noapte. După ce încheiem afacerea, urcăm la Poiană, pentru câteva zile, apoi ne întoarcem la Bucureşti şi luăm primul avion spre Moscova.

Lucrurile se întâmplă întocmai. Prietenul lui Ludinski, un tip scund, gros şi țigănos, la vreo şaizeci de ani, care se recomandă, simplu, Martin, ne primeşte cu brațele deschise. Are o casă măricică undeva, pe o străduță veche, aşa că nu se pune problema găzduirii. Totuşi, ceva nu se leagă. Ludinski nu a făcut nici un efort să scape de cei care ne filează cu înverşunare, or, o afacere atât de importantă, precum mi-a prezentat-o Grişa, nu poate fi încheiată într-un cadru care amenință să devină festiv.

Ca întotdeauna, flerul, sau instinctul, spune-i cum vrei, nu mă minte. După masă, Martin ne invită să degustăm un coniac unguresc, contingent cu el. A făcut o singură greşeală, punându-mă pe mine să închid obloanele ferestrei. Mă dau obosit şi, înşfăcând paharul pe care mi-l întinde Martin, mă retrag în salon, pe o canapea. Aici nu am de făcut decât un singur lucru: să repet figura lui Feodor cu Goma cel lățos, numai că locul acestuia din urmă e luat de basetul burtos al gazdei, care, după ce linge şi ultima picătură din pahar, cade ca retezat în fața canapelei, prinzând să sforăie aidoma unui om.

Atraşi de fornăielile zgomotoase, Ludinski şi Martin apar în cadrul uşii, rămânând uimiți de scena care li se înfățişează.

— Cred că trebuie să-ți trimiți potaia la dezintoxicare, îi zic eu lui Martin. Nu e bine să ai un câine alcoolic. În felul acesta, îți pierzi încrederea în el şi nu mai poţi fi sigur că-şi îndeplineşte sarcinile.

Drept răspuns, Martin striveşte între dinți câteva cuvinte ungureşti, despre care nu pot crede că sunt versuri dintr-o poezie de Petofi Şandor. La rândul lui, Ludinski rânjeşte cu tot botul lui bălos, scărpinându-şi posesiv burta. Apoi scuipă direct pe bietul baset, trecut în lumea lui Morfeu, opinând cu mult bun-simț:

— De ce dracu' ții rahatul ăsta în casă şi nu-ți iei un Saint Bernard? Se ştie că rasa respectivă nu se atinge în nici un fel de alcool.

— Acum, că mi-a băut coniacul, zic eu, cu nevinovăție, o să-mi mai torn unul. În alt pahar, fireşte! Nu-mi place să beau după cineva, fie el om sau câine. Şi, de astă dată, dragă Martin, o să te rog să umbli tu singur la obloane.

Ludinski continuă s-o facă pe niznaiul, dar, cum discuția nu mai poate fi ocolită, latră către mine:

— Plecăm la Breaza, aşa că lasă coniacul! O să ne întâlnim cu nişte indivizi care ar putea avea ideea năstruşnică de a mă lichida. Să fii cu ochii-n patru!

După încă un sfert de oră, în care cei doi şopocăiesc între ei ca doi elevi prinşi la fumat în curtea şcolii, Martin ne conduce în bucătărie, unde dă la o parte linoleumul, descoperind o trapă în podea. Coborâm, pe o scară de lemn, în pivniță. Într-unul dintre pereți este croit un intrând care dă într-un soi de galerie. Pătrundem, cu Martin în față, luminându-ne drumul cu lanterna. Galeria este lungă şi întortocheată. Ici-colo, mici mormane de moloz dau de ştire că a fost lărgită de curând. Cu toate acestea, pereții din cărămidă sunt atât de apropiați, încât burta lui Ludinski trebuie să ia cele mai diverse forme pentru a se strecura. La capătul tunelului se află o altă pivniță, mai mică şi mai murdară decât cea din care plecaserăm. Urcăm din nou o scară de lemn şi trecem printr-o altă trapă, ieşind într-o magazie din scânduri, în care sunt

îngrămădite numeroase unelte şi vechituri. Un miros puternic de ţuică şi mucegai se înstăpânise peste tot.

Martin deschide uşa, cu infinite precauţii, reuşind să o facă să nu scârţâie, după care aruncă priviri circumspecte în toate părţile. Ne face semn să-l urmăm prin curtea interioară, pe sub o boltă de piatră care ne scoate în stradă. La ora asta, e pustiu înjur. Un felinar stingher luminează o maşină mică, sport, pentru care un colecţionar ar face o pasiune subită.

Împreună cu Ludinski, iau loc în micuţul automobil, care porneşte la prima cheie. Motorul toarce neaşteptat de liniştit. Nu ne luăm rămas-bun. Apăs pe acceleraţie şi, la prima intersecţie, mă angajez spre şoseaua de Bucureşti. După o oră şi ceva, ajungem în dreptul localităţii Breaza, iar Ludinski îmi face semn s-o iau peste un pod aflat în dreapta, de la capătul căruia porneşte un drum de ţară, în pantă. Maşina urcă vioaie, fapt ce mă face să cred că Martin o întreţine mai bine decât pe bietul baset beţiv. Aproape de culmea dealului, drumul face o cotitură în ac de păr şi opresc pe un platou luminat, în dreptul unei vile cu etaj, care se profilează singuratică pe cerul întunecat.

Nu este o construcţie somptuoasă sau sfidătoare, dar nici n-ai putea-o confunda cu coliba Sfintei Vineri. Stilul specific arhitecturii de munte o face chiar intimă. Nu este nevoie să sunăm, căci gazda, probabil prevenită, ne aşteaptă în cadrul uşii. Ne întinde o mână flască, conducându-ne apoi în sufragerie. Dar nu se opreşte acolo.

— Unde ne duci? zice Ludinski, aproape supărat că nu se poate prăbuşi într-unul din fotoliile de piele.

— Pe terasă! răspunde gazda. E mai răcoare, dar, cel puţin, e sigur!

Nici nu apucăm să ne aşezăm pe scaunele de răchită, că Ludinski şi dă drumul la sonor:

— Ascultă, Schitule, ai luat legătura cu Manole? Nu ştiu de ce, dar am impresia că vreţi s-o daţi cotită!

Gazda, care răspunde la numele de Schitu, face un fel de reverenţă şi îşi freacă mâinile, afişând o nemulţumire făţişă:

— Manole e un bou! Nu visează decât poponeţuri şi tablouri! Mai nou, se trage în poză cu americanii.

Brusc, Ludinski îl prinde de reverele hainei de casă, aplecându-l spre el şi suflându-i în gură:

— Dacă ciripeşte ceva, vă omor şi pe el şi pe tine. Vă omor pe toţi! M-am săturat de trădători! Dacă nu puteţi fi altfel decât parşivi, fiţi între voi, dar nu cu mine! Eu nu vă chem la tribunal, vă trimit călăul!

— Fii serios, Arcadi! îngaimă gazda, ocazie cu care aflu şi numele mic al rusului. Manole e un laş, dar nu e prost.

Scăpat din strânsoare, Schitu se grăbeşte să aducă o tavă, pe care se află o sticlă de whisky şi două pahare.

— Tu, îmi zice el peste umăr, ai votcă în bucătărie.

Torn liniştit într-unul dintre pahare, după care-l dau pe gât, sfidător. Schitu se arată niţeluş contrariat, dar Ludinski îl lămureşte repede:

— Leon e omul meu, nu şoferul care m-a adus până aici, aşa că fă bine şi ia-ţi un pahar, dacă vrei să bei şi tu. Brr! Dar e răcoare bine!

— Să-ţi aduc o haină? face, prevenitor, Schitu.

— Dă-o-n rahat de haină! se stropşeşte Ludinski, executând un nou pahar. N-am venit până aici să mă-nţolesc. Pe mine mă interesează ce informaţii ai. Informaţiile, Schitule, asta înseamnă puterea! Cu ajutorul lor poţi face bani şi, tot cu ajutorul lor, poţi pătrunde până sus. Sus de tot! Nu mă interesează defel jocurile politice, cât timp am un puzzle completat în faţă.

— Cred că eşti mulţumit de felul în care decurge colaborarea noastră, încearcă Schitu să se linguşească.

— Mulţumit pe dracu'! îl întrerupe, nervos, Ludinski. Am cheltuit cu voi o avere! Sunteţi mai lacomi decât rechinii înfometaţi. Nu-i vorbă, sunt gata să plătesc oricât, dar vreau rezultate. Or, voi ce-aţi făcut? Vă prăduiţi unul pe altul, vă certaţi ca nişte babe chioare... Ce-mi pasă mie că vine la conducere unul sau altul?! Ce contează cum îl cheamă? Important e să fie unul care s-a dedulcit.

— Nu-i aşa simplu, zice Schitu, trăgându-şi o pătură peste picioare. E vorba, totuşi, de oameni importanţi, oameni politici, parlamentari…

— Zexe! exclamă, dispreţuitor, Ludinski. Caca-maca! S-au înfruptat din ce le-am dat? Ce mai vor? Au vrut acţiuni în petrol, le-am dat! Au vrut acţiuni în băncile noastre? Le-am dat! Au vrut parte din contrabandă? Le-am dat! Şi când vine ziua plăţii, ce aud? „Sunt oameni importanţi, sunt aşa şi pe dincolo, au pe dracu' cu plete…” Schitule, tu mă cunoşti, măcar tu! Eu nu mă joc!

— Dar cine se joacă, Arcadi? şopteşte Schitu, tresărind ca o antilopă surprinsă de tigru.

— Ai pregătit tot? Manole a fost avertizat?

— Tot! Aşa cum ne-am înţeles!

— Adică? Aţi început cu fondul ăla de investiţii şi v-aţi oprit! V-aţi speriat, sau ce? Dacă tot săriţi într-un picior, ca barza, o să cădeţi într-o groapă cu căcat!

— Ai şi tu răbdare. În curând, la conducere o să vină oamenii noştri şi se vor aranja toate.

— Vorbe! Vorbe, Schitule! Am pierdut prea mulţi bani! Nu vă organizaţi deloc! Vă e frică? Nu trebuia să vă băgaţi!

— Pot să vorbesc cu el de faţă? zice Schitu, dând din cap spre mine.

— Dar tu ce crezi? ţipă Ludinski, stropind cu salivă înjur. Că am venit cu poliţia după mine?

— Bine, bine, caută Schitu să-l împace. Atunci, ascultă! Am reuşit să reactivez întreaga reţea de ofiţeri care se afla în structura de sud-est.

— Ce numeşti tu reactivare? Rosteşte, apăsat, Ludinski. Faptul că le-ai dat bani să-şi deschidă afaceri? Că i-ai transformat în persoane publice?

— Era nevoie de o acoperire, nu?

— Ce acoperire, zăbăucule? Se îngrămădesc să apară la televizor şi pe prima pagină a ziarelor! Ce acoperire? Îţi baţi joc de mine, sau eşti doar tâmpit? Mă şi mir cum de te-au numit într-un post atât de important!

— Ăştia sunt doar înaintaşii, nu te aprinde aşa! zice Schitu, pe un ton cât mai ferm. Ei sunt carnea de tun. Despre ceilalți, cei care lucrează efectiv pentru noi, nu ştie nimeni nimic. Sunt pregătiți să treacă la acțiune, de cum se dă undă verde. Credeam că vii să-mi spui ceva despre asta.

— Nu lucrez în Serviciile Secrete, Schitule şi nici nu mă învârtesc prin cercuri înalte, ca voi, pe-aici. Dețin, ce-i drept, câteva informații care ar putea să te ajute, dar de astă dată vreau plata pe loc!

Ludinski îşi adună o flegmă bine garnisită, pe care o proiectează drept pe geamul de sticlă. Cu un gest rapid, mătură paharul din fața lui Schitu şi se apleacă spre el, amenințător. Metoda de intimidare dă roade. Schitu prinde să vorbească repede:

— În curând va avea loc o criză bancară de proporții. O să folosim toate resursele financiare, dar o să reuşim. Dăm peste cap bursa de mărfuri şi scădem la limită acțiunile. Or să fie câteva falimente, pe care va trebui să le finanțăm serios, dar, dacă atingem punctul maxim, vom putea recupera înzecit toată investiția. Pentru asta, e nevoie ca România să nu primească nici un ajutor din afară.

Schitu se opreşte, privind cu speranță către Ludinski, dar acesta nu arată că ar fi prea impresionat. Îşi țuguie buzele şi repetă:

— Vreau ceva concret, în schimbul informațiilor mele!

— Ce? îl întreabă Schitu, frecându-şi fundul de scaunul de răchită.

— Interesele noastre, ale Spinațului, sunt ca gazoductul proiectat să nu treacă pe-aici.

— E-n regulă! răsuflă, uşurat, Schitu. Am şi trecut la fapte. Am intensificat furturile din conducte, ca să creăm o atmosferă de nesiguranță în privința transportului.

— Nu-i de-ajuns! Ce e cu planul de sabotare a rafinăriilor? Ați promis că veți trece la vinderea şi apoi la lichidarea lor!

— O luăm treptat, Arcadi! Dumnezeule, doar nu trăim în Țara Nimănui!

— E treaba voastră în ce țară trăiți! Aranjamentul ăsta a fost!

— S-a făcut, ştii şi tu!

— Prea puțin!

— Ne punem în cap muncitorii!

— Rahat! N-o să vă dicteze vouă nişte lideri sindicali. Cumpărați-i, sau lichidați-i! Fiți fermi! Dacă nu mergeți până la capăt, riscați să pierdeți. Aici trebuie hotărâre şi fermitate.

— Am semnale că, până la sfârşitul anului, producția de petrol o să scadă la jumătate.

— Bine… ca să vezi că nu mi-am pierdut total încrederea în tine… Fii atent! Avem informații sigure că în Transnistria se pregăteşte un nou conflict. De astă dată, sper să fiți pregătiți şi să nu mai pierdeți prilejul. Peste puțin timp, Moldova va intra în incapacitate de plată. Situația se va destabiliza repede, aşa că voi să începeți repatrierile masive. O să vă dăm tot concursul. Înainte de a provoca aici crahul, intrați cu valută pe piața Moldovei şi cumpărați tot ce reprezintă transport de gaze, de petrol sau de curent. Pe urmă ni le revindeți nouă. Asta ar fi prima cerere.

— E mult şi atât, scânceşte Schitu.

— A doua, continuă Ludinski, fără a-l lua în seamă, e monopolul pentru cazinouri şi cluburi de noapte.

— Asta nu mai depinde de noi! exclamă, sufocat, Schitu. Sunt băgați prea mulți, nu-i pot controla pe toți.

— N-ai zis că vin, în curând, oamenii voştri? Sunt suficiente o lege de restricție şi o taxă mai mare. Pe cea din urmă o s-o suportăm noi, în schimb, ne lăsați să controlăm întregul sistem.

— Nu depinde de mine! N-am mandat pentru aşa ceva!

— Şi o a treia cerere! nu-l slăbeşte Ludinski, pe fața căruia se aşterne un zâmbet de satisfacție.

Mâna lui Schitu tremură abitir când îşi toarnă în pahar. Varsă jumătate pe jos, dar nici nu-şi dă seama. Ludinski îl priveşte cu interes, fără să-şi ascundă mulțumirea de a-l vedea la înghesuială. Reia cu o voce implacabilă:

— Trebuie create şi mai multe filiere pentru emigranţii din Asia. Dacă se descoperă una, să apară imediat încă trei în locul ei. Aveţi foşti ofiţeri instruiţi pentru munca asta. Ştii, dragă Schitule, trebuie şi noi, la rândul nostru, să ne plătim datoriile. Am dat asigurări, unde trebuie, că graniţele României nu vor îndeplini standardele de securitate cerute.

— Toate astea, dragă Arcadi, trebuie să le discutăm cu altcineva, zice Schitu, a cărui faţă, albită brusc, face notă discordantă cu întunericul din jur. Sunt lucruri care-mi depăşesc puterile.

— Haide, Schitule, ai reuşit tu lucruri şi mai şi! îl tămâiază Ludinski. Să-ţi amintesc de embargoul sârbesc? Sau de spălarea unui miliard de dolari? Un miliard, Schitule! Sau de deturnarea unor programe internaţionale?

— Contribuţia mea la toate astea a fost minoră.

Ludinski se lasă pe spate, aruncând priviri mirate, de curvă ademenită la călugărie. O vreme, îşi suge o măsea păstrătoare de resturi alimentare, după care se întoarce brusc spre mine şi mă întreabă pe un ton sec:

— Ai amortizor la pocnitoare?

În loc de răspuns, scot un laţ de oţel, pe care-l întind, făcându-l să zbârnâie. Nu sunt un patriot, dar, dacă Ludinski mi-ar ordona, l-aş ucide cu plăcere pe cel care s-a făcut mic sub pătura dungată, aruncând priviri speriate înjur.

— Leon rămâne în ţară, zice Ludinski, bătând cu pumnul în masă. Ăsta e obişnuit să trăiască prin peşteri şi prin păduri, să se hrănească cu melci şi să bea sânge de om. Poate trăi şi o lună sub pământ, fară să afle nimeni de existenţa lui. Schitule, am avut o înţelegere şi trebuie s-o respecţi. Altfel, Leon o să scoată la un moment dat capul de după copac şi… (Îşi trece degetul mare peste gât, horcăind demonstrativ.) Nici noi nu lucrăm de capul nostru, continuă rusul, pe acelaşi ton. Trebuie să ne plătim datoriile, după cum ţi-am spus. Am investit aici mai mult decât în oricare altă ţară. Dacă te simţi depăşit, o să găsim pe altcineva, dar trebuie să-mi spui lucrul ăsta acum!

Schitu e pe jumătate sub masă. Încearcă să pareze, dar toate eforturile lui se lovesc de un Ludinski implacabil şi de neclintit Discuția continuă încă mult timp. Cât sunt eu de dur, cele ce aflu mă fac să mă cutremur. Nu e vorba de o vânzare de marfa, de control asupra unei rețele sau alteia, ci chiar de trădare de țară! E vorba de scoaterea unei țări la mezat! Mafia rusă îşi plăteşte independența cu un preț pe care politicienii nu l-ar putea plăti: scoaterea României din grațiile Occidentului şi trecerea ei în zona de influență a Estului!

Deja pâcla de la orizont prinde să se destrame, ca o vopsea cu termenul de garanție depăşit, când cei doi se ridică şi trec în salonul tapetat cu lemn.

— Am auzit că Manole o să plece într-o vizită în China, zice Ludinski, drept încheiere. Sfătuieşte-l să facă o escală la Moscova, la întoarcere. Îl aşteptăm cu răspunsul.

— N-o să vrea, ți-am mai spus că e laş! clămpăne Schitu, căruia i-a căzut fața de tot.

— Fă-l să vrea! Ştii destule despre el, ca să-l poți şantaja! Vrei să te învăț eu meserie?

— La fel ştie şi el despre mine. Între noi, şantajul e exclus. În plus, cred că e şi mason.

— Crezi?

— Sunt sigur! Punctează, reparator, Schitu.

— Prima oară când mai vin aici, vreau să bem şampanie, Schitule! zice Ludinski, în loc de rămas-bun. Altfel, îți beau țuica de parastas!

La plecare, urmăm acelaşi drum. În Braşov, parchez maşinuța pe aceeaşi străduță, după care o luăm prin galeria veche şi murdară.

În locuința lui Martin e întuneric şi linişte, ca într-un cimitir. Nu se aud nici sforăiturile basetului şi nici cele ale stăpânului. Sunt atât de convins că, în lipsa noastră, au avut loc unele evenimente nedorite, încât nici nu mă mir când îl găsesc pe Martin spânzurat de lampa din dormitor. Am putea crede că e o sinucidere, dacă n-ar fi şi câinele atârnat la

capătul unei frânghii, de galeria perdelei. Ludinski s-a făcut mai palid decât spânzuratul. Vrea să îngaime ceva, dar îi pun repede mâna la gură. Într-o secundă, am redevenit mercenarul aflat faţă-n faţă cu coana Moarte şi acţionez numai după primul impuls.

Mai întâi, mă asigur că nu e nimeni în casă şi că uşa de la intrare e bine închisă. Apoi, ajutat de Ludinski, trag peste trapa din bucătărie un bufet greu, plin cu vase. Următorul pas e părăsirea locuinţei, care a devenit un butoi cu pulbere, aşa că, fără să mai stau pe gânduri, mă strecor prin fereastra de la baie, care dă în curtea interioară, comună cu casa vecinului. Ludinski mă urmează fără un cuvânt. E surprinzătoare agilitatea de care dă dovadă, la cât e de mătăhălos. Pătrundem în acelaşi mod, prin fereastra de la baie, pe care o deschid cu uşurinţă, în casa învecinată, identică cu cea a lui Martin. Spre norocul nostru, gazdele dorm dulcele somn al dimineţii şi nici unul dintre noi nu are de gând să le trezească pentru micul dejun. Nu mă arăt în nici un fel surprins când, mânat de aceeaşi intuiţie, dau la o parte linoleumul din bucătărie, descoperind o trapă! Pivniţa seamănă cu cea a lui Martin, cu deosebirea că nu se vede nici o intrare în vreo galerie. Nu mă descurajez însă. Trebuie să existe aşa ceva, ţinând cont că toate casele saşilor sunt construite asemenea unor fortăreţe, încă de pe vremea când războaiele însemnau cucerirea fiecărei clădiri în parte.

Iau pereţii la pipăit şi dau peste câteva cărămizi, mai poroase şi mai mari, altele decât cele din care sunt construiţi. Cu ajutorul unei răngi ruginite, găsite pe un raft, fac o gaură, pe care o lărgesc cât pot de mult. Într-adevăr, galeria există! Coridorul pare ceva mai îngust, iar pietrele şi vechiturile aruncate peste tot ne îngreunează înaintarea, dar când e vorba să-ţi salvezi viaţa, încerci să treci şi prin gaura unui ac! La capătul galeriei ne aşteaptă însă un alt zid, care e mult mai solid ca peretele din pivniţă.

O clipă, o singură clipă, mă simt pierdut şi sentimentul fundăturii îmi agresează creierul. Dar numai o clipă, căci

prind să mă biciuiesc amarnic, în căutarea unei soluții. Simt în ceafa răsuflarea grea a lui Ludinski, care însă nu s-a pierdut nici un pic cu firea. O ia înapoi şi, la scurt timp, descoperă o deschizătură în peretele lateral. E chiar în dreptul capului. Îmi face loc, iar eu pătrund în ea şi o iau târâş, pe coate şi pe genunchi, căci înălțimea nu depăşeşte o jumătate de metru. Pare un soi de canal săpat pentru o conductă, fiindcă, la un moment dat, coboară în pantă şi, fără să mă mai pot opri, alunec direct într-un tunel, plin pe jumătate cu o apă puturoasă. Colac peste pupăză, Ludinski vine în urma mea, strivindu-mă cu cele o sută de kilograme ale sale, ocazie cu care iau şi două înghițituri din apa scârboasă, gata să mă-nec. Tuşesc şi nu mă pot opri să nu vărs direct în poala rusului. Încă lui e cazul să ne dăm hainele la curățat, aşa că o luăm la trap, în căutarea unei guri de canal.

Ieşim într-un parc care, la ora aceea matinală, e pustiu. Murdari şi uzi, cu mâinile zgâriate, ne retragem sub un copac, pentru a ne recăpăta suflul. Ludinski e mai mult nervos, decât speriat.

— Tipii care ne urmăreau, cei din poliția secretă, ei ne-au făcut-o, este? zice el, privindu-şi cu jale hainele.

— Nu prea cred, îi răspund eu. Ar fi prea tâmpiți să se repeadă la plevuşcă şi să scape rechinul cel mare. Eu unul m-aş gândi mai degrabă la domnul Schitu. Un telefon e mai rapid decât o maşină.

— Ne-ar fi aşteptat şi ne-ar fi ucis pe loc!

— Nu şi dacă ar fi vrut să scoată castanele din foc cu mâinile poliției. Probabil că a fost anunțată despre omor şi urma să cădem în mâinile ei, pe post de ucigaşi.

— Nu-mi vine să cred! scrâşneşte Ludinski, căutând să-şi curețe pantalonii cu iarba din jur. Schitu ştie ce-l aşteaptă dacă atentează la viața mea.

— Când eşti topit de frică, aşa cum era el când l-am părăsit, nu mai gândeşti atât de lucid. Dar eu zic să lăsăm anchetele pentru mai târziu. Trebuie să ne mişcăm repede.

O luăm agale, ca doi pensionari, spre ieşirea din parc şi apoi către gară. În drum, dăm peste un service auto, care pare soluția cea mai bună. Tipul în salopetă, care-şi bea cafeaua de dimineață, nu se arată prea convins de povestea noastră: maşină stricată în miez de noapte, atacați de borfaşi şi aşa mai departe. E mult mai cooperant când vine vorba despre bani. Ne îmbarcă în BMW-ul lui, model '70 şi ne întoarcem la locuința lui Martin, dar nu putem intra pe stradă, căci are sens interzis. Mecanicul vrea să ocolească, pentru a o lua pe intrarea cealaltă, dar îl conving să ne lase acolo şi să se ducă singur, pe jos, la maşina închiriată, parcată în fața casei lui Martin.

Pe stradă mai sunt parcate alte două maşini, probabil ale celor care ne filează. Nimeni însă nu-l împiedică să ajungă la automobilul nostru, căruia îi ridică capota şi, după ce meştereşte ceva, se aşază la volan şi dă la cheie.

Explozia care se declanşează aruncă maşina în aer, cu tot cu mecanic, împrăştiind în jur resturi de tablă şi de carne. În clipa următoare, trec la volanul BMW-ului şi demarez. Prima ieşire din Braşov care-mi apare în cale e cea spre Târgu Secuiesc, pe care mă şi înscriu, băgând gaz.

— Mi-am făcut datoria. Ți-am salvat viața, îi zic eu lui Ludinski, care încă nu-şi revenise. Acum, zi tu ce facem mai departe. În Bucureşti nu ne putem întoarce, asta-i sigur!

Rusul îşi recapătă iute stăpânirea de sine. De altfel, nici n-a fost vreun minut speriat, ci doar uimit şi intrigat de capcanele care ne-au fost întinse şi la care nu s-ar fi aşteptat.

— Trebuie să ajungem la Huşi, zice el, într-un târziu. O să apelăm la o filieră, pentru a trece frontiera.

— Cu maşina asta nu mai putem înainta decât, cel mult, o sută de kilometri, îl atenționez eu. Va fi dată în urmărire.

— Opreşte undeva, pe dreapta şi facem autostopul. E drum de camioane spre Oneşti-Bacău-Vaslui.

Îl privesc cu neîncredere şi fluier uşor.

— Dar cunoşti România, frățioare, mai bine ca mine!

— Când lucram la KGB, m-am ocupat de rețeaua din

Moldova. Tu te jucai cu puța în țărână, când eu conduceam pe şoselele astea.

— Ziceam: „Uite, mamă, trec spionii!”... Şi colegii tăi, care au rămas în hotel, la Bucureşti?

— O să fie luați o vreme la întrebări şi o să li se dea drumul. N-au ce să le facă, zice, cunoscător, Ludinski. Cât despre noi... noi, frate, am murit în explozia maşinii! Uneori, ca mort, ai o mulțime de avantaje.

— Prinseşi glas! ricanez eu, privindu-l cu răutate. Mai deunăzi, era să te scapi în chiloței.

Ludinski îmi întoarce o privire mai urâtă decât a unui crocodil cu proteză dentară. E tentat să-mi ardă şi o scatoalcă, dar renunță şi o păstrează pentru mai târziu.

— Nu întrece măsura, Leon, spune el, căutându-şi pachetul cu țigări. Încă n-am băut din acelaşi pahar şi nici nu cred că asta se va petrece vreodată. Ți-ai făcut datoria, îți meriți banii.

— N-am vrut să sune ca o lipsă de respect, Arcadi! îi răspund cu, accentuând pe numele mic. Am considerat însă că situațiile-limită îi apropie pe oameni.

— Eşti scriitor? întreabă rusul, pe un ton malițios. Opreşte la ieşirea din satul ăsta şi saltă capota.

— E-n regulă, nu țin să fim colegi de bancă. Nici n-aş vrea să fiu coleg cu unul care este vânat în permanență.

— S-ar putea ca lui Martin să i-o fi tras mafia locală, mormăie Ludinski. Din informațiile mele, era băgat până-n gât în nişte afaceri care-i cam deranjau pe mahării din zonă. S-ar putea să ne fi confundat cu nişte boşi de la Bucureşti şi s-au gândit să ne-o tragă. Schitu e prea deştept ca să încerce aşa ceva.

— Oricum, asta rămâne de văzut, nu-i aşa? răspund eu, trăgând maşina pe dreapta: şi coborând sprinten.

— Chiar aşa, admite Ludinski, venind în dreptul meu, cu ochii după vreun camion. Şi cel care va vedea vei fi tu!

— Nu prea înțeleg! fac eu pe nedumeritul.

Dar Ludinski nu are timp să-mi răspundă. La semnul lui

internațional, opreşte un TIR al cărui şofer e bucuros să ne ia nu numai pentru că-i oferim o sumă frumuşică, ci şi pentru că în mine găseşte un interlocutor bun să-i mai alunge plictiseala drumului.

— Amicul tău e bolnav? zice şoferul, după vreo oră în care Ludinski n-a scos un cuvânt.

— E mut, spun eu, râzând în sinea mea. Când era mic, l-a lovit un cal cu copita în gură şi şi-a înghițit omuşorul.

Pentru un extra, şoferul deviază de la traseu şi ne duce până în apropierea Huşiului. Restul drumului îl facem pe jos. Nici nu ajungem în oraş. Ludinski se abate pe o potecă şerpuindă direct peste deal şi nu se opreşte decât în fața unei clădiri imense, cu etaj, care pare părăsită. Până la un punct, căci în întâmpinarea noastră ies doi dulăi ciobăneşti, în fața cărora nu putem fi decât nişte lupi răi.

— Corcoduş! Codiță! Înapoi!

Omul scund, cu umerii largi, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de tergal şi o rubaşcă închisă la culoare, îşi strigă încă o dată câinii din pragul casei, iar patrupedele renunță să ne mai clănțăne şi se întorc cu coada între picioare.

— Arcadi! scapă scundul, ducându-şi mâna la frunte. Tu eşti, sau mi se pare?

— Da, eu! Eu sunt, neamțule! strigă rusul.

Uimirea scundului e atât de mare, încât, pe neaşteptate, scapă un vânt de țăran prost. Corcoduş şi Codiță înfruntă stoici putoarea. Pentru ei, datoria e înainte de toate.

— Bată-te să te bată, Arcadi! Dacă mi-ar fi spus cineva că o să vină în vizită aici regele, încă l-aş mai fi crezut. Dar tu?!

— Poveste lungă! rage rusul, îmbrățişându-l gospodăreşte şi zâmbind pentru prima oară de când sunt cu el. Vin să ai, busuioacă de-aia, țâțoasă, că vorbe găsim noi.

Sfada ține până noaptea, târziu, când scundul, mort de beat, ne conduce în camera noastră şi, abia ținându-se să nu se rostogolească pe scări, cade frânt pe lavița de la parter. În schimb, Ludinski pare mai proaspăt ca niciodată, de-ai zice că n-a băut decât lapte.

— Leoncica, devine el brusc sentimental, să laşi peste tot, pe unde treci, loc de bună ziua şi aşa îți vei găsi mereu prieteni. Oricât de coios ai fi, arată-te şi nițel omenos. La ce e bună viața, dacă nu te bucuri de ea?

— Ca să fiu sincer, mi se rupe în paişpe de sfaturile tale, Arcadi, îi zic eu, nepăsător. Pe mine mă frământă altceva acum.

Ludinski mă priveşte lung, căutând să înțeleagă ce vreau. Apoi îşi duce o mână la frunte şi râde încetişor.

— Eşti un păduche, îmi transmite el propriile-i constatări. Te-aş putea strivi cu un deget, dar nu m-am hotărât cu care. Se aşază pe pat, cu mâinile pe genunchi şi-mi spune apăsat: Mâine dimineață n-o să mai fim împreună. Or să vină să mă ia peste o oră, ca să mă treacă granița.

— Poate ca să *ne* treacă granița!

— Acum vorbesc eu! se rățoieşte dintr-o dată Ludinski, bătând din picior. Tu rămâi aici. Te întorci la Breaza şi-l cauți pe Schitu. Rămâi în preajma lui până când te convingi că au pornit afacerile de care am vorbit. Are unde să te ascundă, slavă Domnului!... Ce e, ce pufai aşa? Am început să mă cam satur de aerele tale!

— Ştii ce, Arcadi, cu tot respectul, dar mă doare undeva dacă te plictisesc sau nu! De la tine nu primesc ordine. Am un consemn clar. Dacă ai chef să porunceşti, angajează-ți servitori. Eu nu sunt Schitu.

Câteva momente, Ludinski stă să explodeze. Mâna dreaptă caută ceva în buzunar, dar sunt mai iute ca el. Vederea pistolului meu nu-i însă de natură să-l potolească. Înjură abitir şi scoate din buzunar pachetul de țigări.

— Bagă-ți jucăria la loc! zice el, cu o voce pe care abia şi-o stăpâneşte. O să plăteşti pentru asta! Nimeni nu-l amenință pe Ludinski!

— Ce m-am speriat! fac eu, rânjind cu toată gura. Acum, ascultă-mă tu! Oi fi tu o legumă de soi pentru ai tăi, nu spun nu, dar pentru mine nu eşti decât o marfa despre care trebuie să mă asigur că ajunge în stare bună la destinație. Atât! În

rest, treaba ta nu mă priveşte!

— Ai terminat? O să-ţi folosesc pielea pentru lustruit pantofii, păduche! Până atunci, caută să nu ţi-o murdăreşti, sau s-o găureşti. Vrei ordin de la Grişa? O să-l afli! Ţine minte însă că ziua în care o să-mi pici în mână se apropie cu paşi repezi.

Nu-mi mai bat gura. Sunt atât de obosit, încât aş putea face greşeli, aşa că înşfac o sticlă din vinoteca la vedere a scundului şi prefer să am cu ea o discuţie aprofundată, pe teme viticole. Ludinski continuă să profereze o mulţime de ameninţări, dar cum nu-l mai bag în seamă, renunţă şi el într-un târziu. Dacă până acum am fost cu ochii-n patru, de acum trebuie să fiu cu ei în douăzeci.

După ce trecem graniţa în Moldova, sunt preluat de o Lada Samara, care mă poartă până într-un sătuc din sud, unde mă aşteaptă Grişa. Îmi ascultă raportul, fară să mă întrerupă, după care zâmbeşte mulţumit şi dispare pentru vreo oră. Când se întoarce, se aşază pe acelaşi scaun, în penumbră şi-mi zice sec:

— Leon, o să-ţi vorbesc deschis. Consider că ţi-ai plătit datoria faţă de mine. Dacă vrei, poţi să pleci. Te voi ajuta, dacă mi-o ceri. Înainte însă aş vrea să-ţi fac o propunere. De astă dată, e pe bani mulţi. Mai am o misiune pentru tine. Gândeşte-te bine. Dacă încep să vorbesc, nu mai poţi da înapoi.

— Trebuie să mă hotărăsc acum?

Grişa îşi priveşte lung ceasul-brăţară, părând să fi căzut într-o totală admiraţie. Apoi se ridică brusc şi, înainte de-a ieşi, îmi aruncă peste umăr:

— O să revin peste cinci ore. Timpul ăsta însă o să ţi-l scad din preţ.

Încerc să mă adun, căci în ultima vreme fusesem prea conectat la evenimente, ca să-mi pot da seama ce se petrece cu mine şi în jurul meu. Refac în gând tot parcursul faptelor de când mă despărţisem de Colos şi mi se pare că nimic nu s-a petrecut întâmplător, că totul a fost o făcătură. Chiar şi aşa,

cel mai bun lucru e să-mi strâng bagajele şi s-o iau spre Pauka Rouha, unde, probabil, Colosul a şi fost uns un soi de viceguvernator al maorilor.

Şi, totuşi, un drăcuşor mă îndeamnă să continui. La naiba! Câtă vreme am să trăiesc, n-am să-mi găsesc liniştea! Sunt sortit să rămân un mercenar, înarmat sau nu, care, atât timp cât mai sunt locuri vacante în Iad, nu poate aspira la Rai. În puține clipe am avut curajul să rămân cu mine însumi şi poate de aceea sunt atât de rare ocaziile în care mă privesc în oglindă. Ca şi cum aş vrea să-mi ascund existența, lepădându-mă de sine, mai mult decât ar vrea s-o facă lumea. Degeaba îmi caut locul pe pământ, pentru că el nu există. Sunt al nimănui şi, în ceea ce mă priveşte, sentimentul de a fi posedat de cineva e mai puternic decât nevoia de a poseda. Dar, dacă am ales să fiu mercenar, măcar atât să fiu!

Grişa e mulțumit de alegerea mea. Din umbra în care stă, îi pot vedea doar bărbia cu o tăietură adâncă. Ciocneşte cu mine şi plescăie ca un pelican ieşit de la bordel.

— Ştiam că nu vei refuza, îmi zice, cu o voce sigură. Dar, uneori, omul are nevoie să rămână doar cu el însuşi, căci îndoiala e singurul lucru cert. Pentru asta te respect, Leon. Şi te asigur că-i vei putea număra pe degete pe cei care se bucură de respectul meu.

Bănuielile mele în ceea ce priveşte misiunea se confirmă. Mă voi întoarce la Schitu, care, peste două zile, urma să aibă o întâlnire cu câțiva sus-puşi, la vila lui de la Breaza şi voi duce un mesaj cu noile propuneri ale Spinațului. O dată cu mesajul, voi aduce şi o bombă, pe care trebuie s-o instalez în baie. O bombă a cărei putere de distrugere va spulbera întreg etajul, cu tot cu oameni. Va fi un avertisment pentru cei rămaşi în viață, un îndemn la supunere oarbă față de directivele primite.

Nici vorbă să mai folosesc vreun paşaport oficial. Poliția de la frontiera română e una dintre cele mai vigilente din lume – asta se ştie – iar tămbălăul pe care l-am lăsat în urmă n-a făcut decât să complice lucrurile.

Sunt trecut în România tot pe filiera moldovenească, undeva, mai sus de Albița, într-un loc în care Prutul face un mic cot. Mi-am lăsat barba să crească şi, îmbrăcat în straie țărăneşti, încărcat cu canistre de vin şi cu papornițe, îmi iau bilet la personalul de Ploieşti, chipurile, pentru a ajunge la rude.

Dar pe drum mă răzgândesc şi cobor la Nistoreşti – o haltă din apropierea localității Breaza – iar de-acolo trec podulețul peste râul Prahova şi urc spre orăşel. În dreptul liceului militar, găsesc un taxi stingher. Şoferul nu e din oraş, a adus nişte bucureşteni în vizită la copilul lor, dar, cum vizita se prelungeşte, acceptă ca, pentru o sumă modică, să mă repeadă vreo zece kilometri, până la capătul drumului care duce spre vila lui Schitu.

Nu mă grăbesc într-acolo. Mă aşez sub un copac, aştern un ştergar şi mă pun pe îmbucat brânză şi ceapă. Aştept să se lase noaptea şi abia apoi urc panta către clădirea impunătoare.

Schitu fusese anunțat de sosirea mea. Nu crapă de bucurie când mă vede, dar n-are încotro. O femeie înaltă, îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp, cu un decolteu indiscret, intră în salon şi rămâne cu gura căscată la apariția mea.

— Un om din sat, sare Schitu cu explicațiile. Mi-a adus nişte vin.

— Vin? se miră femeia, plecându-şi capul cârlionțat într-o parte. Ai pivnițele pline, la ce-ți mai trebuie?

— Aşa vin n-are domnu Schitu! fac eu, lăudăros, lingându-mă pe buze.

— Descalță-te! strigă damesa. Uite ce murdărie faci!

— Lasă, dragă, că o să curețe femeia! zice Schitu, împăciuitor, împingându-mă în bucătărie. Rămâi aici până te chem eu! Guiță la mine, cu o voce vădit nemulțumită. Încă n-au ajuns toți. Când se vor strânge, vreau să afle din gura ta despre ce e vorba. Eu unul m-am săturat să fac pe mesagerul.

Dispare ca din puşcă, lăsându-mă singur. Mă aşez pe un colțar din piele, păstrând lângă mine cadoul cu dinamită. Ca

să se mai scurgă vremea, îmi torn o cană cu vin şi mă pun pe degustat. Nu trece mult şi în bucătărie îşi face apariția damesa cu decolteu de vară.

— Păi ce faci, bade! claxonează ea, intrigată. Ai adus vinul ca să-l bei tot tu? Ce afacere mai e şi asta?

— Să-mi mai dezmorțesc mădularele, cocoană, că mă cam dor de atâta muncă, îi zic eu, conspectând cu minuțiozitate nurii pe care şi-i expune cu nonşalanță.

Pațachina se simte evaluată şi prețăluită, ceea ce-i stârneşte un zâmbet disprețuitor.

— Ce e? Vrei s-o îmbraci şi pe nevastă-ta cu o rochie ca a mea?

— Ba te-aş dezbrăca pe tine, ca pe ea! scap eu adevărul gol-goluț.

Tipa rămâne interzisă. Nu se aştepta la un aşa răspuns, drept care nu ştie ce atitudine să ia. Pentru început, mă înjură birjăreşte, dar consideră, totuşi, că ceea ce am vrut eu să exprimi e un soi de compliment. E rândul ei să mă măsoare din priviri. Are un ochi format, căci hainele țărăneşti şi barba nerasă nu o mai înşală.

— Tu eşti chiar țăran?... Că nu prea arăți! Mă apreciază ea.

— Şi mata, cocoană, pari o vedetă din revistele alea cu muieri goale, că prea eşti bine făcută! Îi păcat să te urci singură în pat!

De astă dată, femeia se mărgineşte se surâdă, în loc s-o ia de la capăt cu suduitul. Înşfacă un pahar din bufet şi mă îndeamnă să i-l umplu. Degustă aristocratic, plimbându-şi limbuță peste buzele rujate, după care goleşte paharul dintr-o sorbitură.

— E tare! Îmi plac lucrurile tari! zice ea, făcându-mi cu ochiul.

— Am şi nişte nuci! zic eu, rămânând rece la sensuri cu du-te vino.

— Nu mai face pe prostovanul, că nu te prinde! pufneşte muierea, încălecând un picior peste altul, prilej cu care îşi descoperă o coapsă lungă, îmbrăcată într-un ciorap fin.

Țărănoii nu vorbesc ca tine.

— De regulat, cocoană, regulăm, în schimb, la fel. Asta, că tot m-ai întrebat de sănătate.

— Eşti cam slobod la gură! Dacă-i spun lui Schitu că-mi faci avansuri? se ofuschează ea, princiar.

— Avansuri? Ce-s alea? Când se dă leafa înainte?

— Sictir! Fă plinu' aici şi exprimă-te civilizat!

— Eşti soția lui domn Schitu, cocoană? Că atunci...

— Eu? sare ea, de parcă aş fi ciupit-o de fese, dând drumul unui râs sonor. Arăt eu a matroană? (Îşi umple singură încă un pahar, pe care-l toarnă pe gât, fără să-l ia de la gură. Plescăie mulțumită şi scapă o râgâială, grăbindu-se s-o înăbuşe cu un sughiț.) Sunt o prietenă de familie! precizează ea, punând iar mâna pe canistră.

— Oho-ho! încerc eu s-o opresc. Rămâne conaşu' fară vin!

— Lui îi trebuie vin roşu, dacă înțelegi ce vreau să spun, nu de ăsta, care i-o înmoaie! Mă priveşte ca un geambaş cu carte de muncă şi decide: Dacă ai face un duş şi te-ai da cu deodorant...

Dar nu apucă să termine, căci în bucătărie năvăleşte iarăşi gazda.

— Odette! Aici erai? Ce faci, bei? se miră Schitu, deşi fotografia e cât se poate de clară.

— Degust! se fandoseşte femeia. Şi-i țin de urât prietenului tău.

— Nu e prietenul meu! se burzuluieşte Schitu. Primeşte-i pe invitați şi du-i sus, te rog!

— Ba vezi să nu! zice Odette, trăgându-se mai înspre mine. Ce-s eu, majordom? M-am săturat să mă tot pipăie şi să-mi lingă mâinile băşinoşii tăi de invitați.

— Odette! strigă Schitu, roşu în obraji.

— Eu mă duc în camera mea. Când terminați de sporovăit, anunță-mă. Mi-ai promis că mergem la Braşov, la *Vox Maris,* în noaptea asta.

— Mergem, mergem, nu durează mult! zice Schitu, fâțâindu-se aferat, căci nu vrea să-şi spele rufele de față cu

mine. Ah! Au început să vină! Hai, ajută-mă, te rog. Eu…

— Nici gând! decide Odette. Nişte libidinoşi şi nişte nespălaţi. Put a transpiraţie şi a ceapă.

Schitu n-are ce face. S-a sunat la uşă şi trebuie să răspundă. Iese, mormăind furios:

— Vorbim noi! Iar te-ai îmbătat! Mă faci de râs!

În urma lui, Odette râde sfidător şi-şi mai toarnă un pahar. E pe ulei ca lumea, căci mă bate pe umăr şi-mi suflă în ureche:

— Când o să mai vrei s-o faci pe ţărănoiul, nu uita să-ţi schimbi şi şosetele astea de mătase.

Aici m-a prins cu mâţa-n sac! Trebuie să recunosc că, dacă pe un poliţai îl mai poţi adormi, de o femeie n-ai cum scăpa. Pe neaşteptate, coboară mâna şi mi-o pune între picioare.

— Oho! exclamă ea, admirativ. Te-ai excitat, nu glumă!

— Nu te-aş sfătui să-ţi încerci puterile, fata moşului! îi zic eu, îndepărtându-i degetele. Tocmai mă chinuieşte un sifilis rebel.

— Ei, hai, las-o! răcneşte Odette, pe jumătate beată. Doar nu te-ai deghizat chiar într-atât! Eşti garda de corp a lui Schitu, am ghicit, nu?

Se ridică, regăsindu-şi destul de repede echilibrul, deşi tocurile înalte ar vrea să fie de altă părere. Din uşă, îmi mai aruncă o privire languroasă şi-mi prezintă programul:

— Camera mea e la etaj, la capătul culoarului, lângă baie. De obicei, dorm numai cu pantofii în picioare.

— Asta-i bine, constat eu. Răceşti mai greu.

Odette mai clipeşte de câteva ori din genele false, dar, dacă vede că nu cad pe spate şi nici n-o urmez în limbă, îmi întoarce spatele şi se bate peste fiind.

— Este material, tăticu'! Pregăteşte-ţi artileria, că e de muncă, nu glumă! zbiară ea, dispărând în ritm de samba.

După o jumătate de oră. Schitu mă conduce într-o încăpere în care se mai află cinci inşi. Mă privesc cu toţii cu o uşoară îndoială, amestecată cu teamă. Ascultă liniştiţi tot ce am de spus, fară să-şi schimbe poziţia sau să schiţeze vreun gest.

După câteva minute de tăcere, care par să se prelungească la nesfârşit, unul dintre ei, cu un cap pătrăţos, încadrat de un păr creț, slinos, se ridică şi-mi întinde mâna.

— Bine, noi îți mulțumim. Transmite-i lui Grişa că totul va fi în regulă. Vom respecta termenele, dacă şi le va respecta şi el. Nu e o condiție, ci o necesitate, pentru ca totul să decurgă bine. Mai spune-i că Manole va face o escală la Moscova, când se va întoarce din China, dar ar prefera ca întâlnirea să aibă un aspect mai oficial. O să priceapă Grişa la ce mă refer.

Tace şi-şi reia locul. Cum nimeni nu mai spune nimic, consider că asta a fost tot, aşa că mă întorc şi o iau spre ieşire, condus de Schitu.

— Am nevoie la baie! zic eu, pe neaşteptate, oprindu-mă în loc. Şi, dacă nu e cu supărare, va trebui să rămân aici până mâine dimineață.

— Ai o cameră pregătită la parter, îmi spune Schitu, de parcă s-ar fi aşteptat la cererea mea, care e menită însă doar să-l aburească.

Mă lasă singur şi dispare la invitații săi. Nici n-am nevoie de mai mult. Mă închid în baie şi, fără să mă grăbesc, fixez explozibilul într-un dulăpior cu oglindă, apoi închid circuitul la clanța uşii. De-acum, orice apăsare va duce la declanşarea automată a bombei, drept care închid uşa, trântind-o.

Din camera învecinată răzbate pe culoar o rază de lumină roşie, prelingându-se pe mochetă aidoma vinului dintr-o sticlă răsturnată. Arunc o privire şi rămân ca în fața unei panorame. Odette e întinsă pe pat, goală cum a făcut-o maică-sa, dar, după cum promisese, încălțată cu pantofii cu tocuri ascuțite. Îşi ține picioarele uşor desfăcute, în timp ce-şi masează sânii şi geme încetişor.

— Ce te-ai proțăpit acolo? îmi strigă ea, pe neaşteptate. Treci la arat, țărane! Înfige bine plugul!

Înghit în sec şi, o clipă, sunt tentat să-i urmez îndemnul. Trebuie să lupt aprig cu mine ca să nu cedez ispitei. O iau tiptil pe vârfuri, grăbindu-mă să cobor scara interioară şi nu mă mai opresc decât în curte, unde trag cu putere aerul tare

în piept. E o joacă de copil să pornesc motorul uneia dintre maşinile parcate. Fără să ambalez, conduc cu atenție, cu farurile stinse, pe drumeagul pierdut care coboară în pantă. Merg aşa cam un kilometru, apoi mă hotărăsc să aprind farurile.

La nici cinci metri în fața mea e un baraj al poliției! Cum nu mă pierd chiar aşa de repede, frânez şi bag în marşarier, dar în spatele meu oprise o altă maşină. De după copaci apar doi tipi în civil. Pistoalele lor lucesc sinistru în bătaia lunii. N-am alternativă. Cobor încet, cu mâinile ridicate şi cu privirile întoarse spre vila care se conturează pe creasta dealului. Din spatele meu aud o voce groasă, cu intonații grave:

— Inutil, Zamfir! Nu va fi nici o explozie. Bomba a fost dezamorsată!

II

Colonelul Lazăr[3] se ridică neaşteptat de sprinten, după noaptea de taină petrecută în compania mea şi deschide larg ferestrele. Aerul tare al dimineţii pătrunde în forţă, aducând cu el un miros de pământ reavăn. Colonelul goleşte scrumiera plină ochi cu mucuri de ţigară, evitând să mă privească.

Cât despre mine, e vorba de acelaşi lucru, care se repetă cu obstinaţie, făcându-mă să mă cred eroul unui serial de duzină: ori de câte ori cad mesa, sunt scăpat de cineva care mă vrea în slujba lui. Nu-i vorbă, asta mi-e meseria, dar parcă prea se înghesuie toţi să mă îndatoreze.

Relaţia Schitu-Spinaţ era de mult în vizorul poliţiei secrete, care-şi infiltrase un om sub acoperire. Surpriza am reprezentat-o chiar eu! Nici colonelul Lazăr nu se aştepta să mă reîntâlnească într-o asemenea postură. I-a fost destul de greu să mă „cumpere" de la colegii lui, dar enorma influenţă de care se bucură şi prestigiul cucerit l-au ajutat încă o dată.

Iar acum, bineînţeles, răsplata!

— A câta oară? întreb eu, într-o doară.

— Ce importanţă are? Nu e un joc, îmi răspunde colonelul, care se încăpăţânează să rămână în faţa ferestrei deschise, ţinându-şi mâinile la spate. Acum e vorba de ţara ta. Ştiu! îmi opreşte el gestul de lehamite. Nu e cazul să te bănuiesc de vreun sentiment de patriotism. Ţara ta te-a tratat ca pe un gunoi, ţi-a distrus copilăria şi tinereţea, întreaga viaţă, ţi-a manipulat dorinţele şi aspiraţiile, te-a trădat şi a vrut să te strivească. Dar nu asta e ţara ta!

— Domnule colonel, zic eu, aprinzându-mi o altă ţigară, deşi gura îmi este mai amară decât un bulgăre de fiere, ceea ce-mi cereţi nu numai că mă surprinde, dar mă face să cred că-mi supraestimaţi puterile.

— Lasă-mă pe mine să apreciez asta, spune colonelul, închizând ferestrele şi întorcându-se la masă. Se aşază în faţa mea şi-mi caută privirea, apoi continuă: Este o misiune de

importanță deosebită şi n-aş greşi alegând un om nepotrivit.

— Dar de ce eu? mă încăpățânez ca un asin. Sunt atâția mai şcoliți ca mine în asemenea misiuni. Eu sunt doar mercenar. Dați-mi o armă şi lăsați-mă să lupt şi veți vedea de ce sunt în stare. Dar… ceea ce-mi cereți…

— Mă întrebi de ce tu! repetă colonelul Lazăr, punându-şi mâinile osoase pe masă. Cel puțin din două motive. Unu: îl cunoşti pe General aşa cum nu l-au cunoscut şi alții, despre care crezi că ar îndeplini mai bine misiunea. Doi: e nevoie de cineva care să se detaşeze complet de lumea înconjurătoare. Ai fost elevul marelui maestru în Kung Fu, Shaolin, călugărul Shi-Dayue-Feng Gen Huai. Din mâna lui ai primit, din câte ştiu, diploma de maestru Şi Fu.

— Trebuie să mă bat cu Generalul, sau doar să-l prind? întreb eu, la plesneală, ca să mai treacă timpul.

— Vreau să spun că ai o capacitate specială de a te concentra şi a merge mai departe, oricâte obstacole ți-ar apărea în cale. Te numeri printre puținii, pe care-i cunosc, care pot conştientiza că orice greşeală se plăteşte cu viața şi că numai perfecțiunea asigură supraviețuirea. De un asemenea om am nevoie acum. Şi ar mai fi ceva… Eşti aproape necunoscut pe tărâmul Serviciilor Secrete!

— Cam tot atât de puține ştiu şi eu despre tărâmul ăsta!

Colonelul Lazăr îşi priveşte cruciş nasul ascuțit, țuguindu-şi buzele, de parcă ar vrea să-l înghită. E ticul lui nervos care îmi e familiar. Reia cu o voce molcomă:

— După cum ştii, Generalul a fost cheia revoluției române din 1989. Din punctul nostru de vedere, este un depozit de informații. Sunt mulți care ar vrea să-l ştie mort, sau dispărut definitiv, undeva, în lume. Mai există însă şi unii care vor să-l facă să-şi ispăşească pedeapsa la care a fost condamnat de justiția noastră.

— Dreptate! Tot mai crezi în ea, domnule colonel? Fac eu, fară nici o urmă de ironie. Şi pui un proscris, un paria să o îndeplinească?

— După cum am mai spus, în momentul ăsta eşti printre

puținii, dacă nu singurul, care o poate face, zice colonelul, cu un oarecare regret în voce. Ai aici mai multe materiale legate de General. Citeşte-le cu atenție, chiar dacă unele ți se vor părea nesemnificative. Îți mai las şi o altă dischetă, cu informații privind legăturile Generalului în străinătate. Țin să-ți precizez că aceste informații le posedă şi FSB-ul şi Mossadul, cel puțin. Peste o săptămână o să revin, ca să-mi prezinți planul tău.

— O clipă! îl opresc eu. Te-ai gândit că voi avea nevoie şi de un partener, sau de mai mulți?

— Dacă te plătesc cu o sută de mii de dolari pentru misiune, nu înseamnă că e o treabă de mercenar, aşa că ia-ți gândul de la camarazii tăi. Te vei folosi numai de oamenii mei din teritoriu. Sunt siguri şi lucrează sub acoperire perfectă. Ia ascultă, Florin Zamfir, adaugă colonelul pe neaşteptate, de fapt, nu te-am întrebat un lucru esențial: accepți misiunea?

Zâmbesc instantaneu! Mare şmecher! Doar colonelul cunoaşte locul în care se găsesc Liana şi copilul, singurele ființe care contează în viața mea. Ce garanție mai mare de fidelitate ar putea avea?!

Cât despre General, ei bine, el nu e decât Generalul-Comandant, şeful direct al unității secrete din care am făcut parte şi care, în 1989, a produs „teroriştii" de care avea nevoie noua putere pentru a prelua frâiele conducerii. Condamnat, după zece ani, pentru crimele comise, Generalul a preferat calea autoexilului. Vestea proastă e că milioanele de dolari, pe care le deținea în conturi secrete, îi puteau oferi o „imunitate" perfectă. O operație estetică şi o insulă în Caraibe, sau un orăşel în Venezuela, reprezentau şansa unei vieți petrecute în linişte şi prosperitate, până la moartea naturală.

Colonelul mă lasă singur în căbănuța de pe malul Mării Negre, în apropierea micii localități 2 Mai. E un împătimit al complotului şi, din acest punct de vedere, n-am motive să mă tem că aş putea fi deranjat. Pentru mine, a-l prinde pe General mai reprezintă şi ceva personal: un soi de răzbunare pentru faptul că a ordonat lichidarea tuturor celor din

unitatea secretă din care făceam şi eu parte. E un motiv pe care Lazăr a omis cu bună ştiinţă să-l amintească, dar care mă face să înţeleg de ce am fost eu „alesul”.

Iată-mă mercenar în solda – şi ce soldă! – propriei mele ţări. Colonelul Lazăr a avut încă o dată dreptate: nimeni nu mă putea bănui de patriotism. Într-adevăr, toţi şi-au bătut joc de mine, ba chiar au vrut să mă strivească, adeseori, ca pe o gânganie nefolositoare, în numele unei morale ce o poţi găsi, după opinia lui, doar în dicţionare. Oricât ar părea de ciudat, eu îi rămân, totuşi, fidel până la moarte celui care mă angajează, deşi în altă situaţie ar putea să-mi devină duşman, sau poate tocmai pentru asta! Fiind un profesionist al războiului, nu cunosc cuvintele trădare sau laşitate, nici măcar dacă de ele depinde viaţa mea. E drept că mercenarii au o singură cauză – dolarii dar cu ce poate fi mai moral un general care ordonă să se tragă în oameni neînarmaţi, când urmăreşte doar puterea? Să nu crezi, cititorule, că aş vrea să mă justific în vreun fel. Dar cine îmi poate judeca faptele? Cine are curajul să ridice primul piatra? Poate tu, cel care stai în ţara ta, în casa ta, alături de familia ta, care te protejează?… Mai gândeşte-te!

Am şapte zile la dispoziţie ca să parcurg materialele, să memorez date, trasee, persoane şi să-mi fixez planul de acţiune. Dar, încă din prima zi, programul devine altul. Prima dischetă pe care o introduc în calculator îmi prezintă un soi de jurnal al Generalului-Comandant. Îmi amintesc, din cele spuse de colonelul Lazăr, că Generalul este un împătimit admirator al marilor comandanţi germani din cel de-al doilea război mondial. A vrut într-atât să le semene, încât, aidoma lor, a hotărât să ţină un jurnal propriu. Cu cât citesc mai mult, cu atât decorul din jurul meu dispare, transpunându-mă, treptat, într-o lume virtuală, pe care însă realitatea o depăşeşte în grozăvie. O lume care-mi arată exact locul meu şi al atâtor altora, aflaţi la mâna unor psihopaţi.

Zile de-a rândul, nu mă desprind de calculator. Uneori, mă trezesc şi noaptea, pentru a relua unele pasaje. Nici nu mai

sunt aici, pe malul Mării Negre, ci chiar în mijlocul evenimentelor, simțind o durere atroce, nu înlăuntrul meu, ci în afară, ca pe o ființă care-mi stă alături, mâncând din farfuria mea, bând din cana mea, respirând aerul meu… Ca apoi să descopăr că, de fapt, eu nici nu exist şi nici n-am existat vreodată, că singura realitate e doar ea, Durerea, care a luat numele meu şi s-a îmbrăcat în hainele mele.

Dacă cineva m-ar înțepa acum cu un ac, n-aş simți nimic, nici chiar dacă mi-ar tăia o mână sau un picior! Jurnalul pare Duhul din sticlă, care m-a acaparat cu puterea lui, cu magia lui neagră, ducându-mă pe un tărâm fără întoarcere…

22.11.89 De trei zile mă aflu la Viena şi abia astăzi am reuşit să mă întâlnesc cu von L. Surprinzător, CI-stul[4] *care mă „protejează" a preferat să rămână la Consulat. De von L. mă leagă amintiri puternice, de pe frontul de est, din 1941, când, împreună, amândoi tineri sublocotenenți, am constituit primele formațiuni de comando româneşti, capabile să penetreze frontul rusesc, care se stabilizase pe Nistru. Von L. e proaspăt şi viguros.*

Primesc informații care-mi confirmă bănuielile: înțelegerea Est-Vest a devenit caducă. Asta înseamnă că zilele regimului din România sunt numărate. Von L. îmi vorbeşte de o mişcare din exterior, formată din ofițeri de securitate români aflați sub acoperire şi de una interioară, condusă de un grup de civili. Ambele sunt, după părerea lui, coordonate de Moscova. Von L. a lucrat după război pentru englezi, aşa că nu pun la îndoială informațiile primite. Îmi mai spune că, deşi sunt privit cu suspiciune din pricina relațiilor mele cu Occidentul, voi fi păstrat în funcție pentru cel puțin două motive: 1. Ca şef al înzestrării armatei, pot găsi, cu ajutorul occidentalilor, piețe de desfacere a armamentului românesc. 2. Drept contrapondere pentru aripa pro-KGB, rămasă activă chiar şi după îndepărtarea generalilor S. şi M. Se pare că celor de la MI-6 le convine de minune postura mea de „om de casă" al familiei C.

Seara, la Consulat, îmi fac ordine în gânduri. Cred că

perfidul Albion încearcă, în mod tradițional, să scoată castanele din foc cu mâna altuia. Altfel nu văd de ce von L., de care m-a legat şi, vreau să cred, încă mă leagă o prietenie trainică, mi-a spus să-l asigur pe N.C. că englezii sprijină menținerea lui la cârma țării. Reproduc cuvintele lui von L.: „Ministrul tău e o persoană compromisă şi deci şantajabilă. Tu însă ai avantajul unei cariere fără pată. Nu te lăsa compromis, indiferent ce s-ar întâmpla." Încă nu înțeleg pe deplin ce poate însemna asta, deşi am bănuielile mele. Un lucru e cert: englezii joacă la cacealma.

24.11.89. Am fost chemat la N.C., unde se mai găseau E., ministrul de Interne P., generalul V. şi D.P. S-a discutat despre evenimentele din Europa de Est. N. C. are convingerea fermă că poporul e de partea lui. Încerc să reproduc exact cuvintele acestuia: „Domnitorii români au înfruntat pericole chiar mai mari decât astea de astăzi… Au înfruntat atâtea imperii… şi au reuşit să se mențină tocmai pentru că au avut poporul de partea lor. Asta nu pot pricepe nici ruşii, nici americanii, că nu poți lupta împotriva voinței unui popor, orice politică ai duce. Eu sunt chiar poporul! Fără mine, se alege praful! Fără mine, România se va prăbuşi în haos! Sunt condamnat să fiu conducătorul veşnic al acestui popor! Dacă va fi cazul, vom închide granițele şi vom trăi, ca ursul, din ce avem."

Dintre toți, doar generalul V. a încercat să-i prezinte un scenariu care prevedea o posibilă lovitură din interior. N. C. a făcut spume la gură şi l-a acuzat de trădare. Ministrul P, despre care am impresia că e cel mai dobitoc şi mai sinistru personaj pe care l-am cunoscut vreodată, îi dă asigurări că totul e o minciună şi că poporul îl iubeşte.

Îmi amintesc ce mi-a spus von L., înainte de-a ne despărți. Reproduc cuvintele lui: „Vestul pregăteşte o diversiune, pentru a le lăsa ruşilor poarta deschisă." Sunt multe alte informații pe care aş putea să i le ofer lui N.C., dar nu o fac din două motive: I. Nu m-ar crede, pentru că deja trăieşte în afara realității (paranoia). 2. Aş primejdui poziția mea de „om de casă".

La sfârşitul consfătuirii, rămân doar cu N.C. şi cu E. Dau raportul asupra vizitei mele la Viena, dar nu pomenesc nimic de întâlnirea cu von L. Pe scurt: am reuşit monitorizarea conturilor celor cinci întreprinderi de comerț exterior româneşti care administrează banii extrabugetari, am transferat împrumuturile externe din ultimul an, sub formă de donații, către fundația creată de evrei, am recuperat creanțele de la băncile prin care s-au spălat banii din comerțul cu arme, am definitivat cumpărarea unor bunuri imobiliare în Franța şi Spania, sub forma unor investiții autohtone. Un singur obiectiv neîndeplinit: regele mi-a refuzat audiența la Versoix. N.C. nu este însă nemulțumit de neîndeplinirea acestui ultim punct. E de părere că regele nu poate complota, chiar dacă ar intenționa, căci Coroana britanică i-o va interzice. E. consideră că ar trebui, totuşi, vorbit cu palestinienii, sau cu Carlos, pentru un comando de asasini. N.C. nu e de acord, spunându-i că, în schimbul asigurărilor primite de la Londra, a promis, la rândul lui, că nu va încerca nici un atentat.

La plecare, E. mă ia în cabinetul ei, unde mă pune să ascult o casetă înregistrată la locuința ministrului de Externe. Sunt de-a dreptul scârbit când aud obscenitățile unei scene de orgie, dar trebuie să mă arăt interesat. E. este cunoscută ca suferind de isterie sociopatologică. Aşezată într-un fotoliu, cu picioarele desfăcute şi cu bluza descheiată până la brâu, înjură şi blesteamă, repetând expresiile auzite, iar eu sunt nevoit să le confirm. Apoi schimbă caseta, pune una cu muzică populară, la maximum şi mă întreabă în şoaptă dacă i-am îndeplinit cererea. Îi dau raportul care îi era adresat în mod personal: contul Prințişorul AA/8976/RECA/881 este constituit la o bancă din Bali. Banii au provenit din comisioanele primite în urma contractelor de achiziționare a unor MIG-29. E. îmi dă asigurări că de asta ştie şi N.C., aşa că să nu-mi fac probleme. Reproduc cuvintele ei: „Numai o mamă păstrează pentru totdeauna legătura cu puii ei. Tatăl îşi lasă malahia şi-şi şterge sula de perdea.”

29.11.89. Sunt chemat la ministrul de Interne. Ştiu ce urmează, căci cei din Departamentul Securității au fost total nemulțumiți de schimbarea conturilor întreprinderilor de comerț exterior care le aparțineau. Înainte de a mă duce în audiență, cer să fiu primit de E., căreia îi exprim temerile mele. Reproduc cuvintele acesteia: „Dacă boul ăla încearcă să facă presiuni, împuşcă-l!" E. a scos un Beretta dintr-un seif şi mi l-a întins. Am refuzat să-l iau. Sunt militar şi nu am dreptul la acest tip de pistol. E. m-a înjurat, apoi m-a luat în brațe şi m-a pupat pe colțul buzelor. Mi-a spus să-l înfrunt pe ministru, ca şi cum aş face-o în numele ei, dar fară să-i pomenesc asta.

Ministrul P. mă primeşte cu o privire încruntată şi nici nu mă pofteşte să iau loc. Îmi vorbeşte despre sarcinile lui, despre responsabilitățile Miliției şi Securității, despre greutățile întâmpinate şi despre o colaborare precară cu forțele armate. În final, îmi propune o înțelegere: înapoierea unor părți din conturi sub forma unui împrumut extrabugetar, prin intermediul unei bănci de comerț exterior, cu motivația publicării unei cărți omagiale în străinătate. Mă asigură că N. C. cunoaşte problema. Îi răspund că nu pot s-o fac decât la ordinul direct al lui N. C. Ca atare, sunt convocat seara la Snagov, pentru a primi acest ordin.

Înainte de a pleca la Snagov, îmi pun gândurile în ordine. E limpede că între N. C. şi E. există un mic conflict de interese. N. C. are încredere doar în Securitate, pe când E., doar în armată. Amândoi vor să dețină controlul direct asupra conturilor extrabugetare. Precipitarea evenimentelor din Europa de Est l-a determinat pe N. C. să încerce aducerea banilor în țară, în timp ce E. se opune vehement.

La Snagov se află: N.C., E., ministrul P., ministrul M., D.P. şi un civil pe care-l văd pentru prima oară. Îmi este prezentat drept domnul C., rezident în străinătate, responsabil cu diaspora pe linia direcției de informații externe. Reiau raportul despre situația conturilor. Surprinzător, N.C. nu-mi dă nici un ordin de schimbare a situației. Îmi pretinde doar ca orice mişcare să fie cunoscută înainte şi de ministrul P. Ministrul M.

cere să fiu eliberat din cadrul armatei pentru a avea, zice el, mai multă libertate de mişcare. E. îi răspunde foarte dur. Reproduc cuvintele acesteia: „Şi mai ce vrei? Te crezi în ograda lu' mă-ta, să faci tu ordine? Bă! Noi te-am pus ministru, noi te facem soldat!"

Un lucru e limpede: N.C. şi E. se învârtesc în jurul cozii, fără a reuşi s-o prindă. N-au încredere în nimeni şi-i suspectează pe toți de conspirație. Chiar şi eu sunt suspectat, deşi mă bucur de protecția directă a lui E.

Părerea mea e că se pierde timp prețios cu toate cursele şi cererile de devotament, cu toate intrigile şi încercările de a dovedi o eventuală trădare. De întreținerea acestei stări tensionate sunt însă vinovați şi ceilalți. Eu, ca militar, am făcut un jurământ, ca om politic, am făcut un altul şi acum cele două se bat cap în cap. Singurul lucru de care va trebui să țin seama e acela de a-mi folosi poziția privilegiată pentru ca să mă implic cât mai puțin în evenimentele ce ar putea avea loc.

03.12.89. Cu excepția noastră şi a Albaniei, toate celelalte regimuri comuniste din Europa de Est sunt îndepărtate. În ce priveşte Rusia, nici nu se pune problema. Ea face parte dintr-un sistem paralel, superior, dincolo de o organizare politică sau alta, sistem în care se va menține atât timp cât va fi o superputere. Nimeni nu se mai poate înțelege cu N.C. E ca turbat! Ține şedințe din oră în oră şi-i amenință pe toți. E. îi cântă în strună, dar pare mult mai lucidă. Ieri mi-a parvenit informația că KGB a primit ordin pentru declanşarea operațiunii „Dunărea albastră". Informația a fost confirmată printr-o cancelarie occidentală, singura rămasă fidelă nouă. Asta înseamnă că ruşii se vor implica direct într-o lovitură de stat în România.

N. C. îi amenință pe ministrul P. şi pe generalul V. că îi va executa în piață, dacă nu vor deconspira rețeaua în 48 de ore. Particip la o şedință a Biroului permanent, cu caracter restrâns, la care ministrul P. propune închiderea şi lichidarea unor agenți dovediți pro-KGB. Lista e lungă şi cuprinde o serie de nume de

foşti şi actuali demnitari de partid. E pomenit chiar şi primul-ministru, care, fiind plecat într-o vizită în Iran, e reprezentat de ministrul de Externe. N. C. taie cu mâna lui o serie de nume de pe listă, inclusiv pe cel al primului-ministru, motivând că persoanele respective au fost infiltrate chiar de el în aripa pro-KGB. Totuşi, nici el şi nici E. nu sunt de acord cu lichidarea. Se hotărăşte folosirea lor ca monedă de schimb, urmând să fie lichidate doar într-o situație-limită.

05.12.89. N.C. mă cheamă la Snagov, unde avem o convorbire între patru ochi. Îmi cere să mă însoțească, incognito, la unitatea secretă din Făgăraş, unde sunt pregătite trupe speciale ale regimentului său de gardă, care nu apar în nici una dintre evidențele armatei. Cel care se opune intenției lui este şeful Serviciului de Protecție. Dar N.C. îl linişteşte, spunându-i că soldații unității au fost educați în spiritul sacrificiului față de Conducătorul Iubit. Pe de altă parte, despre această unitate ştiu doar câteva persoane şi N.C. vrea să mențină conspirativitatea, o obsesie rămasă din tinerețe.

Plecăm cu un elicopter care aterizează chiar pe platoul de adunare al unității. N. C. a îmbrăcat o uniformă militară, cu un chipiu care-i acoperă o jumătate din față şi cu nişte ochelari mari, negri. De altfel, e noapte, iar în unitate nu funcționează decât luminile de camuflaj. Soldații îi produc o bună impresie. Demonstrațiile de forță, disciplina şi acuratețea exercițiilor îl cuceresc pe N.C. În timp ce urmăreşte o acțiune simulată de luptă, N. C. îmi strânge spasmodic brațul şi murmură comenzi, de parcă el ar fi cel care le-ar da. Pentru prima oară, după mult timp, îl văd zâmbind. Mă întreabă dacă sunt oameni verificați. De astă dată sunt ferm. Unitatea e creația mea proprie şi răspund de oamenii mei, ca de mine însumi. Nici soldații, nici comandanții nu au familii sau rude, prieteni sau cunoştințe din afara unității. Îi răspund direct: „Tovarăşe comandant suprem, dacă vreți, putem face o demonstrație. Cereți-i oricărui soldat de-aici să-şi ia viața pe loc, pentru cauza Conducătorului Iubit. Dacă refuză s-o facă, o s-o fac eu în locul lui!”

Aceste cuvinte l-au impresionat profund pe N.C. Pe drumul de întoarcere, e foarte îngândurat. Mă ia cu el în salonul privat de la Snagov şi mă laudă. Reproduc cuvintele lui N. C.: „Tu ai reuşit ceea ce nici un altul, în afară de mine, nu a reuşit. Când se vor linişti lucrurile, te voi face adjunctul meu. Te vei bucura de puteri depline." Timp de o oră, N. C. se lansează într-un discurs lung, dezlânat, plin de bâlbe şi ţipete, adăugând ameninţări laudelor. Ar vrea să-i cunoască personal pe toţi soldaţii unităţii secrete, să le strângă mâna ca o recompensă supremă pentru devotamentul lor. Nu ştiu dacă şi-ar menţine părerea, în caz că ar şti cine sunt, de fapt, aceşti soldaţi. Ei sunt recrutaţi din orfelinate şi transformaţi în kamikadze, prin spălarea creierelor. Simplul fapt că instructorii lor au fost vestiţi comandanţi ai Hezbollah ar trebui să-l neliniştească pe N.C., care însă de mult nu mai raţionează conform datelor concrete din teren. Ca militar, mă simt jignit de postura mea de „om de casă", dar e un ordin pe care, tot ca militar, trebuie să-l respect.

În ceea ce priveşte trupele din Făgăraş, ele pot fi folosite drept carne de tun şi pentru o parte şi pentru cealaltă a baricadei, ba, pot ţine loc chiar de baricadă. Acesta e singurul punct de vedere din care trebuie privită problema.

Înainte să plec, sunt chemat în salonul lui E. ca întotdeauna, trebuie să fac echilibristică. Sunt lucruri despre care ştim doar N. C. şi cu mine, altele despre care ştim doar E. şi cu mine şi altele despre care ştiu numai eu. Am toate motivele să mă consider cel mai informat om din ţară la ora actuală, ceea ce mă transformă într-o valoare inestimabilă, dar şi într-un pericol permanent.

E. vrea să ştie unde am fost cu N.C. Îi spun doar jumătate din adevăr, după care deturnez discuţia spre ultimul scandal de alcov: soţiile a doi demnitari de partid sunt lesbiene, fiind descoperite cu două balerine de la Operă, într-o locuinţă închiriată din Cotroceni. E. este numai urechi. O dâră subţire de salivă îi curge din colţul gurii, iar capul îi tremură uşor. Îl drăcuie pe ministrul de Interne, care a scăpat ocazia să facă descoperirea şi-mi cere să aprofundez urmărirea faptelor.

Reproduc cuvintele ei: „Astea s-ar regula şi cu tubul de la aspirator şi i-ar da drumul pe invers!” E. îmi oferă bomboane de ciocolată elveţiene şi coniac franţuzesc. Mă ţine până târziu, în noapte, povestindu-mi despre felul în care şi-a cunoscut soţul şi cum l-a determinat să o ia de nevastă. Ajunge la nişte detalii care mă umplu de scârbă. Va trebui să-mi plătească acest stoicism.

10.12.89. Sunt din nou la Viena, pentru a definitiva administrarea conturilor extrabugetare. O parte din bani va fi trimisă în tară, la ordinul expres al lui N.C., sub forma unui depozit valutar. Altă parte va intra sub controlul direct al lui M. C., iar restul, aproximativ un miliard de dolari, va fi investit în industria de construcţii din Elveţia şi SUA, cu răscumpărarea creanţelor în termen de doi ani de la finalizare.

Prin cutia poştală secretă primesc o nouă invitaţie din partea lui von L. Ne întâlnim într-un bar de noapte, unde patronul ne asigură un separeu şi acoperirea unor prostituate. Von L. îmi oferă noi informaţii, confirmându-mi că s-a hotărât definitiv lichidarea regimului din România şi transferarea ţării în zona de influenţă sovietică, întrucât firava independenţă, câştigată în 1968, nu mai este de folos Occidentului. Englezii au căzut şi ei de acord, cu condiţia ca noua Cortină, mult mai transparentă, să fie trasă pe Tisa şi pe Vistula. Îmi mai spune că se pune la cale federalizarea României şi a Iugoslaviei, pentru care ruşii vor ceda americanilor supremaţia în Golf şi în sudul Peninsulei Balcanice, pe care să le unească sub forma unui scut cu caracter defensiv. Acest scut urmează să le asigure controlul asupra petrolului din Arabia Saudită şi Kuweit, precum şi menţinerea pieţelor de desfacere pentru armament.

La rândul meu, îi dau ultimele informaţii despre cele ce se petrec în România. Sunt surprins să constat că lucrurile erau deja cunoscute. Von L. vrea să afle mai exact care este starea de spirit a dictatorului şi, mai ales, starea de spirit a populaţiei. După ce ascultă cu atenţie, îmi transmite că dorinţa

occidentalilor este ca, în cazul unei lovituri de stat, N.C. să nu fie expulzat şi nici lichidat. În cel mai rău caz, trebuie să se ceară a fi judecat de un tribunal internațional.

Când mă întorc la Consulat, îl găsesc pe consulul M. C. într-o stare febrilă. Îmi spune că ştie totul despre mine, cu cine m-am întâlnit şi ce am discutat, că ştie exact cine sunt şi ce urmăresc. I-am zis: „Dacă este aşa, împuşcă-mă!" Reproduc cuvintele lui M.C.: „Mă crezi tâmpit? Am spus doar că ştiu, nu şi că mă interesează. În țară nu mă mai întorc, poți să i-o spui şi lui N.C. Am muncit destul, ca să am dreptul la o viață liberă şi liniştită, într-un colț de lume." Dacă nu e o diversiune, atunci M.C. E chiar tâmpit!

12.12.89. Şedință restrânsă la Snagov. Ministrul M. îmi cere să trec să-l iau. Pe drum mi se plânge că, deşi este ministru, autoritatea lui îi este ştirbită şi nu poate lua nici o hotărâre, fără aprobarea Consiliului Politic Superior. Reproduc cuvintele ministrului M.: *„Tu eşti militar de carieră şi ştii ce înseamnă armata. Nu mă deranjează că nu te afli la ordinele mele directe. Dar coloneii şi generalii făcuți pe puncte au transformat armata într-o gloată de țărani. Mă bate gândul să-mi dau demisia." Îi explic că, în situația incendiară în care se găseşte țara, a încerca să-ți părăseşti postul echivalează cu o trădare. Ministrul M. a oftat şi s-a mărginit să spună: „Oricum, nu mai prind eu Anul Nou."*

La şedință, N.C. vorbeşte pentru prima oară despre o conspirație a agenturilor străine. E de părere că cea mai bună apărare e atacul, drept care hotărăşte să vorbească public despre teritoriile de la răsărit, care au aparținut regatului român. Crede că, astfel, va crea un focar de dispută în care să fie susținut de occidentali. Va încerca un nou 1968. După părerea lui, Occidentul va marşa, pentru a obține controlul la Marea Neagră. Ministrul M. consideră că, în acest caz, România ar putea deveni un nou Afghanistan. Intervine E. Reproduc cuvintele ei: „Puți de-aici a rahat, iar ai făcut pe tine de frică! Ce fel de militar eşti tu, bă? Ştii ce spunea Hitler? Că, dacă un

comandant trădează, el poate fi înlocuit şi de cel din urmă soldat, cu condiția ca soldatul să fie fidel cauzei!”

Ca întotdeauna când E. se dezlănțuie, N.C. nu ia partea nimănui. Cred că o foloseşte pe E. pentru intimidare şi pentru umilire. După E., vorbeşte din nou N.C., care reia tema poporului ce-i stă alături. Reproduc cuvintele lui N. C.: „Poporul ştie că numai eu îl pot salva, ştie că sunt cel mai luminat conducător din istorie, cum m-ar putea trăda? Mai bine murim în luptă, decât să devenim iar robi pe pământul nostru!”

Ministrul P. dă raportul asupra situației din Iaşi, unde KGB-ul şi-a scos deja ghearele, orchestrând câteva manifestații studențeşti. Enumeră măsurile luate. Se aşteaptă la laude, dar nu primeşte decât ocări. De astă dată, din partea lui N.C., căci ministrul P. este omul lui E. I se cere să ia, în principal, măsuri de prevenire şi combatere, nu de pedepsire.

Generalul V. are două rapoarte. Unul despre ieşirea din conservare a unei rețele maghiare, condusă şi sprijinită de Vatican şi unul despre un asasinat petrecut în Timişoara. Evenimentul poate părea unul banal: la beție, un lăcătuş de la fabrica de automobile l-a împuşcat pe un prieten al său, ospătar la un restaurant. Singurul lucru ciudat este arma crimei, un pistolet Locato de 9 mm, fără serie, armă necunoscută în România. La interogatoriu, lăcătuşul a recunoscut că a găsit pistoletul într-un fişet dezafectat din fabrică. La controlul desfăşurat de ofițerii de securitate, în fabrică au mai fost găsite, depozitate în diverse locuri, douăzeci de pistolete Locato, fără serie, pumnale Puma şi grenade fumigene, ca şi trei stații de emisie-recepție portabile. S-a declanşat o anchetă care se află în curs.

17.12.89. Precipitarea evenimentelor i-a pus pe toți pe jar. La Timişoara se întâmplă lucruri grave. Ministrul M. îmi spune că N. C. este dezinformat de direcția de informații externe, care pregăteşte o diversiune de proporții. E doar părerea lui, pe care nu i-o confirmă nici serviciul de informații al armatei şi nici cel autonom de contraspionaj militar.

În miez de noapte, sunt chemat la Snagov, unde N. C. îmi cere să pun unitatea din Făgăraş în stare de alertă şi să trimit un pluton la Timişoara. Fac tot ce pot să-l conving că nu e momentul cel mai oportun, pentru că am deconspira unitatea pentru fapte ce pot fi controlate de Interne. N. C. urlă şi spumegă contra celor de la Interne, pe care-i consideră ori incapabili, ori trădători. La un moment dat, apare şi colonelul P., cu o situație pe care i-o ceruse N. C. Este un plan de „ajutor popular muncitoresc", care prevede deplasarea unor coloane de mineri din Valea Jiului şi Maramureş, îmbrăcați în uniforme ale gărzilor patriotice, spre Timişoara, unde aceştia să reinstaureze ordinea democrației socialiste. Mă opun şi acestui plan, care ar putea duce la un război civil. E momentul în care N.C. consideră că nu mai există decât o singură soluție: intervenția armatei. Am căzut în cursă ca un copil! Toate încercările mele de-ai arăta inconvenientele unei asemenea intervenții se lovesc de fermitatea lui N.C., care doreşte în mod fățiş să transfere armatei responsabilitatea şi, eventual, să o culpabilizeze. Îmi cere să pun la lucru batalionul de diversiune, care să însceneze atacuri ale civililor asupra unităților militare. Ştiu că, oricât de apropiat şi de apreciat aş fi eu de N.C., dacă mai scot un singur cuvânt, va da ordin să fiu executat. E. îi ia partea şi-mi ordonă fară echivoc. Reproduc cuvintele acesteia: „Dacă asta e recunoştința lor pentru tot ce am făcut pentru ei, atunci pune soldații să tragă!"

Ministrul M., căruia îi sunt subordonat, cel puțin pe hârtie, ascultă raportul meu şi spune: „Ceea ce se întâmplă nu mă miră. Va transfera vinovăția pe umerii armatei. Pe mine ştia că nu poate conta, aşa că te-a ales pe tine." Nu ripostez, căci consider că are dreptate. În acelaşi timp, ştiu că voi purta o responsabilitate ce mă va urmări toată viața. Se apropie momentul în care va trebui să aleg. Nu e totul să ghiceşti cine va câştiga într-o luptă, pentru a te situa de la început de partea lui, mai e nevoie şi de o echilibristică foarte periculoasă, care te poate transforma într-o victimă sigură, fie ca martir, fie ca trădător.

19.12.89. Ministrul M. a avut dreptate. Sunt trimis la Timişoara, împreună cu generalul G. şi cu generalul C. În acelaşi timp, o altă grupare formată din generali de la Miliție şi Securitate, dublați de demnitari de partid, desfăşoară un plan propriu. Am mandat din partea lui N.C. şă ordon deschiderea focului împotriva celor pe care el îi denumeşte „huligani şi derbedei" sunt însoții permanent de un ofițer însărcinat cu protecția mea informativă care, la nevoie, se poate transforma şi în călăul meu. Pe de altă parte, dacă l-aş lichida pe ofițer şi aş fraterniza cu demonstranții, aş risca să nu-mi fi ales momentul potrivit. Legăturile cu von L. sunt total întrerupte, aşa că trebuie să decid de unul singur.

Primesc un ajutor neaşteptat din partea ministrului M., care-mi ordonă, trecând peste hotărârile luate la cel mai înalt nivel, să scot unitățile de blindate în stradă şi să fac o demonstrație de forță, fară însă a trage vreun foc. Execut întocmai. După aceea primesc un telefon de la E., pe firul scurt, care mă învinovățeşte de trădare. Nici nu vrea să ştie că eu, ca militar, sunt obligat să mă supun ordinelor comandantului direct. Îl cere la telefon pe ofițerul de securitate care mă însoțeşte şi cu care are o convorbire scurtă. În clipa aceea, am ştiut că sentința a fost dată. Pentru orice eventualitate, îmi țin tocul pistolului deschis, iar pistolul, cu cartuş pe țeavă.

Îi convoc pe generalii G. şi C., cărora le ordon să meargă în mijlocul trupei şi să riposteze la orice provocare sau atac din partea demonstranților. Primesc informația că Securitatea îşi foloseşte propriile-i trupe, dislocate de la Cluj, pe care le-a îmbrăcat în uniforme militare fară însemne şi care au ordin de reprimare directă. S-a deschis focul. Sunt zeci de morți şi răniți. Soldații forțelor armate primesc muniție de război. Ordinul a fost dat direct de unul dintre demnitarii de partid care formează celula de criză de la Timişoara.

Ordon replierea unităților şi evaluarea situației din teren, dar toate inițiativele mele sunt contracarate de ordinele venite direct de la Bucureşti. Se lucrează peste capul meu, ba unii

comandanți îmi transmit că ar fi primit ordine direct de la mine! Sunt bulversat!

Seara iau masa la popota garnizoanei, dar ofițerul de serviciu îmi aduce un meniu de la un restaurant. La insistențele mele, recunoaşte că trupei i s-a servit mâncare în care au fost amestecate droguri, iar ofițerii au fost „vaccinați antistres".

Situația riscă să iasă de sub control. Încerc să coordonez toate acțiunile armatei, pentru calmarea situației. E nevoie de un moment de respiro. Retrag o parte din trupe în cazărmi, iar restul îl folosesc drept cordoane. Cer să fie înarmate doar cu muniție de manevră. Mi se raportează câteva dezertări ale unor soldați şi subofițeri de naționalitate maghiară, care au trecut de partea populației. Situația a devenit gravă, dar tocmai în aceste momente un comandant trebuie să facă dovada curajului său. Totuşi, gruparea Miliție-Securitate-Partid refuză să colaboreze cu mine, motivând că încerc tărăgănarea situației.

Pe neaşteptate, sunt chemat la Bucureşti, unde ajung spre dimineață şi mă prezint direct la cabinetul doi. E. îmi spune că ministrul M. a fost definitiv tras pe linie moartă şi că trebuie să preia prerogativele acestuia. Ca primă sarcină: organizarea unui dispozitiv de apărare în Capitală, care să acționeze rapid şi eficient, în orice situație. Formez un nucleu de comandă, în care nu includ nici un ofițer din Consiliul Politic Superior. Voi folosi trupe de paraşutişti şi comandouri de blindate, dislocate din unitățile de la granița de est. Iar aliniamentele le completez cu trupe de transport mecanic. Institui exclusivitatea transmiterii ordinelor doar prin radioreleele armatei. Nici un alt canal nu va mai fi luat în considerare.

22.12.89. Ieri s-a produs catastrofa! Trădarea generalilor de securitate a fost dusă până la capăt, prin organizarea unui miting tip kamikadze. Am hotărât să țin armata la distanță, fără să o implic în vreun fel. În schimb, am dispus alertarea unității din Făgăraş şi ocuparea de către aceasta a pozițiilor convenite în planul „Orbirea", în clădirile din Capitală. Dacă Securitatea a folosit uniforme militare la Timişoara, acum a venit rândul meu să le-o plătesc. Ordon îmbrăcarea recruților

din octombrie în civil şi-i pun să îngroaşe rândurile demonstranţilor. Pentru protecţie, sunt însoţit peste tot de trei dintre cei mai bine pregătiţi soldaţi de la unitatea din Făgăraş. Teroarea dezlănţuită, pe timpul nopţii, de ministrul de Interne şi acoliţii săi nu rezolvă situaţia. Este o acţiune care agravează lucrurile, dar mă folosesc de ea pentru a scoate armata din orice implicare dăunătoare.

Ministrul M. a fost declarat în mod oficial trădător şi „sinucis". Ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile, căci am participat personal la această operaţiune. Ca să mă exprim mai exact, am fost de faţă când i s-a administrat injecţia letală.

Posibilităţile de acţiune îmi sunt limitate din cauză că N. C. şi E. mă ţin aproape tot timpul în preajma lor, în clădirea CC-ului. N.C. încă mai crede că totul nu e decât o instrumentare a serviciilor secrete străine şi că poporul trebuie să afle asta. E convins că, dacă le-ar vorbi, românii s-ar ridica în masă împotriva trădătorilor. Adevărul e altul: cu siguranţă că, fară ajutor străin, românii n-ar fi îndrăznii să se revolte, dar o dată pornit, tăvălugul nu mai poate fi oprit, căci suferinţele au ajuns la limita suportabilului. Generalul V., cu care am o scurtă convorbire în cabinetul lui, îmi spune că lucrurile vor lua, în curând, o altă turnură. Îmi vorbeşte despre un grup de disidenţi, a cărui venire la putere ar fi periclitată chiar de revolta care ar fi trebuit să-i aducă în mod legitim. Este de părere că vidul de putere ce se va crea va duce la haos şi la război civil. Are un curaj nebun să afirme că singurul lucru care ar salva situaţia ar fi executarea cuplului C., ceea ce-ar linişti dintr-o dată gloata turbată, iar pe acest fond ar putea avea loc instaurarea la putere a grupului de disidenţi agreat în afară. Bănuiesc că spusele generalului V. ar putea fi o provocare, drept care îi răspund că, în calitate de militar, trebuie să execut întocmai şi la timp ordinele comandantului suprem. Reproduc cuvintele generalului V.: „Ţine minte un lucru: când totul se va linişti, se vor căuta falşi vinovaţi! Capul lui Moţoc tot o să cadă!"

N. C. a luat hotărârea să se retragă în unitatea din Făgăraş,

unde să formeze un punct de comandă şi de unde să coordoneze acțiunile din țară şi din Capitală. Este chemată flotila prezidențială de elicoptere. Generalul V. îi face o altă ofertă: deplasarea la Otopeni şi plecarea într-o țară comunistă, care să-i asigure azil politic. Este refuzat brutal. Se comunică prin radio că va sosi un singur elicopter celelalte fiind reținute la sol din motive necunoscute. Reproduc cuvintele lui E.: „Ți-am spus eu că vor trăda? N-ai vrut să-i lichida pe toți când se putea! Tu ai făcut din ei ceea ce sunt astăzi şi acum îți dau în cap!" N.C. pare căzut într-o stare de prostrație. Nu vorbeşti nu mişcă, doar se uită de la unul la altul şi murmură ceva neinteligibil. Este mai mult purtat, decât merge pe picioarele lui spre platforma de pe acoperiş, unde aterizase elicopterul. Îi transmit pilotului ordinul: „Deplasare la Snagov, realimentare şi zbor în Făgăraş." Pilotul nu-mi confirmă, ceea ce mă determină să cred el are ordinele lui precise. Mai mult nu pot să fac. E. îmi cere să-l, însoțesc, dar N.C. se opune. Îmi ordonă să rămân pe poziții pentru a readuce situația la normal.

S-a terminat! Acum ştiu sigur că s-a terminat!

23.12.89. Mi-am fixat punctul de comandă la minister. În aceste momente, pe umerii mei apasă o răspundere enormă, dar tot pe umeri port epoleți, ceea ce mă ridică la nivelul responsabilității căreia trebuie să-i fac față. Două obiective trebuie urmărite imediat: 1. Scoaterea armatei de sub o eventuală acuzație de reprimare şi legitimarea noii puteri. Modalitate de îndeplinire: fraternizarea totală a armatei cu populația, căreia va trebui să i se ceară ajutorul, pentru ca lupta alături de soldați să o determine să considere că armata e fidelă revoltei; vânarea trupelor paramilitare înarmate, respectiv a soldaților din unitatea de la Făgăraş, al căror dispozitiv îl cunosc în detaliu, căci eu l-am fixat; lichidarea unor focare securisto-milițieneşti rămase fidele dictatorului, poate chiar inventarea unora noi: uciderea unor soldați, care să atragă compasiunea populației. 2. Operațiuni de diversiune care să legitimeze noua putere, amenințată de transformarea

revoltei dintr-una antidictatorială într-una anticomunistă. Modalitate de îndeplinire: instaurarea unei atmosfere de teroare, cu ajutorul unităţilor autonome de cercetare-diversiune, menţinerea unei stări de confuzie şi nesiguranţă, cu ajutorul mass-mediei. Lichidarea unor ziarişti şi oameni de cultură, împinşi în faţă şi care nu sunt de acord cu grupul de disidenţi.

Sunt chemat de urgenţă la Târgovişte, unde N.C. şi E. au fost închişi în garnizoana din localitate. Îl las la comandă pe generalul G. şi iau un elicopter al armatei. Când am ajuns, lucrurile fuseseră deja stabilite. Doi civili, unul cunoscut pentru legăturile lui cu masoneria internaţională, iar celălalt pentru legăturile cu KGB, au şi instrumentat un proces, la care sunt silit să iau parte. O mascaradă, în urma căreia N.C. şi E. sunt duşi în curtea unităţii şi lichidaţi. Totul a fost filmat cu trei camere. Una a armatei, la ordinul meu, iar celelalte două, fără să le cunosc apartenenţa. Nu pot refuza nimic din ce mi se cere, cât timp mi se asigură imunitate pentru culpe ulterioare. Se ia hotărârea ca Televiziunea să difuzeze caseta, cu ocazia Crăciunului, pentru ca impactul să fie total. În tot acest timp, lupta de stradă trebuie să continue, iar în faţă trebuie împinşi cât mai mulţi dintre cei consideraţi persoane publice: cântăreţi, actori, regizori, spicheri TV.

Revin la Bucureşti şi cer o întâlnire de urgenţă cu grupul de disidenţi, căruia îi expun pericolul continuării luptelor de stradă. Ca militar, sunt obligat să-i prezint consecinţele dezastruoase ale înarmării populaţiei, lucru care s-ar putea întoarce ca un bumerang. De altfel, în secret, am şi ordonat replierea soldaţilor unităţii din Făgăraş, care să fie „rezolvaţi” urgent. Totuşi, grupul de disidenţi îmi cere să continuu măcar încă două zile. Motivaţiile acestuia sunt puerile şi lipsite de sens, în afara oricărei noţiuni militare, dar trebuie să-mi asigur viitorul.

Adevăratul motiv al cererii grupului mi-l comunică generalul V, într-o convorbire particulară: se va cere ajutorul unor trupe speciale aeropurtate din Uniunea Sovietică. Îl întreb ce se va întâmpla, dacă refuz prezenţa sovieticilor. Reproduc cuvintele

generalului V: „Nu mai depinde de tine. Comunicațiile voastre au intrat deja în ceața electronică împrăştiată de sateliții militari ai ruşilor.”

Îl chem la mine pe generalul G. şi-i cer să-şi asume responsabilitatea aducerii unor trupe din afara granițelor țării. Îi spun că-l voi executa cu mâna mea, dacă acceptă această intervenție. Pentru a-mi îndulci într-un fel decizia, ca să fac pe plac grupului de disidenți, dau ordin să fie reactivați toți generalii trecuți în rezervă în ultimii cinci ani.

Perdeaua electronică despre care mi-a vorbit generalul V. nu se produce, dar iau hotărârea să mă folosesc de idee, pentru a motiva acțiunile nepopulare ale armatei.

28.12.89. Lucrurile au început să se stabilizeze. Von L. îmi face o vizită-surpriză. Printre altele, îmi dezvăluie şi planul pus la cale de grupul de disidenți, pe termen lung. În esență: reactivarea rețelei de activişti de partid locali, trecerea unor rețele de ofițeri de securitate în conservare, trecerea structurilor securiste în cadrul armatei, încheierea unui tratat cu Uniunea Sovietică, folosirea rezervei de stat pentru umplerea magazinelor cu mâncare şi produse occidentale, în vederea potolirii populației.

Dacă jurământul făcut față de comandantul suprem a devenit caduc, cel făcut în fața poporului rămâne valabil. Pentru mine, armata va fi întotdeauna scopul suprem în viață. Doar o armată disciplinată şi bine înzestrată poate asigura independența unui popor Din acest punct de vedere, îmi cunosc perfect datoria şi mi-o voi duce până la capăt, chiar cu prețul vieții. Ştiu că s-ar putea să nu primeşti nici un semn de recunoştință, ştiu că s-ar putea să fiu acuzat de multe, dar îmi asum orice risc, căci nu persoana mea e importantă acum, ci armata. Pe de altă parte, nu vreau să fiu acel Moțoc cure să plătească oalele sparte. Pentru a-mi duce la îndeplinire sarcina, va trebui să fac un pact cu cei care vor veni la putere, un pact care să-mi asigure imunitatea.

Tot von L. mă informează asupra operațiunii „Orizonturi

deschise” transformarea ofițerilor de securitate operativi în întreprinzători particulari, cu ajutorul conturilor extrabugetare ale întreprinderilor de comerț exterior; trecerea în diasporă a ofițerilor cu acoperire din cadrul direcției de informații externe; ştergerea lor din evidențe; compromiterea unor personalități care ar primejdui, prin acțiunile lor, legitimitatea noii puteri.

03.01.90. Accept cu greu să-mi asum viitorul meu statut, dar sunt silit de desfăşurarea evenimentelor, devenite imprevizibile. Evidența, conform informațiilor primite, e halucinantă: iminenta destrămare o marii Uniuni Sovietice, care se va produce, mai devreme sau mai târziu! Rezultatul: începerea luptei de independență în toate statele federative. Un pericol enorm îl reprezintă acum problema reactualizării statutului Ardealului. Se vehiculează varianta cedării, în schimbul primirii Basarabiei. Sunt doar speculații, mă asigură von L. Oricum, mai mult ca oricând, armata trebuie să fie pregătită. Nu voi ceda nici un petic de pământ românesc, chiar de-ar fi să instalăm dictatura militară!

De altfel, asupra acestei posibilități, chibzuiesc zi şi noapte. Poporul ar fi sigur de partea mea. Nu trec însă la acțiune, cel puțin deocamdată, căci von L. îmi spune că are semnale că o atare perspectivă nu ar fi pe placul nici unei țări din Occident.

Generalul V. îmi face o vizită inopinată şi-mi spune că arestarea lui e o chestiune de ore. Crede că, în perioada următoare, va avea loc un val de asasinate, sub diferite forme – accidente, sinucideri, răfuieli personale – cărora le vor cădea victime capii Securității, Miliției şi Armatei. Mă asigură că şi eu figurez pe listă.

Iau hotărârea să activez, până când voi simți că mi se apropie sfârşitul, dar, concomitent, îmi pregătesc şi retragerea. Cu ajutorul lui von L., voi transfera contul Prințişorului, despre care nu mai ştie nimeni, în Elveția. Voi depune, de asemenea, acest jurnal într-un seif la o bancă din Sofia, însoțit de o scrisoare în care îi voi incrimina pe toți cei care îmi doresc sfârşitul. E scrisoarea de garanție a rămânerii mele în viață…

Îmi revin cu greu din năuceală. M-aş fi simţit mai bine şi, de ce să nu o spun, mai în siguranţă alături de camarazii mei, într-o luptă în junglă sau pe un front local. Dar n-am de ales.

Ştiu că jocul în care mă pregătesc să intru e mai periculos şi mai parşiv decât orice război de gherilă, căci nu-mi văd duşmanii. Generalul are tot atâţia sprijinitori, câte interese sunt puse în joc – prin urmare, destui. Datele pe care le deţin despre situaţia sa actuală sunt foarte sărace. A porni pe urmele lui de la o adresă din Londra seamănă mai mult cu o întreprindere a la James Bond, în care-l ai de partea ta pe scenarist. Mergi din adresă în adresă, la care ajungi exact cu un minut înaintea plecării personajului, până când, apropiindu-se finalul filmului, reuşeşti să-l prinzi într-o capcană. Simplu şi eficace!

Realitatea însă e cu totul alta! Informaţiile circulă de ambele părţi, despre mine se ştie în mod cert, chiar dacă nu sunt, deocamdată, personificat, dar e de-ajuns să scot o dată capul, ca să mi-l pierd. Cum spunea şi colonelul Lazăr: orice greşeală se plăteşte cu viaţa!

La General nu pot ajunge din afară, ci doar dinăuntru! Ceea ce nu poate face tigrul cu colţii lui, poate face viermele, rozând răbdător şi perseverent.

Îl cunosc pe colonelul Lazăr de foarte mult timp, însă e prima oară când, după trecerea celor şapte zile, îi surprind în ochi o luminiţă jucăuşă. Şade pe un şezlong, bucurându-se de ultravioletele dimineţii friguroase, ca şi de paharul pântecos în care şi-a turnat Martini combinat cu biter – un cocteil care l-ar face pe orice barman din lume să-şi încheie socotelile cu viaţa. Mă ascultă cu atenţie, fără să mă întrerupă, părând absorbit de răsăritul magnific. Am terminat ce aveam de spus, dar el a rămas cu privirile agăţate de linia orizontului. Abia într-un târziu tresare, parcă mirat că mă aflu şi eu prin preajmă.

— Logistica ta mă costă o mulţime de bani, îmi zice el, umplându-şi din nou paharul cu acea combinaţie aducătoare

de gânduri negre.

— În acte contabile, poate, îi răspund, pe tonul unui ministru de finanțe, dar, ținând cont că ea există deja şi că o pot folosi prin oamenii tăi… Dacă, într-adevăr, sunt atât de siguri precum spui.

— Cred că n-are rost să-ți amintesc că un serviciu secret are mai multe structuri, unele chiar autonome. Sensul în care se rotesc acele ceasornicelor lor este însă acelaşi, desigur.

— Iar acum o să mă întrebi dacă am văzut vreodată un ceasornic cu mai mult de două limbi!

Colonelul pare nițeluş deranjat de întrerupere şi îşi stăpâneşte cu greu un gest de iritare. Nu-i plac răspunsurile „deştepte”. Cu atât mai puțin cei care o fac pe deştepții. Îşi întinde trupul ciolănos care, uns la încheieturi, nu scârțâie.

— Nu-ți pun la îndoială inteligența, spune el, pe un ton care îl contrazice. În acelaşi timp, nu pot să-ți ascund că mă bazez mai mult pe instinctul tău de vânător. Începi de mâine. Te foloseşti de numărul meu de telefon numai dacă te afli în ceea ce numim noi un impas decisiv şi numai de la un aparat sigur. Cu oamenii mei poți avea contact direct doar atunci când te afli într-o situație-limită. O situație de care, totuşi, trebuie să te fereşti cât mai mult. Sunt rețele duble sau triple şi n-am de gând să le las descoperite pentru atingerea unui singur obiectiv, fie el şi prinderea Generalului.

— Cu alte cuvinte, continuu eu să mă dau deştept, dintr-o neînțeleasă dorință de a-l enerva, mă pot uita la bijuterii doar în vitrină.

— Nu câştig nimic dacă te arunc în groapa cu lei, fară să-ți acord o protecție minimă, face mărinimos colonelul. Apoi scoate asul din mânecă: Succesul comandoului Brutus[5] i-a înduplecat pe americani să ne dea o mână de ajutor. Deşi, dacă ar şti cine urmează să o folosească, ar schimba macazul. Am auzit că ți-au pus gând rău… Prin sistemul lor de interceptare Echelon, plasat deasupra Europei, au depistat nişte convorbiri care, au fost ei de părere, ne-ar interesa în mod deosebit.

Scoate din servieta ponosită un laptop micuț pe care-l pune la treabă. Timp de o oră memorez nume şi date ce pot ține loc de indicatoare pe drumul pe care trebuie să merg. Informațiile sunt dispuse în genul unor trepte sau niveluri de dificultate, dacă vreți, asemenea unor jocuri video.

— Pot exista şi piste false, mă avertizează colonelul şi de aceea îți spuneam că mă bazez mai mult pe instinctul tău infailibil. Un singur lucru mai am de adăugat: cei care-l protejează pe General pot aplica „soluția finală”, în cazul în care consideră că prinderea sa e iminentă. De un general mort nu am nevoie. E de preferat un eşec al misiunii tale, decât dispariția totală a Generalului. Întrebări?

— Una singură, zic eu, privindu-l fix în ochi. Ce se întâmplă cu mine în cazul unui eşec?

Colonelul face laptopul să dispară în geanta sa şi-mi aruncă, cu jumătate de gură, ocolindu-mi privirea:

— Nu-ți mai iei banii!

Îl prind de braț şi-mi apropii capul de-al lui, ca şi cum aş vrea să-mi sărut iubita pentru ultima oară, întrebându-l în şoaptă:

— Nu o să mi-i mai iau mort, sau nu o să mi-i mai iau viu?!

III

Imensa vilă de patruzeci de milioane de franci de la Roqucbrune-Cap Martin, pe Coasta de Azur, este construită în aşa fel încât să nu-ţi producă nici cel mai mic sentiment de apărare. Seamănă cu un vapor eşuat pe un ţărm mirific, doar că gazda nu aduce deloc cu un naufragiat, deşi poartă un bikini pe care l-ai putea împături într-o cutie de chibrituri. Maşa, cum s-a prezentat superba blondă, mai înaltă cu o jumătate de cap decât mine, e la al patruzecilea bazin şi nu dă semne de oboseală.

— De ce nu înoţi în mare, până pe coasta Africii şi înapoi? îi zic eu, trăgându-mi pe ochi cozorocul lung al şepcii de base-ball. În piscina asta, mai mult te întorci pe loc, decât înoţi.

Maşa nu-mi răspunde. Are norma ei zilnică, la care n-ar renunţa chiar dacă în locul meu s-ar afla Harrison Ford. Nici cu servitorul mongolez din Cita[6], Giin, nu am mai mult succes. Lasă pe măsuţa de marmură răcoritoarele şi sticla de votcă Smirnoff, fără să se ostenească să răspundă la provocările mele.

— Dacă-l faci pe Giin să vorbească, ai din partea mea un Porshe! râde Maşa, pe care doar prezenţa unei Smirnoff a făcut-o să renunţe la travaliu.

— Dacă e mut, prefer să umblu cu bicicleta, îi transmit cu, exemplificându-i cum aş folosi personal mijlocul respectiv de transport.

— Nu e mut, mă asigură Maşa, înotând, de astă dată, în votcă. E doar dresat. Cum eşti şi tu. Numai că interpretaţi numere diferite.

— Tu nu te îmbeţi niciodată? întreb cu sinceritate, privind către sonda pe care rusoaica şi-a umplut-o ochi. Stai, nu-mi răspunde! Am ghicit. Şi tu eşti dresată! Este?

Maşa nici măcar nu-şi dă osteneala să zâmbească.

— Toţi oamenii sunt dresaţi să facă sau să nu facă ceva, răspunde ea, scociorând după cuburile de gheaţă.

— Toți? o dau pe logică. Şi atunci cine mai e dresorul?

— Banii, face simplu Maşa. Banii şi puterea.

Culeg halatul pufos de pe fotoliul alb şi i-l pun, prevenitor, pe umeri. Atingerea pielii sale îmi provoacă furnicături în degete. Femeia asta pare conectată la o priză. Îmi desprind cu greu privirea de pe sânii ei ascuțiți şi tari, cu sfârcurile abia acoperite de sutienul precar. Îmi stăpânesc un sughiț, sorbind, la rândul meu, din băutura mai catifelată chiar şi decât pielea Maşei. Din spatele uşii de sticlă, Giin mă priveşte fix, fară să se ascundă, încadrat de doi bullterrieri de care, dacă n-ar fi încolit, cu greu ai putea să-l deosebeşti. M-am obişnuit însă cu supravegherea lui, aşa cum m-am obişnuit şi cu programul pe care mi l-a impus stăpânul casei, de la sosirea mea aici.

Coasta de Azur a devenit paradisul mafiei ruse. Domeniile din Antibes, St. Jean-Cap Ferrat, La Beaulieu-sur-Mer sau proprietățile de la Maugins, Cannes, Cagnes-sur-Mer, Villefranche-sur-Mer, Theoule-sur-Mer sau Eze au fost achiziționate, folosindu-se identități false, cetățenii duble, împrumuturi de patronime ale soțiilor şi apropiaților, sub forma unor societăți civile imobiliare franceze, create pe nume de împrumut. Numărul mare de holdinguri intermediare şi de conturi bancare, prin care tranzitează dolarii murdari, face imposibilă identificarea adevăraților proprietari. Unde în altă parte, dacă nu aici şi-ar fi putut găsi refugiul un asasin plătit de Spinaț, aşa cum e cazul meu? Ce-i drept, faptul că sunt ținut sub observație, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, îmi limitează la maximum libertatea de mişcare, dar leacuri se găsesc pentru orice boală – totul e să alegi remediul potrivit şi fară prea multe contraindicații.

Acoperirea mea e beton. Leon există, chiar dacă numai virtual, aşa că nu mă tem de verificări. De altfel, ştiți şi voi, granița dintre realitate şi joc face parte, ea însăşi, mai mult din joc, decât din realitate.

Găzduirea care mi se oferă este un contraserviciu făcut de stăpânul casei unui alt potentat. Oficial, e vorba doar de o

ascunzătoare temporară. În fapt, am nevoie de noua identitate pentru a putea penetra zidurile succesive ale apărării informative de care se bucură Generalul.

— Ce-ai zice de un masaj oriental? îi propun eu Maşei, căznindu-mă s-o privesc doar în ochi. Sunt tobă de carte.

— Eşti prea prost, să-mi stric timpul cu tine! susură Maşa, de cum îşi desprinde buzele de pahar. Dacă-ți închipui că fac parte din inventar, înseamnă că nu eşti decât o hahaleră.

— Mă bănuieşti de lucruri necurate! fac eu pe ofensatul.

— Adică nu m-ai pune jos, dac-ai putea?! zice Maşa, dând drumul unui râs gros, de bețivan. Sunt convinsă că m-ai regula pe toate părțile, până ți s-ar smochini boaşele.

— Ce te face să crezi că nu sunt homosexual? ciripesc cu, încercând s-o privesc aidoma bijutierului căruia i se prezintă o bucată de sticlă pe post de diamant.

— Ți-am văzut mădularul, în timp ce te benoclai la țâțele mele, îmi replică deschis Maşa. Seamănă cu un soldat la trecerea în revistă.

— Dar ce limbaj cultivat avem! exclam eu, cu reproş. Mamițica ştie ce expresii foloseşti în timpul tău liber?

— Băi puță, mi-o taie Maşa, fară răutate, oi fi tu vreun asasin vestit, dar vreau să spun că, în fața mea, nu eşti decât un strop de spermă, prelins pe un gard nevopsit.

Nici măcar un gard vopsit, cutra dracului! Simt o nevoie nebună s-o pocnesc şi aş face-o, cu toată prezența lui Giin şi a bullteirierilor, dacă nu mi-ar conveni de minune imaginea pe care şi-a făcut-o despre mine şi care, aş vrea să sper, e comună tuturor celor din zonă.

Maşa mai stoarce un sfert de sticloanță, strigându-i lui Giin să aducă o porție de murături. Îşi crăceşte şi mai mult coapsele, bucuroasă să mă vadă transpirând pe îndelete. Îşi procură şi câteva fițe de stripteuză, menite să mă convingă că o doare drept în fund că mă aflu şi eu pe-acolo. Maşa face parte din acea categoric de femei pentru care zădărârea unui bărbat reprezintă mai mult decât o partidă de sex. La rândul meu, fluier un cântecel de pe malurile Volgăi, prefăcându-mă

absorbit de peisajul marin.

— De ce nu faci şi tu o baie? tresare rusoaica, de parcă abia atunci ar fi băgat de seamă prezența mea. Ar mai domoli animalul din tine.

— Maşenka, uite, o să fiu sincer cu tine, aleg eu calea cea mai la îndemână. E adevărat, m-ai cam umplut de adrenalină. Cred că o să fac o vizită la Nisa, la bordelul madamei Cleo.

— Îmi pare bine, că-ți cunoşti locul, zice Maşa, cu o umbră de zâmbet. O să te conducă Giin cu maşina.

E inutil să protestez. Regula e clară: neînsoțit, nu plec nicăieri. Tot e bine că mongolezul nu va sta lângă pat, să-mi țină lumânarea.

Fetițele de la madam Cleo, care şi-a mascat bordelul sub firma unui cabinet de consultații medicale, sunt bine dotate. Mă refer îndeosebi la faptul că posedă telemobile, pentru a răspunde oricând unui apel de urgență – ba există chiar şi un computer cu evidența „consultațiilor medicale". Când aleasa mă întreabă de pretenții, i le înşirui simplu:

— Dă drumul la baie şi nu te zgârci la parfumuri şi săruri. Ador s-o fac pe marginea căzii. În copilărie, am căzut şi m-am lovit cu capul de lavoar şi de-atunci am rămas cu fixul ăsta. Când crezi că totul e pregătit, să mă chemi.

Bruneta nu face nici un comentariu. Pe lângă fanteziile cu care o dăruiesc clienții, cererea mea e de-a dreptul pudică. N-am la dispoziție decât câteva minute, de-ajuns însă pentru a lua legătura, prin telemobilul uitat pe noptieră, cu pionul pe care l-am rugat s-o facă pe hackerul pentru mine. Tito e specialist în domeniu. Pentru o sumă deloc neglijabilă, pe care i-am transmis-o prin poştă, a „spart" calculatorul clinicii particulare Sf. Katherine, din Londra, iar acum e în măsură să-mi transmită datele cerute. Numele Generalului figurează la loc de cinste în fişierul clinicii. Tito îmi dă şi localizarea rezervei pe care o ocupă în exclusivitate, laolaltă cu alte câteva date privind sistemul de securitate al clădirii. După ce şterg din memoria telefonului numărul format, rămân copleşit

de îndoieli. Totuşi, e prea simplu! Direct la adresă, ţac-pac! Sigur, sunt cazuri când se întâmplă şi aşa ceva, dar atunci, la ce bun tot tărăboiul cu angajarea mea?! Un lucru se impune oricum: va trebui să fac o vizită la Londra.

— E gata! strigă bruneta, care, între timp şi-a scos cămăşuţa şi a apărut goală-goluţă în uşa de la baie.

„Lasă, că plăteşte colonelul Lazăr”, îmi zic eu cu bucurie în gând, dezbrăcându-mă la repezeală.

— Ei, cum a fost? mă întreabă Maşa, de îndată ce sunt depus viu şi nevătămat pe peronul din faţa vilei.

Rusoaica a îmbrăcat o salopetă străvezie, dintr-un voal ce pare ţesut de nişte păianjeni tare zgârciţi. În mâna dreaptă ţine nelipsitul pahar cu votcă. E beată moartă, dar se ţine pe picioare mai bine decât un marinar pe puntea unui vapor. Mă priveşte aidoma unui pescar nemulţumit de peştişorul care atârnă în scula lui de ultimă generaţie.

— Trebuie să recunosc că am făcut-o cu gândul la tine şi a fost straşnic! zic eu, îndreptându-mă spre micul băruleţ.

— Toarnă-mi şi mie un rom cubanez, aud din spate vocea gravă a lui Vsevolod.

A venit stăpânul! Nu cred că vorbele mele i-au făcut plăcere, având în vedere că Maşa îi aparţine în exclusivitate, chiar şi când e vorba doar de a ţi-o imagina. Îi aduc romul şi-l întreb politicos cum a călătorit. Vsevolod nu se dă în vânt după politeţuri şi discuţii despre vreme. Mă înjură scurt, la obiect, amintindu-mi că rusoaica nu e inclusă în tacâm.

— De aceea am şi fost la bordel! mă arăt eu surprins de atâta suspiciune. Ştiu să respect regulile casei.

— Doar pentru atât? mă întreabă răstit Vsevolod, ţintuindu-mă cu ochii săi negri, încercănaţi.

— Fă-mă să înţeleg! mă burzuluiesc eu, conform scenariului. Care va să zică, nu pot trage nici un pârţ în coşmelia asta, fară să mi-l contabilizeze strâmbul ăsta de mongolez şi nici să-mi las lapţii în vreo curviştină, ca să nu-ţi fie aduse la cunoştinţă faptele mele eroice! Eşti drăguţ că ai acceptat să-mi oferi găzduire, dar nu cred că ai făcut-o

gratuit.

— Ia nu te mai da atât de dur cu mine! se încontrează Vsevolod. Te pot îngropa oricând în spatele casei sau trimite cu o ghiulea de picior pe fundul mării.

— Şi ce te opreşte? zic eu, sfidător, dând de duşcă paharul aburit.

— Sunt om de afaceri, Leon, nu asasin plătit, ca tine! spune, cu dispreț, Vsevolod, plasându-şi o mână pe bucile Maşei.

— N-are rost să fim duşmani, îl liniştesc eu, împăciuitor. La urma urmei, îți sunt dator că mi-ai oferit adăpost.

Maşa izbucneşte într-un râs isteric, făcând o piruetă şi bătând din palme. Are o dantură pentru care pasta de dinți ar trebui reinventată.

— De unde ai răsărit tu, mă, gentleman de doi bani? răcneşte ea, între două sughițuri. De ce nu recunoşti că erai cât pe ce să-ți arăți recunoştința, aruncându-mă pe canapea?

— Vsevolod n-ar putea fi decât mândru că femeia lui stârneşte patimile bărbaților, răspund eu, ca din romanele de capă şi spadă.

— De aici şi până la regulat e cale lungă! observă Vsevolod, cu mult bun-simț, posomorându-se şi mai mult.

— Dovadă că nici n-am avut de gând s-o parcurg! continui eu pe acelaşi drum. Mai suportă-mă o noapte. Mâine dimineață o şterg la Paris, de unde o să-mi pierd urmele definitiv.

— Ce atâta grabă? zice Vsevolod, căutând să pară indiferent. Un altul n-ar şti cum să-şi mai prelungească şederea prin părțile astea.

— N-aş putea spune că te-ai purtat cu mine cum te-ai purta cu fratele tău! îi răspund eu, cu reproş în glas.

— Pe fratele meu l-am împuşcat acum doi ani, pentru că a îndrăznit să mă înşele cu nişte bani! mi se destăinuie Vsevolod, turnându-şi o nouă porție de rom cubanez.

— Parcă erai om de afaceri, nu asasin! îi aduc eu aminte.

Vsevolod îşi stăpâneşte cu greu intenția de a-mi arunca

paharul în faţă. Mormăie ceva neinteligibil şi-şi dă drumul într-un şezlong, lăsându-şi capul pe spate. Pare căzut în contemplarea tavanului de sticlă. După o vreme, mi se adresează sec:

— Ştii să conduci un iaht? Mă rog… un fel de iaht, o şalupă mai mare!

— Dragul meu, nu cred că există pe lumea asta vreun vehicul pe care să nu ştiu să-l conduc, cu excepţia anumitor păsărici! zic cu, lăudăros. Cu toate acestea, în caz că mi-ai cere, n-aş putea să-ţi arăt nici o hârtie. Desigur, când m-am referit la păsărici…

— Lasă naibii scârboşeniile astea! mă întrerupe, nervos, Vsevolod. E vorba de o chestiune serioasă!

— Ce vrei să spui, cu scârboşenii?! sare Maşa, opărită, simţindu-şi domeniul periclitat de aprecieri birjăreşti.

Dar Vsevolod nu o ia în seamă. Se ridică sprinten şi moşmondeşte o vreme la gramofonul de epocă, aflat pe o măsuţă veneţiană. Dintr-o dată, camera se umple de vocea lui Pavarotti.

Este una dintre pasiunile lui Vsevolod, care încearcă în permanenţă să afişeze excentricitatea unui miliardar de profesie.

— Există un mod prin care ai putea să-mi fii recunoscător pentru adăpostul oferit, zice el, aşezându-se pe canapea, lângă mine.

— Îmi pare rău, dar plata ţi s-a făcut în alt fel, i-o retez cu, refuzând de la bun început orice tentativă de colaborare. Conform planului meu, chiar mâine trebuie să fiu la Paris.

— Mă cac pe planul tău! îmi transmite, amabil, rusul. Din informaţiile pe care le deţin, nu e nimic foarte urgent. Am acceptul celui care te păstoreşte, aşa că dă-te blând.

— Minţi! i-o retez, apăsat. Dacă era aşa, ar fi trebuit să aflu şi eu şi nu de la tine.

— Şi n-ai aflat? se încruntă Vsevolod, gata să mă înghită. La bordel nu te-ai dus doar ca să te dai în bărci. Ai vorbit cu cineva la telefon, sau vrei să spui că mint şi acum?! E vorba

de doar douăzeci şi patru de ore, Leon, după care o poți roi unde vrei. Ascultă-mă, e mai bine să-ți fiu eu dator, decât invers.

E clar că nu mai pot refuza. Vsevolod nu se joacă. Giin e pregătit în orice minut să-mi arunce pe după gât un laț de oțel, sau să-mi înfigă un glonț în țeastă. Mă dau, totuşi, țanțoş, ca să-mi respect standardul pe care mi-l impune statutul lui Leon. Vsevolod degustă scena în tăcere. E cu urechile la Pavarotti şi cu ochii la mine, în timp ce un rânjet i se lățeşte pe fața frumoasă. Pe neaşteptate, am certitudinea că rusul ştie mult mai multe despre mine, decât aş dori eu. O senzație de greață, ca atunci când păşeşti pe un teren minat, mă ia în primire şi-ncepe iar să mi se facă dor de luptele din junglă.

N-are rost să prelungesc numărul, aşa că mă dau lovit şi sunt gata să ascult propunerea rusului.

— Mă bucur că ai priceput cum stă chestiunea, îmi şopteşte el. Se ridică, îndreptându-se spre gramofon şi întorcând discul, apoi îşi reia locul şi continuă: O să fie ca în poveşti, poate că o sa ai şi tu nevoie odată de mine. Lumea e mică, Leon, oamenii se pot revedea atunci când se aşteaptă mai puțin.

Mă lasă un moment, cât să-i propună Maşei o baie în piscină Rusoaica se strâmbă ca un papagal pus să-şi ia porția de medicamente. Nu prea îi convine să fie expediată, mai ales că cu îmi pun picioarele pe masă şi-i flutur tălpile în semn de adio. Îşi ia şi ea rămas-bun, scuipând direct în paharul din fața mea. Pe drumul spre piscină, îşi dezbracă salopeta străvezie, care, oricum, era în plus. Vsevolod îmi urmăreşte privirile, dar nu se mai arată contrariat. Devine chiar cooperant.

— Uite, ca să-ți îndulcesc şederea, ți-o dau şi pe Maşa să te însoțească. Pricepi... la o adică, dacă împrejurările ți-o vor cere, o poți folosi şi pe post de amantă.

Mă prefac interesat de aspectul prezentat, lucru pentru care, fie vorba între noi, nici nu trebuie să depun un efort

prea mare.

Ceea ce-mi cere Vsevolod nu e ceva deosebit, dar bineînțeles că, în spate, se află alte chestii, pe care nu se grăbeşte să mi le dezvăluie. Pe scurt, la petrecerea de a doua zi seara, rusul aşteaptă oaspeți de seamă. Doi dintre ei vor sosi chiar peste o oră şi, până la bairam, sunt invitați într-o croazieră pe mare. Trebuie să-i duc până în apropierea Corsicii şi să mă întorc. Desigur, mai e câte ceva. De pildă, la un anumit punct, urmează să întâlnesc nişte pescari corsicani, a căror barcă a rămas în pană. Va trebui să le dau o mână de ajutor, ocazie cu care le voi transfera şi o valiză. Ce conține valiza nu are importanță. Nici faptul că ea va fi adusă de cei doi oaspeți nu trebuie să mă intereseze.

— Toate bune, zic eu, dar nu înțeleg de ce ai nevoie exact de mine pentru asta! îl ai şi pe Giin.

— E o întrebare atât de tâmpită, încât încep să mă îndoiesc că alegerea mea e cea potrivită, se arată Vsevolod contrariat. Probabil, bănuieşti că în valiză se găsesc droguri, aduse cu un colet diplomatic. Probabil, bănuieşti că Maşa te însoțeşte ca să le-o tragă celor doi, ceea ce ne va folosi pe viitor, având în vedere că scenele vor fi filmate. Acum mai ai nedumeriri?

Pavarotti a terminat şi el ce avea de spus, iar în cameră nu mai răzbate decât pleoscăitul apei din piscină, acolo unde Maşa îşi fortifică trupul, în vederea evenimentelor viitoare. Giin e dus cu bullterrierii la păscut, iar pe mine mă chinuieşte o idee pârdalnică: să-i trag lui Vsevolod una în cap şi să chem poliția franceză, timp în care să mă fac nevăzut în direcția Londrei. E o idee idioată, căci mi-aş primejdui misiunea. Mafia rusă m-ar găsi în câteva ore. Totuşi, nu-mi pot stăpâni un fior de plăcere, gândindu-mă la varianta mea imposibilă. Vsevolod interpretează în felul lui strălucirea din ochii mei şi deschide iar cartea de basme:

— Îmi dai acum un mic ajutor, pe care ți-l voi înapoia, când nu te-aştepți! îmi zice el, blând, deşi, dincolo de cuvinte, aud un strigăt de avertisment.

— Se pare că nu am încotro! cedez eu. Prefer să te am

prieten, decât duşman. Vorba ta, cine ştie, poate că odată…

Vsevolod rânjeşte iar ca la frizer, în timp ce mă bate amical pe umăr. În ceea ce mă priveşte, aş prefera prietenia unui şarpe, de care mai ştiu cât de cât să mă feresc.

Giin apare cu cei doi oaspeți – un român şi un francez care se întrețin într-o limbă română neaoşă. Nimic nu mă mai surprinde, nici măcar faptul că românul e unul dintre cei întâlniți în vila lui Schitu, dar care pare să nu mă mai recunoască. De altfel, Vsevolod nu se îndeasă să facă prezentările, concediindu-mă fară fasoane.

Mă retrag strategic spre piscină, unde îi prezint Maşei noua situație. Rusoaica îşi îmbrăcase halatul de baie, făcându-şi de lucru cu paharul devenit proverbial. Nu pare impresionată de cele auzite. Probabil că nu e la prima tentativă de corupere, în care ca joacă rolul principal. Mă pune să-i masez tălpile, cu generozitatea unei regine ce-şi arată glezna unui curtean înfocat.

— E un bun început al unei colaborări care s-ar putea termina fericit, într-un pat marinăresc! prind eu ocazia să-mi vărs oful.

— Leonicika, mă alintă Maşa, tu eşti obsedat. De ce nu încerci să vezi în mine şi altceva decât o femeie bună de pat?

— Merită efortul? pun eu întrebarea retorică.

Maşa zâmbeşte şi-mi face vânt, cu piciorul, în piscină. Nu mă supăr. Îmi scot hainele şi caut să înot pe spate, cu pendulul pe post de cârmă. Reacția rusoaicei e inedită: începe să se masturbeze, cu ochii holbați la mine! Nu sunt un pudic, Dumnezeu mi-e martor, dar scena mă lasă cu gura căscată, ocazie cu care înghit un litru de apă.

După ce-şi termină treaba, Maşa se ridică, se şterge gospodăreşte cu prosopul şi o ia agale spre duş, nemaibăgându-mă în seamă. La litrul de apă, adaug acum votcă, pentru a-mi atenua sentimentul tâmpit de frustrare, pe care mi l-a făcut cadou pațachina.

Apare şi Giin, cu moaca lui enervantă, însoțit, ca de obicei, de cei doi bullterrieri. Dacă le-ai face o poză celor trei, ar

trebui să scrii pe spate: „Giin, al doilea din stânga”. Poartă pe brațul îndoit un costum învelit în celofan, iar în cealaltă mână, un chipiu cu o ancoră aurie drept emblemă. Sunt țoalele mele de împrumut, pe care mă grăbesc să le îmbrac. Ce-i drept, sunt tare fercheş, cu pantalonii albi, cu dungă şi cu tunica bleumarin, însăilată cu fireturi aurii!

— Ia poziția de drepți, nătărăule! mă răstesc eu la Giin. Nu ştii ce trebuie să faci când doar bănuieşti prezența unui ofițer de marină pe o rază de un kilometru în jurul tău?

Giin are un simț al umorului echivalent cu câte ouă face cămila. Sloboade nişte aprecieri, în rusa lui trecută prin chinurile Inchiziției, cu aerul că se adresează unui saltimbanc căzut de pe măgar. Îi dau şi eu o replică în limba maternă, care ar trezi interesul oricărui culegător de folclor negru. Giin însă nu se arată preocupat de aşa ceva. Îmi face semn să-l urmez la maşină, pe canapeaua căreia se află deja tolănită Maşa. Fumează o țigaretă roşie, iar ochii ei sticloşi îmi spun totul despre doza de cocaină cu care a stins votca îngurgitată.

Iahtul, tras cuminte la chei, arată exact cum ni l-a descris Vsevolod: un hibrid între un vaporaş de agrement şi o şalupă, cu o lungime de vreo douăzeci de metri, o cabină de pilotaj, cocoțată pe o mică dunetă şi un soi de baldachin, de la care coboară o scară spre cabinele de sub punte.

Pornesc motorul şi fluier, plin de admirație! Abia de se aude torsul lui lin, de motan în călduri. Chiar şi bullterrierii se arată indignați de asociere, adulmecând cu nesaț.

— Du-te şi spune-i lui Vsevolod că sunt gata! îi transmit eu, scrutând zările, aidoma unui pirat scos de la murat.

Mongolezul joacă însă în alt film.

— Acum eu marinar! zice el, cu oarecare mândrie.

— N-am nevoie de tine! îi strig eu, încurcat. Ia-ți potăile şi joacă-te cu bărcuțele pe lângă debarcader! Vezi să nu înoți prea departe.

Dar Giin vorbise şi aşa prea mult. Îmi întoarce spatele şi-şi inspectează dulăii. Nu m-ar surprinde să-l văd făcându-le manichiura. Din moment ce e trecut şi el pe listă, n-are rost

să-l mai bag în seamă.

Între timp, de sub punte, apare şi Maşa. Îşi îmbrăcase costumul de baie, cel cu lipsă la cântar şi pot spune, măi fraţilor, că-mi venea să fac ca o sirenă! La naiba cu farafastâcurile! Tipa e trăsnet! Chiar şi beată, chiar şi drogată, l-ar face până şi pe un boşorog să dea uitării pastilele lui de Viagra! Jos pălăria! Are un trup atât de perfect, încât îi poţi socoti pe sculptorii antici greci nişte pămpălăi de amatori. Dacă n-ar deschide gura, ar fi şi mai bine, căci vocea, îngroşată de tutun şi de votcă, te duce cu gândul la un transsexual. Noroc că are vocabularul destul de redus.

— Giin, votcă!

Şcolit, mongolezul toarnă în două pahare de cristal, pe care ni le întinde pe o tavă. În ceea ce-l priveşte, se mulţumeşte cu un suc. Bullterrierii nu primesc nimic.

— Te-aş ruga, în timp ce navighezi, să-ţi propteşti ochii la orizont, nu pe inventarul meu, face Maşa către mine. N-aş vrea să avem soarta Titanicului.

Cutra s-a postat chiar în preajma mea şi se bucură de transpiraţia care mă cuprinde când îi adulmec trupul încins. Însă, după scena din piscină, nu mai am de gând să-i ofer vreo satisfacţie.

— Maşenka, îi zic eu, sprijinindu-mă nonşalant de balustrada punţii, aş fi un fariseu să afirm că nu mi-ar plăcea să ţi-o pun o dată, la umbra nucului bătrân. Totuşi, în unele momente, cum e şi cel de faţă, mă gândesc la tine ca la o soră mai mică.

Maşa nu înţelege din prima unde bat, aşa că-şi îndeasă sânii în braţul meu, căznindu-se să mă privească cu nevinovăţie. Îi reuşeşte de minune, lucru care spune destule despre cât de şcolită este.

— Te poţi împotrivi naturii, Leon? deapănă ea un crâmpei de filosofie, sorbind cât se poate de concret din paharul de cristal.

— Cum îţi ziceam, continuu eu, dregându-mi vocea, sunt clipe în care e mai important să te gândeşti la viaţa ta decât la

un minut de plăcere, sau la unul de pierzanie.

— Ori eşti laş, ori eşti călugăr! plescăie Maşa, privindu-mă contrariată. Călugăr n-ai cum să fii, constată tot ea, aşa că rămâne prima variantă!

— Spune-mi sincer, murmur eu, tremurând de nerăbdare să-mi iau revanşa, cu care dintre cei doi bullterrieri ai făcut-o? Cu ăla cu urechea ruptă, aşa-i? Tigroaică mică! Ei bine, eu țin să rămân cu urechile întregi, dacă mă înțelegi!

Maşa e luată pe nepregătite. Face ochii mari, aidoma unei vaci când o cotrobăie veterinarul în fund şi se îmbujorează toată, însă nu apucă să-mi mai dea replica. La ponton opreşte Cadillacul condus de Vsevolod, din care coboară cei doi oaspeți. Iau poziția de drepți şi dau raportul, asemenea unui căpitan de navă autentic. Oaspeții sunt plăcut surprinşi să afle că Maşa face parte din echipaj. Dispar amândoi sub punte, pentru a-şi pune o ținută mai lejeră. Vsevolod îmi înmânează o valiză, cerându-mi să fiu cu ochii-n patru la Paza de Coastă.

— Nu i-ai uns? mă arăt eu cunoscător.

— Încă nu te-am numit confesorul meu! scrâşneşte Vsevolod, dându-mi un ghiont. Şi, în general, încetează să mai faci pe nebunul. Mai trebuie să-ți repet care e treaba ta?

— Poți avea deplină încredere în mine, îl liniştesc eu. Dar, pentru că tot a venit vorba, aş vrea, totuşi, să lămurim un lucru.

Rusul nu ezită să mă înjure scurt, cu patos, privindu-mă cu răutate.

— Ascultă, prăpăditule, strigă el, ieşindu-şi din fire, tu crezi că eu n-am altă ocupație decât să te luminez pe tine în permanență?

— Era vorba de altceva, nu de misiune, îl întrerup eu.

— Varsă! îmi ordonă rusul, tresărind nervos.

— Treaba cu Maşa... adică... în caz că va fi nevoie... e aşa cum ai spus? O să joace rolul amantei mele?

După ce mă priveşte neîncrezător, Vsevolod nu găseşte altceva mai bun de făcut decât să scuipe în apa, de altfel, nu

prea curată, care vălureşte în jurul ambarcației.

— O singură dată am vorbit în plus, mi se destăinuie el. Când aveam cinci ani şi l-am întrebat pe taică-meu de ce e udă apa.

— Şi ce ți-a răspuns? întreb eu, prefăcându-mă interesat.

Nu se grăbeşte să mă lămurească. Păşeşte peste pasarelă şi sare pe debarcader, în timp ce Giin scoate parâmele şi se forțează să desprindă iahtul de ponton. Mă îndrept şi eu spre cabină, pentru a începe manevrele de plecare, când aud în spate vocea gravă a lui Vsevolod:

— Mi-a spus că, dacă n-ar fi udă, s-ar numi votcă!

Vremea e tocmai bună pentru o croazieră pe Mediterană.

Soarele nu arde, o boare răcoroasă adie peste punte, iar valurile sunt atât de mici, încât ambarcația aproape că nu are tangaj. Cei doi oaspeți reveniseră pe punte, purtând halatele de baie, pe care, după exemplul Maşei, se grăbesc să le scoată, rămânând doar în slipuri. Unul dintre ei, Doru, cum îl strigă celălalt, e bine făcut, cu pielea bronzată şi aproape fără burtă. Colegul acestuia, Costi, e mai moluscă, în plus, burta i se revarsă peste slip, iar pielea îi atârnă ca la babe. Amândoi păşesc ca nişte berze, închipuindu-şi că încă mai au papionul la gât.

În careul din fața dunetei, a fost amenajat un salonaş în aer liber, cu fotolii din răchită, cu bărulеț, casetofon şi câteva măsuțe joase, pe care Giin le umple cu platouri cu fructe de mare, crustacee şi icre.

Înainte de a se aşeza, Dorn găseşte de cuviință să-şi plimbe nițeluş muşchii prin fața Maşei, executând, chipurile, mişcări de respirație. Vrea chiar să se arunce peste bord, pentru o mică partidă de înot, dar îl opresc la timp.

— Vom ancora mai încolo şi veți putea înota după placul inimii! îi zic eu, protocolar.

Doru mă priveşte nepăsător şi nici o tresărire de pe chipul lui nu-mi dă de ştire că m-ar fi recunoscut. E atât de plin de el, încât pare o gogoaşă gata să explodeze. În schimb, Costi a şi trecut la degustarea delicateselor, pe care le udă cu vin

franțuzesc. Clefăie ca un cangur şi asudă din plin. Nu se dă la o parte nici să întrețină un soi de conversație, stropind în jur ca o arteziană.

— Amicul nostru ne-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră, se adresează el Maşei, umplându-şi gura pe îndelete. Trebuie să spun că toate cuvintele lui pălesc în fața realității!

— Spune-mi Maşa! îi propune rusoaica, ferindu-se cu dexteritate de stropii veseli care însoțiseră aprecierile oaspetelui.

— Maşa! răspunde Doru, în locul colegului. Am cunoscut o Maşa când am făcut un stagiu de perfecționare la Moscova. Era o femeie tot atât de frumoasă! Toate Maşele sunt aşa?

Rusoaica surâde angelic, deşi cam ştiu ce înjurături îi străbat neuronii. În textul ei însă stă scris cu totul altceva.

— Şi ce s-a întâmplat cu Maşa, cea de la Moscova? întreabă ea, cu toate că o interesează tot atât de mult, pe cât îl interesează pe un rinocer protecția socială a şomerilor.

Doru se lasă cucerit de amintiri. Îl bănuiesc că nu face decât să povestească ultimul film porno vizionat. Desigur, totul e încadrat într-o aură poetică, cu păsărele şi floricele, dar finalul e tot sfânta trosneală.

— Îmi plac femeile pasionale, încheie, persuasiv, Doru. Îți oferă un sentiment de plinătate, pe care nu-l poți găsi, de pildă, la o nevastă.

— De-aia ar fi bine să rămână nemăritate! răcneşte Costi, împroşcând din nou mesenii.

Doru îl priveşte cu un soi de milă, pe care caută să şi-o mascheze sub un zâmbet rafinat. Apoi, întorcându-se spre Maşa, o întreabă:

— Ce bei?

— Poate puțină votcă! se mâțâie rusoaica, care duhneşte până la mine a rachiu.

— Mie toarnă-mi nişte vin! măcăne Costi.

Pe cât de antipatic îi este lui Doru, pe atât de simpatic îmi devine mie. Tipii dau un spectacol pe cinste.

— Costi, dragă, îi zice Doru, nu mai vorbi cu gura plină, că faci aerofagie!

— Rahat! punctează Costi, arătând clar că, în condițiile date, nu dă o para chioară pe bunele maniere. Măcar aici să fiu liber. Ce atâta protocol?!

Dintr-o dată, Maşa izbucneşte într-un râs răsunător, împingându-şi sânii înainte. Se unduieşte ațâțător, cu o voluptate care se transmite instantaneu. Doru a uitat şi el de bunele maniere, benoclându-se fară jenă la formele rusoaicei. Şi are la ce să se uite, credeți-mă pe cuvânt! Costi îl scoate din reverie:

— Tu nu guşti ceva, măi Dorule? Cred că te-ai săturat de prăjelile neveste-tii. Aha, înțeleg, vrei să prăjeşti altceva!

Hohoteşte, făcându-şi burta să tresalte. Maşa ia distanță, pretinzând că vrea să profite de soare. În treacăt, îmi aruncă o privire, ocazie cu care îi fac câteva gesturi obscene. E gata să-mi răspundă în acelaşi mod, când vocea duioasă a lui Doru o aduce la cele cuvenite:

— N-ai vrea să mă însoțeşti la o partidă de înot?

— Cu bucurie! zice Maşa, pregătită să-şi ia de-a binelea în serios rolul. Hei, tu, îmi strigă ea poruncitor, cât mai trebuie să vâsleşti, ca să găseşti un loc bun de scăldat?

— Sunt la dispoziția dumneavoastră! îi strig eu, amabil. Şi acum, dacă vreți!

— Atunci, aruncă ancora! întăreşte şi Doru, căruia i se umflase slipul de atâta aşteptare.

Opresc motorul şi arunc ancora. Pentru orice eventualitate, Giin se postează lângă colacul de salvare. Doru atât aştepta. Se urcă pe balustrada punții şi, cu o voltă perfectă, se aruncă în apa verde. Se bălăceşte, croşetând încolo şi-ncoace, apoi îi strigă rusoaicei:

— E minunat! Nu vii?

Maşa e cui, aşa că preferă să coboare pe scara de frânghie, pe care, oricum, greşeşte o treaptă şi se prăbuşeşte, bâldâbâc, în apă. Doru ajunsese deja lângă ea, gata să-i ofere ajutor, un ajutor pe care Maşa îl primeşte cu recunoştință, luându-l de

gât şi lipindu-se de el. Cât se dă de musculos, bărbatul e gata să se înece. Ia apă la bord, dar nici nu arată că ar vrea să renunțe la postura de salvamar. Maşa țipă voioasă, ca o fetiță care e dusă pentru prima oară la mare şi se freacă de el cu tot trupul, încolăcindu-l cu picioarele. Acum, bărbatul e chiar depăşit de situație. Sloboade un strigăt, dar e unul de plăcere, ceea ce mă face să cred că s-a scăpat pe el. Nu sunt departe de adevăr, căci Maşa, prinzând şi ea faza, râde ca o smintită.

— Jucați-vă, jucați-vă! îl aud pe Costi, rămas credincios platourilor cu delicatese, pe care Giin nu mai pridideşte să le schimbe.

E hotărât să stingă tot. Trage un gât de vin şi, profitând că e singur, scapă o râgâitură de sirenă ruginită. Doru chiar crede că dădusem eu un semnal care ar însemna revenirea la bord. Apare, de altfel, pe punte, urmărind-o pe Maşa, care continuă să înoate, scufundându-se şi apărând acolo unde nu te-ai fi aşteptat. Într-un târziu, revine şi ea, ca o întruchipare mitică, o naiadă a apelor, deloc zgârcită cu farmecele personale.

Bălăceala m-a cam întârziat, aşa că pun cap compas Corsica şi pornesc cu toată viteza. În timp ce Doru şi Maşa îşi trag în continuare clopotele, Costi găseşte de cuviință să învețe câte ceva din tainele navigației. Vine lângă mine şi chiar mă roagă să-l las un minut la timonă. Pare mai fericit decât un copil care a primit cadoul preferat de ziua lui. Ca urmare, întrebarea acestuia mă ia pe neaşteptate:

— Eşti într-o fundătură?

Îmi plimb privirea peste apele întinse şi mă strofoc să înțeleg ce dracu' vrea să zică. De lămurit, mă lămureşte tot el:

— La ora asta trebuia să fii în drum spre Londra.

Nu spun nimic. Dacă e o provocare, nu-mi rămâne decât să-i achit pe toți şi să acostez la cel mai apropiat țărm, de unde să dispar în ceață. Dacă e omul lui Lazăr, situația se schimbă. Prefer să păstrez atitudinea mutului.

— Vsevolod a primit, înainte de plecarea noastră, un e-mail. Am apucat să arunc o privire. Se vorbea despre un

cocteil special care ar trebui să te aştepte la întoarcere, aşa că ar fi bine să dispari cât mai repede. Ţi s-a pus gând rău. Apoi, Costi învârteşte timona şi prinde să cânte: „Barca pe valuri pluteşte uşor…”

În spatele nostru apăruse, pe tăcute, Giin. Mă priveşte cu ochi răi, de hienă înfometată. Iau timona din mâinile lui Costi şi-i spun politicos:

— Gata! V-am satisfăcut dorinţa, acum trebuie să mă lăsaţi să-mi fac meseria!

— Straşnic! răcneşte Costi, bătându-mă pe umăr. Apoi se întoarce spre Giin şi-l întreabă: Unde-s Doru şi Maşa?

— La cabine, răspunde Giin.

Costi coboară scăriţa, bălmăjind unele aprecieri nu prea creştine la adresa celor doi şi dispărând şi el, sub punte. Giin controlează coordonatele şi rămâne nemişcat lângă mine. Îmi vine să-l muşc de nas, dar cele spuse de Costi îmi dăduseră o temă de rumegat. Peste o jumătate de oră, la orizont se profilează o bărcuţă, spre care mă îndrept fără ezitare. În scurt timp, pot distinge doi tipi, îmbrăcaţi în nişte pantaloni ponosiţi, care-mi fac semne disperate. Sunt pescarii „cu pana”. Mă apropii, încercând să-i acostez, în vreme ce Giin aduce valiza.

După un schimb de cuvinte, într-un dialect pe care nu-l înţeleg, o dată barca abordată, Giin coboară scara de frânghie, aruncând valiza spre pescari. Aceştia se grăbesc să o lege de-o parâmă, pe care o scufundă imediat în apă.

Giin se arată un mecanic priceput, căci nu trece mult şi motorul bărcuţei prinde să sforăie. Până aici, toate bune, doar că de noi se apropie în viteză o vedetă a Pazei de Coastă. Fără o vorbă, Giin scoate de la spate un pistol, pe care-l aruncă pe ascuns în apă. Se îmbrăţişează cu pescarii, care nu mai ştiu cum să-şi arate recunoştinţa. Poliţiştilor nu le dau lacrimile. Ne transmit prin portavoce să rămânem pe loc şi să permitem abordarea. Ţeava unei mitraliere grele ne fixează cu îndârjire, lucru care ne convinge să acceptăm cererea.

Vedeta ni se alătură cu o voltă, dar poliţiştii nu se grăbesc

să vină la bordul iahtului. Unul dintre ei întreabă politicos:

— Putem afla şi noi ce faceţi pe-aici?

Mă prezint şi-i torn povestea cu ajutorul frăţesc acordat unor pescari aflaţi în nevoie. Subofiţerul priveşte cu adresă staţia de emisie-recepţie şi se miră că pescarii nu au transmis nici un SOS către echipele de salvare.

— Am uitat să încărcăm bateriile, explică unul dintre corsicani, ridicând din umeri, într-un gest de neputinţă.

Subofiţerul este acum intrigat de-a binelea. Verificarea staţiei înaintea oricărei plecări de la ţărm intră în obligaţiile pescarilor care întind năvoade în larg. Îi face semn unui soldat să verifice barca. Tensiunea capătă cote alarmante. Dacă Vsevolod voise să mă înfunde, atunci cocteilul despre care vorbea Costi e chiar valiza cu droguri!

Soldatul devine curios când descoperă parâma aruncată fără rost în apă. Adio şi n-am cuvinte, colonele Lazăr! Omul tău a picat în cea mai tâmpită cursă, pe care şi un naiv ar fi ocolit-o! N-am nimic altceva de făcut, decât să aştept ca valiza compromiţătoare să fie ridicată la bord. În două situaţii nu poţi scăpa de poliţie, chiar dacă te dai cu fundul de pământ: să ucizi un poliţist, sau să fii prins în flagrant cu droguri.

Deodată, de sub puntea iahtului răzbat până la noi gemete şi ţipete înfundate. Toată adunarea rămâne într-un stop-cadru idilic. Obiectul curiozităţii se schimbă brusc. Însoţit de soldatul care dăduse drumul parâmei, subofiţerul se urcă la bordul iahtului, apropiindu-se tiptil, cu arma pregătită, de scara ce duce spre cabine. Gemetele se înteţesc, aducând cu nişte grohăituri de facoceri urmăriţi de câţiva lei înfometaţi. Soldatul îşi trage, la rândul lui, PM-ul mai în faţă şi ridică piedica.

— Cine se află în cabine? Întreabă, în şoaptă, subofiţerul.

— Câţiva invitaţi, pentru care efectuez croaziera, zic eu, încercând să par îngrijorat, pentru a-i distrage complet atenţia de la barca pescarilor.

Subofiţerul intră la bănuieli, mai ales că fac şi un pas pentru a-i bara calea. Secvenţe cu ostatici şi sclave ale

sexului îi trec prin minte, stârnindu-i flerul de polițist.

— Îmi permiteți să verific! mi se adresează el, înlăturându-mă din cale cu un gest politicos, dar ferm.

— Aveți mandat? mă opun eu în continuare, pentru a adânci misterul.

Soldatul îşi armează PM-ul, ceea ce e de natură să-mi transmită că un asemenea mandat există şi e pe țeavă. O iau înainte, cu polițiştii pe urmele mele. În dreptul primei cabine, dincolo de uşa căreia se aud gemetele şi horcăielile, mă opresc şi mă joc iar de-a omul care ezită. Subofițerul îmi dă un brânci şi, cu o lovitură de picior, deschide brusc uşa. Rămânem toți trei în prag, degustând scena, fiecare în felul lui. Maşa, complet dezbrăcată, îi lucrează pe cei doi oaspeți cu un profesionalism care ar face să pălească de invidie chiar şi cele mai vestite curve. Dovadă şi faptul că nici unul dintre ei nu reacționează pe moment. Cel dintâi îşi revine Doru. O împinge violent pe Maşa, acoperindu-şi goliciunea cu primul lucru care-i vine la îndemână şi care se întâmplă să fie o tavă de argint. Costi însă rămâne proțăpit ca un câine, întoarce doar capul şi ne pofteşte să ne vedem de treabă, lăsându-l să şi-o rezolve pe-a lui în bună pace.

— Suntem oficiali străini! urlă şi Doru, rostogolindu-şi ochii de la unul la altul.

Maşa se înveseleşte dintr-o dată de ineditul situației şi, cu o mişcare bine calculată, îl scoate pe Costi din dispozitiv, proiectându-l peste noi – cei trei spectatori rămaşi cu gura căscată. Subofițerul îl ridică în picioare, după care se grăbeşte să-şi pună pistolul în tocul de la centură. Ca orice francez care se respectă, ştie să acorde onorurile cuvenite unei scene de amor. Salută regulamentar şi face stânga-mprejur, însoțit de soldatul care a rămas cu capul întors.

— Nu cred că ai făcut bine! răcneşte Doru către mine, pregătindu-se să-mi arunce tava în cap.

— N-am nici o vină! mă scuz eu, luând-o pe urmele francezilor. Nu mă pot opune unei inspecții a Pazei de Coastă.

Polițiştii trec pe vedeta lor, amuzându-se copios. Uitaseră

complet de barca pescarilor. Cel puțin, aşa mi-ar fi plăcut mie să cred, căci soldatul îşi aruncă iarăşi privirile spre corsicani şi amintirea parâmei scufundate în apă îl gâdilă din nou. Noroc cu Maşa, care apare pe punte, etalându-şi sânii superbi, cu sfârcurile tari, ceea ce-i convinge definitiv pe polițiştii asupra activității pe care trebuie să o desfăşoare în momentele următoare.

— Ce-ați fugit aşa? strigă rusoaica, râzând mai departe ca o smintită. Mai era loc!

Subofițerul e încântat. Între doi pescari amărâți şi Maşa, alegerea nu e greu de făcut. Ordonă ridicarea ancorei, salută elegant şi-i transmite muierii opinia lui:

— Poate altă dată, când o să fie mai puțină înghesuială.

— Aş putea veni eu la voi! propune Maşa, depăşindu-şi cu mult atribuțiile, de care, fiind atât de beată, nu mai ține seama.

— Oricând dispus să vă salvez de la un naufragiu! îi răspunde subofițerul, în timp ce vedeta ia distanță. Puteți întreba în port de sergentul Crutteau!

Îndată ce polițiştii dispar la orizont, o iau spre Coasta de Azur, cu motoarele la presiune maximă. Doru şi Costi nu se arată la bord decât în clipa debarcării. Sunt țepeni ca nişte lorzi englezi care şi-au înghițit umbrelele la micul dejun şi trec pe lângă mine fară a-mi arunca măcar o privire. Giin îi conduce la automobilul tras la ponton, cu care dispar laolaltă spre vila lui Vsevolod. Inclusiv bullterrierii.

Când să păşesc şi eu spre debarcader, din spate, mă opreşte vocea groasă a Maşei:

— Hei, tu, marinarule! Ce-ai zice să ne jucăm un pic de-a catargul şi cârma! Tâmpiții ăia n-au făcut decât să mă zgândărească.

Maşa e pornită rău de tot. Cum stă acolo, pe punte, cu părul vâlvoi, cu gura deschisă şi ochii roşii, seamănă cu un peşte uitai pe uscat. Asta, dacă peştii ar avea păr. Propunerea ei mi se paie cât se poate de pertinentă, dar, din păcate, tensiunea prin care am trecut cu polițiştii francezi îmi

alungase orice impuls sexual. Oricum, nu scap ocazia să-i dau lovitura de grație.

— Mai bine te-ai juca de-a buretele şi duşul. Arăți mai rău decât o bancă de spermă!

Nici nu mai aud înjurăturile rusoaicei, care aruncă după mine cu tot ce-i vine la îndemână. Dacă ar avea un pistol, m-ar împuşca fără să ezite.

În schimb, Vsevolod e mai vesel ca niciodată. Întâlnirea cu Paza de Coastă i-a transformat pelicula din camera video, pitită în cabină, într-un film de acțiune. Totuşi, nu pretinde vreo nominalizare la premiile Oscar. E mulțumit de felul în care mi-am îndeplinit misiunea şi, drept recompensă, mă invită să iau parte la petrecerea de la noapte. Nici nu vrea să audă de vreun refuz.

— Îți cedez maşina mea până la Paris, zice el, binevoitor. Poți pleca şi mâine dimineață, e chiar recomandabil. Ai şi tu nevoie de destindere.

Aici îi cam dau dreptate. Tipul pe care-l joc nu ar refuza o asemenea ofertă tentantă. Din clipă în clipă, o să înceapă să curgă maşinile, aşa că urc în camera mea şi-mi pun un costum închis şi o bluză pe gât.

Mă tot întreb cine o fi Costi şi care e amestecul lui în toată afacerea cu Generalul. Dar, mai ales, mă întreb în ce ar putea consta „cocteilul" pe care mi-l pregăteşte Vsevolod. De lichidat, mă putea lichida fără multe farafastâcuri. Trebuie să fie altceva, ceva legat mai mult de deturnare şi compromitere. Dar, dacă ştie de adevărata mea misiune, cine e, atunci, Vsevolod? Rememorez toate faptele şi evenimentele petrecute, care mă conduc la o singură concluzie!

— Drace! exclam eu, cu voce tare. A încercat să verifice o eventuală legătură a mea cu Costi!

Ițele s-au încurcat atât de mult, încât nu pot lua decât atitudinea lui Alexandru Macedon în fața nodului gordian. În cazul de față, să-l provoc pe rus la o discuție deschisă.

Cobor hotărât scările, dar ideea îmi venise cam târziu. În salonul de jos, orgia e în toi. Se bea, se dansează, se vorbeşte,

se pipăie şi se mănâncă, cu atâta înfocare, încât apariția mea nici nu e băgată în seamă. Doar Maşa, încadrată acum de doi boşorogi ce şi-au pierdut protezele în decolteul ei, îmi aruncă o privire mai rece decât cuburile ce zăngăne în pahare. O femeie refuzată, mai ales una de calibrul ei, e mai periculoasă decât o bombă atomică.

Ochii îi iradiază pur şi simplu. „O fi mâncat uraniu şi cobalt câini a fost mică", îmi zic în sinea mea.

Mă pierd rapid în decor, gustând din toate paharele care-mi ies în cale. Fac tot ce e posibil să fiu remarcat de cine trebuie, deşi scap pe ascuns de băutură, în care-mi înmoi doar buzele. Câteva tentative de a-l lua pe Vsevolod deoparte se pierd, înainte de a apuca să-i spun ce doresc. E cel mai căutat personaj din zonă. Fiecare oaspete are câte ceva să-i solicite, fie o mică afacere în care ar vrea să se implice, fie un *lobby* la nivel înalt, ca să nu mai vorbesc de un cârd de muieri din nobilimea franceză care-şi plimbă bijuteriile de familie numai pe sub nasul lui. Dacă mai adaug şi câteva notabilități, nu dintre cele mai obscure, pol să intuiesc cercul de influență de care se bucură rusul.

Semnalul dezlănțuirii fară perdea îl dă chiar una dintre pațachinele care poartă titlul de contesă ca pe un tampon la ciclu S-a îmbătat îndeajuns de mult ca să aibă nevoie de sprijin pentru a se urca pe una dintre mese, unde începe să se dezbrace cu nişte mişcări ce amintesc de zbaterile unei capre fugărite de un zoo (11. Ca la comandă, bărbații prind câte o damicelă din preajmă, pentru un studiu de anatomie comparată. E un spectacol pe care ar! Î păcat să-l pierzi, dar nu mă las chiar într-atât de acaparat, ca să nu-l văd pe Vsevolod dispărând tiptil într-o cameră alăturată, despre care ştiu că e biroul său personal. Mă reped pe urmele lui, gata să fiu dezbrăcat de mâinile unei babornițe ieşite din vălmăşag. Bat la uşă şi intru, fară să mai aştept vreo invitație. Vsevolod pare să mă fi aşteptat, căci nu se miră de apariția mea şi nici nu se stropşeşte la mine să ies afară.

— Ia loc! îmi zice el, frecându-şi mâinile. Ai să-mi spui

ceva?

M-a luat cam pe nepregătite cu inversarea asta de roluri, dar nici eu nu sunt proaspăt ieşit de pe băncile şcolii, aşa că fac o piruetă pentru a-l lăsa, la rândul meu, cu soarele în ochi.

— Ştiam că tu ai ceva să-mi spui.

— Leon, Leon... Nu te dezminți nici un pic! Ascultă-mă, există un vechi proverb rusesc care sună cam aşa: „Cine vrea să fie țar pentru o zi trebuie să devină sclav pentru o mie de ani”!

— Eu ştiu un proverb malgaş care spune că niciodată să nu te încrezi în proverbele ruseşti.

— Eşti un tip care gândeşte, constată Vsevolod, aprinzându-şi un trabuc cu etichetă verzuie. Problema e că tu gândeşti ceea ce nu trebuie. Mai precis, eşti un bun executant, dar nu-ți cunoşti adevărații stăpâni.

— Exact asta mă pregăteam şi eu să-ți spun! Mă hotărăsc, dintr-o dată, să joc în orb. Cred că a venit momentul să lămurim nişte lucruri, Volodcika!

Rusul are o scurtă tresărire, nemulțumit de apelativul folosit, dar nu mă întrerupe. Doar sclipirea de viclenie din ochii lui mari şi rotunzi îmi dă de ştire că trebuie să fiu foarte atent unde pun piciorul.

— Unul dintre oaspeții tăi, cu care m-ai pus să mă fâțâi pe mare, mi-a zis ceva foarte ciudat.

Mă opresc, chipurile, pentru a-mi aşeza dunga la pantaloni. Vsevolod bate darabana pe birou şi-mi aruncă indiferent:

— Oaspeții mei au întotdeauna lucruri ciudate de spus, altfel n-ar mai fi oaspeții mei.

— E ograda ta, inviți pe cine-ți place, ricanez eu. OK, dacă nu te interesează... mă duc să-mi continuu distracția.

— Eu ştiu tot, Leon! zice, apăsat, rusul, punctând cu trabucul întins spre mine. Dacă n-ar fi aşa, de mult aş fi fost hrană la peşti.

— E-n regulă! accept eu, îndreptându-mă spre uşă.

— Stai jos! strigă Vsevolod, pierzându-şi, oarecum, calmul.

Aşa cum îți spuneam, tu nu gândeşti ceea ce trebuie. Semeni cu un bucătar care a încurcat rețetele şi a pus tarhon în borcanul cu dulceață.

— Mie îmi place tarhonul în dulceață! răspund nonşalant. Nu-mi place când cineva se serveşte din borcan, înainte de a-l invita eu la masă. Evident, nu e vorba de tine. E vorba de ce mi-a spus Costi. Că aş putea face mulți bani, dacă aş trage-o pe Maşa de limbă în legătură cu o vizită întreprinsă împreună cu tine la Viena.

Dintr-o dată, Vsevolod uită să mai facă pe atotştiutorul, rămânând în poziția „pe loc repaus". Strânge din dinți, scrâşnind din maxilare. Buzele îi devin mai subțiri decât tăişul unui brici. E clar că noul fel de mâncare servit nu-i prea prieşte, dar nici nu se grăbeşte să-l scuipe afară. În schimb, mie îmi cresc acțiunile. Nu m-aş fi aşteptat ca găselnița mea să-l pună într-atât pe gânduri. Nodul gordian, în loc să se desfacă, a căpătat consistența unui fier-beton.

— Şi care ar fi motivul pentru care-mi torni toate astea? se interesează rusul, după ce termină de înghițit.

— Cine ştie, i-o întorc eu, poate că odată voi avea şi eu nevoie de tine… Lumea e mică, îți aminteşti, iar oamenii se pot întâlni în situații dintre cele mai neaşteptate.

— Şi dacă nu te cred? Sau dacă acest Costi a fost pus de mine să te provoace?

— Dar ce zici dacă soarele s-ar roti în jurul pământului, sau dacă boul şi-ar purta boaşele între coarne?

Vsevolod surâde strâmb, trecându-şi mâna prin părul lucios. Se ridică şi mă conduce spre uşă, ținându-mă, prevenitor, de braț.

— Bine, oricum, de mâine ne vom despărți, spune el, cu o voce domoală. Caută, totuşi, să nu mă mai întâlneşti. Consideră ajutorul tău ca pe un gest dezinteresat. Sunt convins, de altfel, că la capitolul fapte bune nu stai tocmai strălucit.

Asta el Cocteilul care îmi era pregătit va zbura la altă adresă. Am trezit pisica, ce-i drept, însă am ocolit cursa.

Chiolhanul şi-a pierdut orice interes în ceea ce mă priveşte, aşa că mă strecor uşurel pe scări, până în camera mea, pentru un pui de somn rămas restanțier.

Cum se crapă de ziuă, îmi iau sacoşa şi cobor în salon. Pretutindeni, ca într-o frescă a triumfului orgiei şi al desfrâului, zac trupuri de bărbați şi femei, pe jumătate dezbrăcate sau goale. Răpuşi de băutură, sforăie la unison, pe întreaga gamă muzicală. Chiar şi cei doi bullterrieri par atinşi de aburii de votcă ce plutesc în atmosferă. Singurul treaz e Giin.

De pe o canapea, Maşa mă priveşte fix. Prea fix, aşa că nu-mi pot stăpâni gestul de a-i pipăi carotida.

— Nu e moartă, îmi zice Giin. Aşa doarme ea, cu ochii deschişi.

Mongolezul mă conduce cu maşina până la aeroportul din Nisa. Nici nu se uită la mâna pe care i-o întind ca prostul. E mai dresat decât câinii care îl însoțesc pretutindeni.

Subit, îmi amintesc cuvintele Maşei: „Toți oamenii sunt dresați să facă sau să nu facă ceva.”

IV

După o călătorie pe căile ferate, cu Eurostarul, pe sub Canalul Mânecii, trenul se apropie de marea metropolă londoneză. Alunecă încet, pe lângă suburbiile mari şi aerisite, străbătând lungi viaducte, arcuite peste şiruri dese de căsuțe în terase, cu grădini mici, înşirate pe străzi înguste. După ce trece de Parlamentul de la Westminster, opreşte în gara Waterloo. De aici, un taxi mă poartă în East End, unde închiriez o cameră la un hotel de nouă stele. După un duş fierbinte, cobor, ca orice turist respectabil, la micul bar din hol, nu înainte de a pune „semne de bună purtare" prin toată camera.

Doar unul dintre cele zece scaune înalte e ocupat de un tânăr cu plete, îmbrăcat într-un fulgarin ponosit. Comand un coniac dintre cele scumpe şi o cafea. Barmanul nici nu clipeşte când îi las un sovereing drept bacşiş. Probabil că începe să cânte de la o liră în sus. Dar nu mă interesează vocea lui, cât cea a fulgarinului ponosit.

— Eşti luat în colimator, mă informează tânărul pletos, ținându-şi paharul la gură. La colțul străzii e o stație de metrou. În toaleta de-acolo, fix la ora douăzeci şi trei, vei găsi tot ce ai cerut.

Mai comandă o bere, aprinzând o țigară puturoasă. Eu îmi iau coniacul şi cafeaua şi mă retrag la o măsuță, peste care trebuie să stau cocoşat. De pe o canapea de piele, aşezată la celălalt capăt al holului, se ridică o damicelă care nu mai are nevoie de carte de vizită. Vine ață la masa mea, condusă de flerul de care se bucură doar polițiştii şi târfele. N-am de gând să fac pe virtuosul, cu atât mai mult cu cât nici nu sunt. Îi ofer o băutură, pe care barmanul o aduce în grabă, primind de astă dată mult mai binevoitor bacşişul, deşi e numai de câțiva penny. Mai mult cu sigur că o păstoreşte pe damicelă, de la care câştigă şi el ceva.

Ca să nu mai pierd timpul, vărs toate informațiile, în

speranța că vor ajunge la urechile poliției secrete. Povestea mea nu e ruptă din filme, dar nici nu aduce a compunere şcolară. După ce mai comandă un pahar, tipa îmi toarnă, la rândul ei, o telenovelă lacrimogenă despre tragica soartă a unei dezmoştenite care se trage din vechea aristocrație britanică. Una peste alta, ne arătăm amândoi mulțumiți de preliminarii, drept care o invit la o discuție sinceră pe teme de economie liberală. Muierea are tarife pentru fiecare fantezie în parte şi nu ezită să mi le înşiruie ca la piață. Aleg un meniu mai popular şi apoi urcăm împreună în cameră, urmăriți de privirile mulțumite ale barmanului.

Îi pretind damicelei să debuteze cu un duş, în timp ce cu verific semnele lăsate. Deşi am lipsit numai o jumătate de oră. Băieții arată că s-au mişcat cât se poate de iute. Au controlat până şi sub covor. Fulgarinul ponosit a avut dreptate, deşi, trebuie să recunosc, nu mi-a transmis o noutate. Dacă am parte şi de niscaiva microfoane, cu atât mai bine.

Până la zece din noapte mă distrez în fel şi chip cu partenera mea, care, pentru un extra, acceptă să rămână până a doua zi. Somniferul pe care i-l strecor în paharul cu şampanie nu întârzie să-şi facă efectul. Sting lumina şi, vreo jumătate de oră, dublez sforăiturile pițipoancei, după care ies tiptil pe balcon. E o joacă de copil să ajung, din balustradă în balustradă, în aripa opusă a hotelului, ce dă într-o străduță pustie, luminată discret. Nici saltul de trei metri, pe care-l fac până jos, nu e menit să intre în cartea recordurilor. Fix la ora douăzeci şi trei, intru în cabina toaletei ecologice, unde, în coşul cu hârtii, mă aşteaptă pachetul comandat.

Cu ajutorul minunățiilor electronice puse la dispoziție, voi putea trece destul de uşor prin sistemul de video-alarmare al clinicii Sf. Katherine. Lucru care se şi întâmplă, o dată intrat în perimetru prin rețeaua de evacuare urgentă în caz de incendiu. Toate clădirile astea moderne, cu sisteme ultrasofisticate de protecție, au întotdeauna o verigă slabă. Trebuie doar să o cauți şi să-i afli modul de funcționare. În cazul de față, un soi de bandă rulantă, care trece printr-un

tunel, în afara clinicii şi are capacitatea de a evacua în câteva minute, la nevoie, toți pacienții, cu tot cu personalul medical.

Rezerva, pe care o dibui cu ajutorul unei hărți digitale, conține un singur pat, pe care pare să fie întins chiar pacientul după care venisem. Ar mai trebui doar să-l droghez, pentru a-l putea transporta până la maşina parcată în vecinătatea clinicii şi în care mă aşteaptă fulgarinul ponosit. Conform planului, după un drum până în Scoția, urmează să mă îndrept spre coasta de est, de unde o ambarcație mă va transporta în Norvegia.

Înfig acul seringii direct prin cearşaf şi-i administrez întreaga doză. Doar două lucruri nu se potrivesc, când dau cearşaful la o parte: pacientul seamănă cu Generalul, dar nu e el şi, în plus, individul e mort de mult! Colac peste pupăză, de cearşaf este agățat un fir care duce la un sistem de alarmare autonom.

Nu am vreme de stat pe gânduri. Cu siguranță, eram aşteptat. Până la morga de la subsol, fac exact un minut. Nici vorbă să ies, căci uşile şi ferestrele se blocaseră automat, de parcă ar fi fost vorba de o bancă, nu de o clinică particulară.

Culoarele se umplu de tipi înarmați, care au tot atâta legătură cu medicina câtă are o girafa cu o pompă de benzină. Reuşesc la mustață să le-o iau înainte! Scurtcircuitez rezistența de la unul dintre sertarele morgii şi mă arunc înăuntru, forțând închiderea cu ajutorul celui de deasupra. O oră, timp în care se va topi gheața, voi tremura al dracului de tare, dar cel puțin o să rămân în viață. Asta se şi întâmplă, iar încă două ceasuri stau în apa scursă care-mi vine până la gură. Băieții s-au dat de ceasul morții să mă găsească, dar nici unuia nu-i trecuse prin cap că aş putea fi într-un sertar!

Când ies, sunt într-o stare atât de jalnică, încât aş trezi şi mila unui cioclu. Nici sticla de gin, care nu lipseşte din arsenalul nici unui medic legist, nu-mi poate reface fațada. Fac mişcări cât pentru un concurs olimpic de gimnastică, în timp ce creierul meu se angajase într-o cursă contra cronometru. Ceasul îmi arată că, în curând, vajnicii medici îşi

vor începe lucrarea zilnică şi zău că n-aş vrea să le folosesc drept materie primă. Soluția apare o dată cu primul felcer mai harnic care vine să spele morții. Acceptă, fară comentarii, să-mi cedeze hainele lui, ba e atât de speriat, încât ar fi de acord să-mi dea şi pielea de pe el. După câteva zgâlțâieli, devine şi mai cooperant. Aflu, astfel, că cea mai bună cale e ieşirea prin spălătorie, care dă la poarta din spate a clinicii. Îl pun să completeze la repezeală o constatare şi un ordin de deplasare, cu parafa în regulă, după care îl bag într-un sac de plastic în care sunt transportați morții. Un eveniment rar pentru o clinică particulară, dar nu neobişnuit.

Gardianul de la poartă opreşte maşina şi-mi cere actele.

— Nu te-am mai văzut pe-aici! îmi zice el, cu suspiciunea caracteristică tuturor paznicilor din lume.

— Sunt în probă, fac eu, însoțindu-l în cabina de lemn.

Îşi notează cu conştiinciozitate, într-un registru uriaş, toate datele care-l interesează. E momentul în care am o sclipire de o mie de volți!

— Ieri am pierdut un transport, tocmai pentru că încă nu m-am lămurit cum stau lucrurile pe-aici, zic eu, supărat. Dau fila registrului înapoi, la data respectivă şi continui: Ete! Au fost trei şi eu n-am prins nici unul!

— Da, constată şi gardianul, destul de ciudat, nu-i aşa? De zece luni n-a mai murit nimeni şi acum e o adevărată bulucească!

— O să mă plâng directorului! mârâi eu, cu privirea în registru. Ştii, sunt nepotul unui bun prieten de-al lui. Nu mă aşteptam să fiu lucrat în halul ăsta!

Gardianul nu se arată impresionat. Îmi face semn să dispar mai iute, mormăind ceva despre cât de vechi este el pe-acolo şi ce salariu mic primeşte din cauza unora ca mine, care se angajează pe relații.

Am rămas doar cu un fir subțire, subțire de tot, dar singurul pe care pot merge. Ceea ce nu era înregistrat în calculatorul central al clinicii apare, dintr-o treabă de rutină, în registrul de ieşire. Una dintre cele trei foi de parcurs

înregistrate are ca destinație Edinburg, Scoția. Asta înseamnă că cineva mi-a luat-o înainte, cum, tot atât de bine, ar putea să nu însemne nimic, sau să fie o jalnică diversiune. Nu-mi fac prea multe iluzii. În cel mai bun caz, colonelul Lazăr ar putea lucra pe mai multe variante, ceea ce iarăşi nu mă ajută cu nimic.

Există o singură soluție, să verific personal, iar pentru asta n-am decât să urmez traseul stabilit, ca şi cum l-aş fi avut cu mine pe General. Evident, nu e un drum pe care să-l fac cu ambulanța clinicii, dar tot atât de evident e faptul că, pe strada convenită, nu mă aşteaptă nici o maşină şi nici un fulgarin ponosit! Pregătirea militară pe care o am mă ajută însă să ies dintr-o mulțime de situații-surpriză. Situația din terenul operațional de luptă se schimbă cu rapiditate şi trebuie să ai soluții pe moment, soluții la care nu te-ai gândit înainte. Principalul e să nu-ți pierzi capul şi, cel puțin în această privință, colonelul Lazăr a ştiut de ce m-a ales pe mine.

O dubiță stingheră, parcată la un colț, e tot ce-mi trebuie. Transfer sacul cu „mortul” şi pornesc la drum. Abia după o oră mă înduplec să-l scot din habitaclu şi să-l primesc alături de mine în cabină. Stanley, cum se prezintă felcerul, pare neaşteptat de relaxat. Monotonia vieții de zi cu zi, cu meschinăriile şi mizeriile ei inevitabile, îl deprimă. O aventură ca asta mai pune ceva frişcă peste un tort deja sleit. Buna lui dispoziție mai are un motiv: în loc să se trezească cu gâtul rupt, la sfârşitul acțiunii va fi mai bogat cu două sute de lire sterline, bani pe care i-am promis, în schimbul unei colaborări fructuoase.

— Dacă m-ar vedea bătrânul Radeliff, ar face un atac de apoplexie! zice Stanley, cu speranță în voce.

Nu mai e nevoie să-l întreb cine e bătrânul Radeliff. Mai mult ca sigur, arțăgosul său şef care nu pregetă să-i facă zile amare.

— L-aş primi la mine cu brațele deschise! continuă Stanley, înțelegând prin „la mine” mica morgă unde lucrează. Nici n-ar

trebui să fie mort de-a binelea! Mi-ar face chiar plăcere să-l disec pe viu, ca pe o broască!

— Ai de gând să ne iei pâinea de la gură?! întreb eu, întărindu-i impresia că fac parte din clanul gangsterilor.

Mă priveşte oarecum cu jind, deşi teama îi persistă în privire, îmi zice, cu oarecare regret:

— Am familie… Dar, în imaginația mea, nu mă poate împiedica nimeni să omor pe cine vreau eu!

— Da, da, conchid eu filosofic, agresivitatea nu-l va părăsi niciodată pe om.

— Un prieten al meu voia să-şi omoare nevasta, îmi dă Stanley apă la moară. O prinsese cu altul în pat. Şi-a cumpărat chiar şi un pistol în acest scop. Mi-a trebuit mult timp să-l conving să renunțe. A cedat doar la argumentul că, dacă toți bărbații ar proceda ca el, trei sferturi din femeile lumii ar umple cimitirele.

— Şi soția ta din care trei sferturi face parte? zic eu, vesel, mai mult pentru faptul că descoperisem în torpedoul maşinii o sticluță cu whisky.

Stanley nu gustă gluma. Dar din alte motive decât cele crezute de mine.

— Nevastă-mea e aşa de urâtă, spune el cu tristețe, că n-ar tenta nici un boschetar cu boaşele pline.

— De ce ai mai luat-o?

— Lucram pe vremea aia la morga centrală. Puțeam în aşa hal a mort şi a formol, încât nu mă mai aştepta decât necrofilia. Iar acum e prea târziu. Avem doi copii.

S-a înnoptat de-a binelea, când ajungem la Edinburg. Stanley trece din nou în sacul de plastic din habitaclu, iar eu o iau direct către port. Iahtul *Rainbow* e tras la un chei particular. Învățasem de mult să nu mai dau buzna, aşa că-l întreb pe tipul aflat de cart unde-l pot întâlni pe căpitan.

— Dar tu cine mai eşti? zice marinarul, cu o voce tărăgănată.

— Trebuie să-i las un pachet. Dar dacă nu-i…

— Lasă-mi-l mie!

— Imposibil! refuz eu oferta. Trebuie să-mi semneze pentru el. Ar fi, totuşi, mai bine să-l chemi.

— Nu e pe vas.

— Dar unde-i?

— Mi-a promis că-mi taie limba dacă spun cuiva, zice marinarul, pipăindu-şi, prevenitor, organul pomenit cu două degete murdare.

— Aşa, o să-ţi taie scula, dacă află că am plecat înapoi cu coletul, îi fac eu cunoscută alternativa.

Marinarul rămâne o vreme în cumpănă, oscilând între cele două organe, după care, fiind încă tânăr, alege:

— E la *Sfârcul de piatră!* Dar nu ştii de la mine!

Locanta e pe jumătate bordel, pe jumătate, cârciumă. Aşa-l găsesc şi pe căpitan: jumătate beat, jumătate cu pantalonii în vine. Îi trebuie ceva timp să se dumirească ce vreau şi asta doar după ce îi repet încă de două ori parola. Auzul ei îl aruncă într-o beznă şi mai adâncă.

— Păi nu s-a contramandat? încearcă el să-şi aprindă o luminiţă în creierul îmbibat de aburii alcoolului.

— Ba da, îi zic eu, stingându-i definitiv luminiţa. Trebuie să ajungem urgent pe vas, unde vei afla şi restul.

Îl iau mai mult pe sus către dubiţa care ne aşteaptă cuminte, fară să-i mai las timp să se trezească. Pe drumul spre chei, dau din nou drumul la trâmbiţă:

— Cel care a contramandat e un bou! Pachetul se află în spate, aşa că o să te rog să mi-l spui pe tâmpitul care ia hotărâri fară să mă întrebe.

Căpitanul rade o privire prin luneta cabinei, iar vederea sacului de plastic are darul să-i întoarcă stomacul pe dos.

— Nu borî aici! urlu eu, nervos.

— Nu mai înţeleg nimic! sughiţe căpitanul, înghiţindu-şi voma.

— Repet: cine a dat ordinul de contramandare?

Vederea „mortului” pare să-l fi trezit complet pe căpitan. Se gândeşte câteva clipe, după care îmi zice cu o voce slabă:

— Am primit un telefon.

— De la cine?

— Nu ştiu. A zis parola şi mi-a transmis că s-a anulat croaziera pe Marea Nordului, dar că o să primesc toți banii.

Simt că-mi ies din pepeni! Pe neaşteptate, îmi scot cureaua, cu care îi prind strâns mâna de bara de pe bord. Căpitanul nu face nici un gest de împotrivire. Mă priveşte lung, încercând să priceapă ce am de gând.

Rulez cu toată viteza pe străzile pustii şi umede, către portul ale cărui lumini se întrevăd deja în întunericul nopții.

— Ascultă la mine, rahat ce eşti! răcnesc la el din toți bojocii. O misiune de genul ăsta, în care jocurile se fac la înălțime, pe undeva, prin apropierea cerului, nu se contramandează cu un simplu telefon de la un necunoscut. Chestia asta n-o mai întâlneşti nici măcar în romanele polițiste de mâna a doua.

— Jur că atâta ştiu! murmură, înspăimântat, căpitanul. De ce m-ai legat? Ce vrei să faci?

— Eu zic să te mai gândeşti! Cine te-a sunat?

— Un necunoscut, de unde naiba să ştiu?! Mi-a spus parola, ca şi tine! Nici pe tine nu te cunosc!

— În schimb, mă vezi! zic eu, pe bună dreptate. Nu-ți vorbesc la telefon.

— Pe Dumnezeul meu că n-am nici o idee! Dar, dacă spui că totul e-n regulă, foarte bine, iau pachetul şi pornesc spre Norvegia.

— Uită-te la mine! Semăn eu cu un imbecil?

Căpitanul mă priveşte şi cade de acord că nu, dar varianta cu telefonul e singura adevărată – nu poate inventa un nume, dacă nu ştie.

— Ce dracu' faci? urlă el, când vede că am rupt bariera care indică sfârşitul radei.

— Caut un răspuns! îi zic eu, apăsând pe accelerație.

Dubița face un salt de acrobat concediat pentru beții repetate şi aterizează în marea liniştită la acea oră.

— Mai ai exact treizeci de secunde, îi transmit căpitanului, care din roşu se face albastru. Singur nu poți să-ți desfaci

cureaua. Te ajut, dacă-mi spui un nume. Doar un nume.

— Eşti nebun! Eşti… Nu ştiu! Ce vrei să spun? Charles, Jones, Cliff, dracu' să te ia, alege-l pe care-l vrei! Dă-mi drumul, descreieratule!

Încearcă să-şi desfacă legătura, dar nu reuşeşte decât să-şi rupă unghiile.

— Cum doreşti! oftez eu, cu părere de rău, în timp ce apa trecuse de genunchi. Dacă tu crezi că merită…

— Omule, trebuie să fii țicnit bine de tot! Eu sunt un simplu executant, nici măcar nu ştiu ce conține pachetul ăla.

— Dacă o s-o ții tot aşa, o să ajungi să pretinzi că nici nu ştii la ce-i bună votca!

Din habitaclu nu răzbate nici un zgomot, ceea ce mă face să cred că Stanley cunoaşte trucul pentru astfel de situații şi nu va deschide portiera din spate, decât atunci când se va umple tot spațiul cu apă.

— Gata cu joaca! strigă căpitanul, când apa îi ajunge la gât. Dezleagă-mă! Mor nevinovat! N-am ce nume să-ți dau, pentru Dumnezeu! Crede-mă!

Parcă nici nu l-am auzit. Strâng în palmă mânerul de la geam, pregătit să-l manevrez, de îndată ce apa va fi atins tavanul. E prea mult pentru căpitan. Ținându-şi fața în sus, aproape lipită de tapiserie, îngână cu greutate:

— Forbes! John Forbes! Londra, Hammrstreet 304!

— Şi dacă minți? mai apuc eu să spun, înainte ca apa să ne înghită complet.

Las geamul în jos şi mă strecor afară. Căpitanul se zbate ca un peşte prins în cârlig, doar că pescarul e plecat după țigări şi nu nimeni care să tragă undița afară. Înainte de a mă ridica la suprafață, vreau să mă asigur că Stanley a scăpat, dar rămân blocat; când văd uşa din spate închisă. Mă grăbesc s-o deschid! Sacul e tot acolo, iar în el, tot Stanley. Doar că e mort. Nu prin înec. Are în hematom cât toate zilele în frunte. Probabil, la impactul cu apa, s-a lovit cu capul de una dintre balustradele de susținere. Nu pot întârzia prea mult cu prohodul, câtă vreme nu mi-au crescut bronhii peste noapte.

La Londra mă întorc cu trenul. O călătorie confortabilă şi sigură. Când văd valea râului Lea, care contrastează puternic cu îmbâcseala habitatului suburban şi a centrelor comerciale, ştiu că am ajuns în gara Kings Cross. Până în Soho, unde, aproape de Chinalown, se află Hammrstreet, iau un taxi. E un mic cartier muncitoresc, cu case stas, îngrămădite una într-alta. În faţă, o grădiniţă cât un degetar, în spate, una mai largă, care dă în grădinile celorlalte case, absolut identice. Sun cam un minut la numărul 304, dar nu răspunde nimeni. De intrat în casă îmi ia ceva mai puţin timp. Nu există nici un hol. Mă aflu pe o scară ce urcă de la subsol spre mezanin, iar de-acolo, mai sus, la etaj. Pe trepte coboară, asemenea unei regine, o pisică birmaneză, lăţoasă şi adormită. Mă miroase cu precauţie, dar nu scoate nici un mieunat. Evident, e de preferat să te întâmpine o astfel de mâţă, deşi nu tocmai primitoare, decât un rotweiller cu botul plin de colţi.

Cobor la subsol, care, în partea dinspre grădina din spate, e, de fapt, un parter mai jos, iar de-acolo ies în curticică. Câţiva pomi şi câteva straturi de flori sunt împrejmuite de un zid din piatră, vopsit în roşu, cu dungi albe. Mai există şi o magazie, pe care o consider ideală pentru o sală de aşteptare. Ca să nu mă plictisesc, iau şi birmaneza cu mine. Mai am un motiv pentru care-i caut prietenia: primul lucru pe care-l face stăpânul când soseşte acasă e să-şi cheme animalul, fie el câine, pisică sau nevastă. Asta, ca să fiu sigur că voi avea de-a face chiar cu Forbes, nu cu un intrus.

Lucru care se şi întâmplă, după vreo două ore.

— Pis, pis, pis! Smuky! Unde eşti? Smuky! Aud eu o voce ce-mi pare foarte cunoscută. Smuky!

Smuky nu dă semne că ar vrea să răspundă, probabil că nu se află în cele mai bune relaţii cu stăpânul ei şi atunci o trag de coadă. Scoate un mieunat plin de indignare. Forbes deschide uşa magaziei şi, când mă vede, holbează nişte ochi asemănători cu cei ai iubitei lui mâţe când se cacă în paie. Nici eu n-o duc prea bine, căci numitul Forbes e chiar tânărul cu plete care, între timp şi-a abandonat fulgarinul ponosit în

favoarea unui costum de tweed.

— N-am ştiut că te cheamă Forbes, clipesc eu şmechereşte. N-am ştiut nici că ai o pisică, altfel n-aş fi venit cu mâna goală.

— Ce s-a întâmplat? întreabă tipul, ca să câştige timp.

— Cumpără mâine ziarele şi o să afli, îi transmit eu. Până atunci, spune-mi cine ți-a dat ordinul de contramandare a misiunii?

— Nu prea înțeleg despre ce vorbeşti, murmură Forbes lecția învățată din moşi-strămoşi.

Până şi Smuky îl priveşte cu neîncredere. Pe neaşteptate, prind pisica de ceafă şi o arunc în direcția tipului, care continuă să mă privească nedumerit. Automat, îşi duce mâinile în față pentru a-şi prinde protejatul, moment prielnic să-mi strecor laba sub haina lui şi să dau de obiectul pe care-l bănuiam că-şi face veacul pe-acolo. E un pistolet Browning, semiautomat, cu piedica ridicată.

— Forbes! îi dau eu vestea cea bună. Eşti un om mort. Şansa ta de a rămâne în viață e mică, mai mică decât căcărezele pe care le îngroapă Smuky în nisip, dar există. Scuipă un nume, după care scapi de mine definitiv. N-o să afle nimeni că tu mi l-ai spus.

Îndrept pistolul spre el, dar rămân aşa, cu o față lungă, de client de bordel care descoperă că are înaintea lui un transsexual. Figura lui Forbes se umple brusc de sânge, iar el cade la pământ, ca un popic atins de febră tifoidă. Gaura din ceafă îmi indică limpede că tocmai primise un glonț, aşa cum şi lipsa oricărei împuşcături îmi transmite că s-a folosit un amortizor. Dau buzna în casă şi de-acolo în stradă, cu Browningul pregătit şi dea replica, dar nu mai apuc şi vid decât dosul unei maşini negre care virează după primul colț. Pentru orice eventualitate, îmi notez în memorie numărul, care poate fi, tot atât de bine şi unul fals.

„Cam mulți morți”, fac eu socoteala. „Nu cred c-o să-i placă prea mult colonelului.” Cum nu-i pot cere, deocamdată, părerea, mă apuc să cotrobăi prin casă, fără să ştiu,

bineînțeles, ce caut. Calculatorul e singurul care-mi atrage atenția, dar nu apuc să-l mai întreb de sănătate. O sirenă a poliției mă anunță că, îndeobşte, o crimă trebuie să aibi, pe lângă un cadavru şi un criminal. Şi asta din urmă, în cazul de față, pot fi considerat chiar eu. Teribil ce repede reacționează gaborii de-aici la telefonul unui binevoitor, care e chiar adevăratul criminal!

Înainte s-o şterg, controlez calculatorul de ouă şi mă trezesc cu o dischetă în mână. După escaladarea gardului din spate, aterizez în grădina vecinului, unde un labrador auriu îmi propune o discuție pe tema proprietății private. Un motiv bun ca, dintr-un alt, să fiu din nou pe zid, iar apoi, prin grădini, să ajung, în sfârşit, într-o stradă. Cobor în prima stație de metrou şi iau primul tren, fără să mă mai interesez în ce direcție merge. La hotel nu mă mai pot întoarce, măcar şi pentru faptul că tipa cu meniul popular dăduse, între timp, alarma. Cobor la capăt şi o iau la întâmplare. Motelul micuț, cenuşiu şi răpciugos, peste care dau în colțul străzii ce nu se mai termină, mi se pare țărmul dorit de un naufragiat. Golesc o sticlă întreagă de whisky şi trag pe dreapta. Un somn fară vise e tot ce poate fi mai indicat, deocamdată.

Dis-de-dimineață, primul drum îl fac la o sală cu jocuri electronice. Îndată ce mă instalez în fața unui calculator, introduc pe ascuns în floppy discheta găsită la Forbes. Îmi vine să şi râd, să şi plâng. Tembelul se distra în timpul liber cu jocuri video, cum e şi cel care mă îndeamnă să-i parcurg cele zece niveluri de dificultate. Stau şi mă holbez ca vițelul la poarta nouă, simțind cum adrenalina mă bate prieteneşte pe umăr. În spatele meu, un puşti nu-şi poate opri un fluierat de admirație.

— Frățioare! Să fiu al dracului! De când au achiziționat jocul ăsta? mă întreabă el, cu ochii pe monitor.

— Nu-i al lor, e al meu! zic eu, mândru. Fiindcă ştiu că n-o să mă inviți la ziua ta, ți-l fac acum cadou!

Mă ridic, lăsându-i locul puştiului, căruia încă nu-i vine să creadă. Nu mă opresc decât la primul birt, care nici nu e aşa

departe, unde comand, posomorât, un gin fizz. Va trebui să-l sun pe colonel mai repede decât aş fi vrut. Nu cred că greşesc numind situația mea un impas decisiv. La cel de-al treilea gin, încep să-mi plâng de milă. Barmanul e gata să-mi țină isonul. Şi pe el îl înşelase nevasta, aşa cum credea că mi se întâmplase mie. A prins-o din întâmplare, datorită pasiunii sale de a naviga pe Internet. Tinerica lui soție pozase în câteva fotografii porno, pentru reclama unui bar de noapte.

— Închipuie-ți că, pe măsură ce i-o puneai, figură după figură, primeai câte un bonus la barul respectiv. Dacă aş fi ajuns la figura cinci, cum ar veni, la nivelul de dificultate corespunzător, aş fi primit şi un regulat pe gratis, după o consumație de zece lire, ce-i drept!

Pe neaşteptate, îi prind capul în mâini şi-l sărut apăsat pe amândoi obrajii. Omul dă înapoi, convins că vreau să-l consolez pe căi mai pidosnice, dar nu stau să-i explic cum devine chestia. În nici un minut, sunt înapoi, în sala de jocuri electronice, unde puştiul ajunsese deja la nivelul trei. Îl provoc la un pariu: dacă o ia de la început şi ajunge la nivelul zece, îi dau o sută de lire. Mâinile puştanului prind să alerge pe taste, de zici că e Arthur Rubinstein în plin elan pianistic, timp în care vorbeşte fară întrerupere:

— Chestia asta n-am mai întâlnit-o, trebuie să fie ceva de ultimă generație! E o combinație fascinantă de aventură, strategie, *role-playing* şi *first-person-shooter.* Uite, vezi? Trebuie să găsesc un sigiliu mistic folosit pentru închiderea unui general malefic într-o închisoare eternă.

Incredibil! Jocul reface tot traseul meu, începând cu Coasta de Azur! O pot identifica chiar şi pe Maşa, care aici seamănă grozav cu o păpuşă Bărbie. Puştanul duce o seamă de lupte cu diferite creaturi, fară să se folosească de arme, ci de artefacte. Dar, la nivelul cinci, surpriză!

— Trebuie completat un cuvânt aici, zice, dezamăgit, puştiul. Caraghios joc! N-am mai întâlnit aşa ceva! Dacă nu pun cuvântul potrivit în casetă, nu pot merge mai departe.

— Nu e cumva şi altă cale? întreb eu, cu speranță în voce.

— Nu! decide puştiul. Modul multiplayer, îmi explică el doct, are două variante: *deathmatch-ul* clasic şi capturarea steagului adversarului. În ambele cazuri însă, la setarea de la nivelul ăsta; mi se cere un cuvânt-cheie.

Primisem destule informații. Scot, fară o vorbă, discheta şi o iau la sănătoasa, urmărit de protestele puştiului. Vânzătorul de ziare de vizavi îmi explică pe îndelete pe unde trebuie să o iau ca să nimeresc la un magazin de aparate electronice, de la care vreau să-mi cumpăr un laptop. În timp ce-mi explică, privirea îmi cade pe ediția de prânz a unui ziar. De pe prima pagină îmi zâmbeşte Florin Zamfir, alias Leon, alias eu! E un portret-robot, ce-i drept, iar pare mai viu decât mine, căci mă albisem ca un cadavru. Nici nu ştiu în ce gaură de şoarece să dispar mai repede. Din primul magazin îmi cumpăr o şapcă şi o pereche de ochelari de soare. Deocamdată, e tot ce pot face ca să nu fiu arătat cu degetul.

Caut să rememorez întâmplările şi ajung la concluzia că, de văzut, m-a văzut numai Smuky, iar din partea lui nu pot crede că a colaborat cu poliția, dată fiind cunoscuta aversiune a mâțelor față de copoi. Mai rămâne o singură variantă: portretul oferit chiar de asasin, care ştia că mă aflu în casa lui Forbes. Cineva are intenția să mă scoată din joc în mod public! Dar şi mai rău, mutra mea se află, cu siguranță, la loc de cinste în toate punctele de frontieră.

În conformitate cu situația-limită în care mă găsesc, nu-mi mai rămâne decât să apelez la omul lui Lazăr, rezident în bătrâna Londră. Folosesc un telefon public, de la care apelez numărul memorat, iar când o voce dulce, de la celălalt capăt al firului, îmi spune că am sunat la Funerals Data, întrebându-mă cu ce să-mi fie de ajutor, cer imperios cu domnul Pitkin.

— Domnul Pitkin a plecat în concediu, mă informează vocea. Cine îl caută, vă rog?

— Trebuie să vorbesc neapărat cu el, insist eu, fără să-mi dau numele. E o chestiune urgentă, care-l priveşte personal.

— Îmi pare rău, dar nu a lăsat nici o adresă. Vreți şi vorbiți

cu domnul Somes, care-i ține locul?

Somes e mult mai cooperant. Mă invită la firmă, pentru a-mi acorda tot sprijinul său.

— Nu se prea poate, mormăi eu. Am unele probleme de imagine. Aş prefera să ne vedem în altă parte.

Îi dau ca punct de întâlnire zona docurilor, *docklands,* în apropierea unor construcții părăginite, din East End, nu departe de gara de pe Liverpool Street. Somes acceptă fără comentarii. Mă furişez într-o clădire veche, părăsită, la o fereastră de la etajul al doilea, de unde am întreaga panoramă. Pentru orice eventualitate, ascund discheta în podeaua scorojită, notându-mi locul în memorie.

Maşina lui Somes, un Rover destul de nou, se strecoară cu greutate pe străduțele murdare şi pline de obstacole, oprind chiar sub fereastra la care stau de veghe. Mai las să treacă zece minute, pentru a mă asigura că nu are „coadă", după care cobor şi-i fac semne vesele.

Somes e un englez sadea şi nu mă refer aici doar la melonul, costumul de stofa cu vestă şi umbrela de care nu se desparte nici în maşină. Are o privire arogantă şi plictisită, de parcă toate i-ar puți. Pare scos dintr-o baie de apret. Până şi mersul lui te face să crezi că are catalige la picioare.

— Sper că nu vă deranjează că v-am chemat în împuțiciunea asta, care, de altfel, nu-mi aparține! zic eu, stăpânindu-mi cu greu intenția de a începe conversația cu câteva aprecieri asupra vremii.

— Meseria mea îmi cere să ajung în cele mai ciudate locuri, mărturiseşte Somes, cu o voce cântătoare. Desigur, Londra nu e cel mai curat loc din lume, dar, pe lângă Paris, de pildă, e o rază de soare.

Îl asigur că, dacă ar fi să mă stabilesc undeva, aş face-o doar aici, nu chiar în *docklands,* dar, oricum, în Londra. Momentan însă am unele probleme de adaptare şi mă văd nevoit să părăsesc minunatele plaiuri englezeşti.

— Nu prea are legătură cu noi, observă Somes. Ne ocupăm, ce-i drept, de cei care, vor, nu vor, trebuie să plece, dar să

plece… definitiv, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Suntem o firmă de servicii funerare.

— Ştiam, îl asigur eu şi de aceea aş fi dorit să iau legătura direct cu domnul Pitkin.

— Este vorba de un deces? mă întreabă la obiect Somes care, ca orice cioclu, nu vede mai departe de capacul sicriului.

— Dacă mai rămân pe-aici, ar putea fi vorba şi despre aşa ceva, încerc eu să-i redau cât mai exact realitatea.

În loc să se arate surprins, sau, cel puțin, mirat de veste, Somes îmi ia din ochi măsura şi dă să scoată un catalog cu produsele firmei. Nu ştiu de ce, dar am impresia că vrea să râdă de mine.

— Nu mi-ați spus nimic de domnul Pitkin, îi amintesc eu.

— Domnul Pitkin se află, de ieri, în Hawaii. E drept, nu era un concediu programat. A primit un bilet de la un prieten care nu mai putea pleca şi l-a acceptat imediat, mai ales că i-l oferise la jumătate de preț.

E clar! Lucrează repede băieții! Care va să zică, omul lui Lazăr e destul de cunoscut prin părțile locului. Somes devine, dintr-o dată, pentru mine, o bombă cu efect întârziat.

— Îmi pare rău că v-ați deranjat, îi transmit eu. Din păcate, problema mea ținea direct de domnul Pitkin.

Dau să mă întorc şi să dispar în clădire, când Somes mă opreşte, de astă dată cu o voce mult mai gravă:

— E păcat să renunțați la serviciile noastre. Suntem furnizori ai Casei Regale, serviciile noastre…

— Haida-de, domnule Somes! îl întrerup eu. Ce mă încălzeşte asta pe mine? Pe de altă parte, regina-mamă are o sută de ani, aşa că nu cred că afacerile vă merg în mod strălucit.

— Casa Regală are mii de funcționari şi, apoi, e vorba de blazon. Chiar ieri, un francez, un bucătar care lucra la Westminster, a făcut un infarct şi acum trebuie să ne ocupăm de repatrierea lui.

— Nu pot decât să mă bucur pentru voi! îi zic, păşind pe prima treaptă, pe care şi rămân, mai împietrit decât ea.

Mă întorc încet către Somes, ai cărui ochi deveniră ceva mai vioi. Pare nițeluş stânjenit de pistoletul pe care îl ațintise asupra mea şi care, ce-i drept, făcea notă discordantă cu umbrela. Nu prea ştiu ce să zic, aşa că tot Someş e cel care clămpăne:

— Domnule, având în vedere că fotografia dumneavoastră se află peste tot, vă va fi greu, dacă nu imposibil, să părăsiți Marea Britanie, altfel decât într-un sicriu. Poate chiar în sicriul francezului.

— Şi pentru asta, zic eu, dând din cap spre pistolet, trebuie să fiu mort, nu-i aşa?

Somes încearcă să zâmbească, dar e cert că are nevoie de exercițiu. Totuşi, pentru un englez sadea, tresărirea buzei de sus şi arcuirea abia perceptibilă a colțurilor gurii pot fi interpretate drept un surâs.

— Domnul Pitkin, continuă Somes, ar fi procedat în acelaşi fel, sunt convins. Vreau să spun, cu francezul. În ceea ce vă priveşte, nici nu trebuie să fiți mort. Câteva găurele în sicriu vă vor lăsa să respirați în voie.

— Înțeleg că vreți să-mi faceți un bine, îi răspund şi că pe-aici, prin Anglia, binele se face cu pistolul.

— Nu vă cunosc şi nu ştiu ce reacții aveți, cântă Somes, dovedind un bun-simț remarcabil. Mă refer, îndeosebi, la partea a doua a propunerii mele pe care nu am ajuns să v-o prezint. Anume, stimate domn, pentru contraserviciul nostru, o să vă rog să-mi înmânați o dischetă care se află în posesia dumneavoastră şi care, după cum ştiți, nu vă aparține.

Somes e direct, scrupulos de direct, aşa că nu văd nici un motiv pentru care aş continua panarama.

— O propunere decentă şi demnă de a fi luată în seamă. Dar cine îmi garantează că, o dată intrat în sicriu, voi mai ieşi viu?

— Pentru noi, domnule, afacerile sunt afaceri. Nu câştig nimic din moartea dumneavoastră.

— Somes, trec eu la cele amicale, lăsând deoparte formula de politețe, nu ştiu de ce cred că din încărcătorul pistoletului

tău lipseşte un glonț care se găseşte acum în corpul unuia, Forbes. Ceea ce mă face să bănuiesc că sunteți în pragul falimentului şi vă fabricați singuri materia primă. Ei bine, lucrul acesta mă îndeamnă să renunț la serviciile voastre şi să-mi caut altceva.

— Cum doriți, domnule, zice Somes cu aceeaşi politețe rece, întorcându-mi spatele şi lăsându-mă mască.

— Hei, îl strig eu aiurit, ce faci? În scenariu scrie că trebuie să mă omori!

— Nu ştiu la ce vă referiți, domnule, îmi aruncă Somes peste umăr. Şi, în general, mai lăsați televizorul, fiindcă nu dau decât filme de mâna a şaptea. Ați refuzat serviciile noastre, deci nu mai avem ce vorbi. Desigur, veți fi prins foarte repede de poliție, veți fi acuzat de crimă şi vă veți petrece restul vieții într-o închisoare de maximă securitate. Vă previn că regimul este foarte sever.

— Dar nici voi nu vă alegeți cu discheta! fac eu pe năzurosul.

— Calculatorul a păstrat totul în memorie, domnule, mă lămureşte Somes. Putem copia câte dischete vrem. Pe noi însă ne interesează una singură, cea aflată în posesia dumneavoastră. Cum la închisoare n-o veți mai putea valorifica, ajungem la acelaşi rezultat.

O asemenea logică te poate face să devii vegetarian convins. Sunt multe lucruri de lămurit, dar, nu ştiu de ce, am certitudinea că Someş nu intenționează să-mi țină o prelegere clarificatoare.

— OK, ai câştigat! mă dau eu învins. O să primeşti discheta, când îmi bați cuiele în sicriu.

— Îmi pare rău, tresare Somes, dar trebuie să mă asigur că n-o veți copia sau transmite prin e-mail în altă parte. Dacă accept varianta dumneavoastră, asta înseamnă să rămânem împreună până la „înmormântare”.

„Fir-ai al dracu’ de englezoi, cu politețea ta cu tot!” îi transmit în gând. „Ştiu ăştia de pe continent de ce nu vă suportă!”

— Când faceți livrarea? îl iscodesc eu, cu voce tare.

— Peste două zile, mă informează Somes. E vorba de câteva formalități care trebuie îndeplinite.

— Şi cum voi scăpa din sicriu? Mă mai trezesc şi înmormântat de viu într-un cimitir din Franța!

— Veți fi dus la o capelă din cimitirul Celestin, iar cu o noapte înainte de înmormântare, veți fi scos. După cum, probabil, ştiți, sicriul de zinc nu poate fi desfăcut de rude, aşa că nimeni nu va afla că va fi îngropat un sicriu gol.

— Contraserviciul pe care mi-l ceri nu era inclus în program! strig cu, indignat. La urma urmei, cine eşti tu?

— Un simplu executant, îmi răspunde, glacial, Somes, ca şi dumneavoastră. Dispozițiile pe care le-am primit sună exact cum vi le-am transmis. Restul nu mă priveşte.

— Şi cu pistolul ăla cum rămâne?

Somes pare că abia acum îşi dă seama că ține o armă în mână. Priveşte mirat pistoletul şi-l face să dispară iute sub haină.

— Din moment ce am ajuns la un *gentlemen's agreement,* nu cred că mai e nevoie de el. Sunt sigur că nu veți încălca regula jocului.

Îl mai trimit o dată în mă-sa, tot în gând şi-l urmez în Roverul care aşteptase cuminte sfârşitul negocierilor.

— Aveți discheta asupra dumneavoastră? mă întreabă Somes, deschizându-mi politicos portiera.

N-am de gând să-i spun chiar totul.

— A rămas hotărât, nu? Intru în sicriu şi ți-o dau!

Somes are un moment de ezitare, dar, fiind englez până în vârful unghiilor, o dată stabiliți termenii înțelegerii, nu mai poate schimba nimic. Străbatem toată Londra de la nord-vest spre sud-est, până în apropierea parcului Battersea, în Cadogan, pe malul Tamisei. Proprietatea lui Somes nu e grandioasă: câteva pogoane de gazon şi garduri vii, în mijlocul cărora se ridică o clădire tipic englezească, în stil victorian. Confortul tinde însă spre secolul următor. Două dive se stropesc vesele în piscina din spatele casei. Sunt cam urâțele

şi cam trecute, fară însă a fi total lipsite de puncte de atracție. Somes nu poate ocoli prezentările.

— Soția mea, Betty şi sora mea, Rachel. Domnul Leon!

Cumnatele par să cunoască ciorba în care suflu, căci nu cer alte amănunte. Continuă să se zbenguie, profitând de soare.

Somes mă invită să iau loc pe terasă şi umple două pahare, apoi mi se adresează amabil:

— Nu cred că mai e cazul să-ți spun că nu ai voie să părăseşti casa asta până la... plecare! Eu voi rămâne astă-seară în City, pentru a completa formalitățile legate de francez. În patruzeci şi opt de ore, vei fi bătut în cuie, domnule! mai adaugă el, azvârlind profesional băutura pe gât. Sper să nu te plictiseşti până atunci.

Apoi, Somes se urcă în Roverul lui şi-i dă bice, lăsându-mă în paza celor două amazoane.

— Simte-te ca acasă, domnule Leon! îmi strigă Betty, ridicându-se pe jumătate din apă, ca o sirenă în căutare de marinari.

— Acasă, toată lumea îmi spune simplu, Leon! îi zic eu, sătul de chițibuşurile politeții englezeşti.

— Leon! admite Betty, clipocind apa în jurul ei. Camera ta e la etaj. Într-unul dintre sertare găseşti şi un costum de baie, dacă vrei să te bălăceşti.

Rachel nu scoate nici un cuvânt. În schimb, iese din apă şi se lungeşte pe marginea piscinei, întinzându-se leneş şi îndemnându-mă în felul ei, căci nu face nici un efort să-şi aranjeze costumul de baie, ale cărui bretele îi căzuseră pe brațele plinuțe. Nu e Venus din Milo, dar nici eu nu sunt Apollo. Trebuie să recunosc că tipa emană destulă feminitate ca să te convingă să renunți la revista cu porcărele de pe noptieră.

În cameră găsesc nu numai un slip, ci şi câteva perechi de pantaloni, cămăşi şi pantofi, toate părând să fi fost comandate special pentru mine. Prin fereastră îmi strig nedumerirea către Betty, care mă lămureşte că țoalele din

dulap îi aparțin unui prieten de familie, care vine des în vizită la ei.

— Sunt convinsă că ai aceleaşi măsuri! Mă refer în special la slip! îmi strigă, provocator, Betty.

— Asta rămâne să-mi spui tu! îi răspund, gândindu-mă că nevestele englezoaice nu mai sunt de mult partenerele sfioase şi cuviincioase de pe timpul reginei Victoria.

Mă dezbrac şi apar din nou în cadrul ferestrei, agitând în mână slipul albastru, cu dungi albe.

— Despre ăsta vorbeşti?

Acum deschide ochii şi Rachel. Mă privesc amândouă cu toată seriozitatea, fără a se grăbi cu răspunsul. Într-un târziu, Betty îmi strigă:

— Dacă ți-e prea mic, n-am ce-ți face. Trebuie să renunți la baie, ori…

Îndemnul e fățiş. Față de scorțosul Someş, nevasta acestuia nu caută să dezmintă faima englezoaicelor. Rachel îi ține isonul, aruncându-se din nou în piscină şi îmbrățişând-o pe Betty. Ba chiar o sărută pe gât, făcând-o pe aceasta să chicotească. Se giugiulesc ca două turturele, sub privirile mele, străduindu-se să lase impresia că totul nu e decât o zbenguială nevinovată.

— Te mai benoclezi mult? îmi strigă Rachel, înotând pe spate, cu mijlocul ridicat deasupra apei. Sau preferi să tragi un pui de somn?

— Cu aşa doamne ispititoare, zic eu, exagerând oleacă, e greu să închizi un ochi, darămite pe amândoi!

— Atenție, Leon! strigă Betty, ridicând un deget spre mine. Suntem femei măritate! Nu profita de faptul că bărbații noştri sunt plecați la slujbă!

— A profita nu intră în vocabularul meu! mint eu, cu seninătate.

— Dar ce verbe intră în vocabularul tău?! mă întreabă Rachel, încolăcindu-şi picioarele în jurul partenerei sale.

— A fuma, de pildă! arunc eu, la derută. Chiar aşa, aş putea trage o fugă până la tutungerie, ca să-mi cumpăr

țigările preferate?

Betty se desprinde de Rachel, ieşind din piscină şi ridicându-se în picioare. E destul de grăsuță, dar are un farmec aparte.

— Nu face pe şmecherul, îmi zice ea, cu oarecare seriozitate. Ştii că n-ai voie să pleci nicăieri.

Mă întreb cum m-ar putea împiedica două muieri, chiar şi bine făcute, să mă arunc în Austinul tras la peron şi să o întind liniştit? Betty pare că îmi ghiceşte gândurile, căci se grăbeşte să mă avertizeze:

— Nu vei apuca să faci nici măcar un kilometru în afara casei, că poliția va fi pe urmele tale. Proprietatea noastră, Leon, e protejată de un sistem de alarmare aflat în legătură directă cu secția cea mai apropiată. Consider că ai vrut să ne serveşti doar o glumă.

— O glumă proastă! strig eu, înciudat.

Îmi trag slipul pe mine şi cobor pe terasă. Divele lenevesc lungite pe şezlonguri, iar eu o fac pe chelnerul, pregătindu-le paharele cu băutură. Nu ştiu, zău, de ce se vorbeşte doar despre rusoaice că ar bea nonstop. Eu unul, după cât de des sunt trimis să împrospătez provizia de whisky, aş spune că englezoaicele le suflă în ceafa de foarte aproape. Atmosfera devine total destinsă, din clipa în care cele două încep să tragă vânturi şi să râgâie fără jenă, luându-se chiar la întrecere şi râzând ca dementele. Mă simt ca în mijlocul camarazilor mei, într-o junglă din Angola. Mai ales că, în materie de înjurături, am ce învăța de la bețivanele astea, îşi blesteamă în special bărbații, dar nu scapă nici o seamă de figuri politice. Bem şi pălăvrăgim până se înserează, după care damele se retrag pentru a se îmbrăca de cină. Nu-mi rămâne decât să le imit. Între timp, îmi sparg capul, căutând o soluție salvatoare în ceea ce priveşte discheta. Pot să-mi fac o mie de cucuie, fiindcă tot nu găsesc ceva potrivit.

În aşteptarea gazdelor, care întârzie să coboare, vizitez parterul. Are o mulțime de camere, dispuse în formă de pătrat în jurul sufrageriei imense. Trec dintr-o cameră într-alta,

închipuindu-mă un lord care inspectează curățenia făcută de o menajeră cam leneşă, până la o uşă ce refuză să se deschidă. Întrucât gazda nu-mi lăsase cheile, apelez la metode mai puțin ortodoxe, iar când pătrund în camera de taină, îmi dau seama că e vorba de biroul lui Someş. Dulapul cu fişiere nu-mi spune nimic – sunt doar dosare ale firmei şi câteva situații cu cimitirele din Londra. Multe, ce-i drept, parcă mai multe decât barurile de noapte. Altfel stau lucrurile când vine vorba de calculatorul aşezat pe o măsuță neagră. Ca să-l activez, îmi trebuie însă parola, un cuvânt fermecat care, după cum spuneam mai-nainte, nu intră în vocabularul meu uzual. Sunt gata să mă las păgubaş, când neuronii se înghesuie la comutator şi un bec mi se aprinde în cap.

Ridic receptorul şi formez numărul firmei. Aceeaşi voce dulce, deja cunoscută, mă întreabă cu ce mă poate ajuta.

— Sun din Edinburg, zic eu, pe nerăsuflate şi aş vrea să-i trimit un e-mail domnului Somes. Un răspuns la o propunere pe care mi-a făcut-o.

— Pentru business, folosiți adresa firmei, îmi transmite vocea.

— E confidențial! mă reped eu. Mi-a spus să folosesc adresa personală.

— Atunci aşteptați să activez rețeaua. S-ar putea ca, din întâmplare, computerul domnului Someş să fie închis.

Las receptorul şi aştept. Am şanse minime, dar viabile. Într-adevăr, calculatorul se activează şi nu preget să-l bag în ceață, cerându-i un răspuns la un mesaj niciodată trimis. Calculatorul intră în derută. E rândul meu să-i dau o mână de ajutor. Îl pun să repete mesajul şi să-l şteargă, el îmi cere să precizez fişierul la care mă refer, apoi mi le pune în față pe toate! Tremur de emoție, cu mâna pe maus, încercând să găsesc adresa exactă, căci, dacă greşesc o dată, mă va respinge definitiv. Când dau de un fişier Smuky, inima aproape că-mi sparge pieptul. Intru fără zăbavă în fişier şi caut disperat, dar nu găsesc decât nişte rapoarte şi ceva corespondență, care nu prezintă nici un interes pentru mine.

Un cuvânt se repetă însă la fiecare filă. Nu ezit să-l tastez şi să cer acces. Iată-mă conectat direct la calculatorul lui Forbes! Unde însă se găseşte o adevărată arhivă! Timpul mă presează, căci divele pot coborî dintr-o clipă într-alta şi zău că n-aş şti ce să le spun, dacă m-ar prinde acolo! Doar că am confundat televizorul cu monitorul!

Calculatorul lui Forbes e mai greoi ca un boşorog decis să escaladeze Everestul. Îl gâdil cât pot, dar aparatul nu râde. Sau, mai bine zis, îmi râde în nas. Când aud glasul lui Betty, simt că mi se taie picioarele. Las totul baltă şi mă reped spre sufragerie. Din capul scărilor, Betty, îmbrăcată într-o cămăşuță neagră, care stă să pocnească pe formele ei rubiconde, mă priveşte cercetător.

— Unde erai? mă întreabă ea, cu răutate.

— Vizitam casa, răspund eu. Voi ce faceți? Nu mai veniți odată, că îmi chiorăie mațele!

— Imediat! mă linişteşte Betty. Mai bea un pahar, nu întârziem mult. Pregăteşte-ne şi nouă două cocteiluri cu Martini.

— Sunt ca şi preparate! îi strig eu, dispărând în direcția bucătăriei.

Aştept s-o văd plecată din nou în cameră şi năvălesc în biroul lui Somes. Dau curs primei idei care-mi vine în capul înfierbântat şi tastez cuvântul găsit de puştanul de la sala de jocuri electronice la nivelul patru. Bingo! Jocul video atât de cunoscut îşi dă plapuma la o parte şi se lasă descoperit. Caut înnebunit o dischetă şi, când o găsesc, copiez tot fişierul, după care închid calculatorul şi mă las, ostenit, pe spate. Dar numai o clipă, căci sar din nou în picioare şi dau buzna în bucătărie, unde mă apuc să pregătesc cocteilurile comandate. Discheta mă arde în buzunar, dar, până voi găsi un loc potrivit pentru ea, trebuie să-i suport povara.

De sus, răzbat până la mine chicoteli şi gemete animalice. E rândul meu să fac o vizită în camerele de sus, unde dau de cele două lesbiene cu lecțiile făcute. Nu par deloc deranjate.

— Ai putea să bați la uşă! îmi zice, fară reproş în glas,

Rachel, ştergându-se la gură cu un şervet de pânză anume pregătit.

— Cu care mână? întreb eu, întinzându-le cele două cocteiluri.

Cumnatele râd şi-mi prezintă soluția, evident, porcoasă, dar mă fac că plouă. Las paharele pe noptieră şi mă retrag cu discreție.

— Nu vă grăbiți! le zic peste umăr. Simțiți-vă ca acasă, cu mă descurc şi singur, la nevoie.

E cel mai bun lucru să găseşti o situație firească, oricare ar li ea, atunci când te bagi undeva neinvitat. Scuteşti timp şi efort. Seara trece în mod plăcut. Englezoaicele nu sunt chiar tute, iar conversația se dovedeşte veselă, departe de conveniențe şi prejudecăți.

Toată noaptea şi a doua zi, fiecare şi-a văzut de treaba lui. Nu a existat nici un moment în care să atentez la Betty sau la Rachel şi nici ele la mine. Ştia Somes pe ce mâini mă lasă! Fac tot ce-mi trăsneşte prin cap, dar găsesc şi vreme să mă mai strecor o dată în biroul lui Somes, de unde iau un plic în care pun discheta, trecând adresa unui oficiu poştal din Arondismentul XIII, Paris, la post-restant, pe numele meu. Nu-mi mai rămâne decât să prind ocazia să-l expediez.

Când apare, Somes dă peste o societate veselă, dispusă să-l primească în sânul ei, dar mai degrabă ai convinge o barză să-ți schimbe bebeluşul cu unul care țipă mai puțin! Betty îl face de două parale, însă Somes nu poate fi scos din ale lui. Mă gândesc că un român şi-ar lua nevasta la caftească şi pentru mai puțin, dar, mă rog, nu e chiar momentul să-mi pese de obiceiurile şi tradițiile popoarelor.

De altfel. Somes dispare în biroul lui, de unde nu mai iese până la cină. Privirile pe care mi le aruncă sunt mai înghețate decât apele Oceanului Arctic, dar mi se pare puțin probabil să fi descoperit ceva. După masă, mă ia de braț şi mă scoate la o plimbare pe domenii.

— La noapte vă pun în colet! intră el direct în miezul problemei. Acum e rândul dumneavoastră. Discheta?

— Nu-s aşa de prost s-o țin la mine! zic eu, străduindu-mă să nu pipăi plicul din buzunarul de la spate al pantalonilor. E la locul din care m-ai cules.

— Vreau să cred că ați înțeles bine, domnule! mă atenționează Somes, călcând cu prudență pe aleea pietruită. Veți petrece aproximativ douăzeci şi patru de ore în sicriu. După ce veți fi scos, vă priveşte cum vă veți descurca. Un lucru e sigur: nu trebuie să vă mai calce piciorul în Anglia.

— Asta ştiu şi eu! trompetez, puțin enervat de pedanteria englezului. Ca să fiu sincer, Somes, mă bucur că am scăpat de misiunea asta. Mi-a adus numai necazuri, iar eu nu sunt făcut pentru asemenea acțiuni.

Somes nu mă întreabă despre ce fel de misiune vorbesc, ceea ce semnifică multe! Dar nici nu pare convins de declarația mea. Se opreşte, gânditor, cu mâna la tâmplă şi-mi spune pe un ton scăzut:

— Cineva a sunat-o pe secretara mea şi i-a comunicat că are să-mi trimită un e-mail. Cineva care pretindea că este din Edinburg.

Tace şi mă priveşte pe sub sprâncene, dar, la dracu', dacă nici să-mi stăpânesc reacțiile nu sunt în stare, atunci ce mai caut aici?!

— Betty şi-o pune cu Rachel! îi răspund, pe acelaşi ton. Asta, dacă tot e să ne povestim ce s-a întâmplat în lipsa fiecăruia dintre noi. Ce mă interesează treburile secretarei tale?

— Lasă-mă să continui, zice Someş, care nu pare şocat de aventurile nevesti-sii. Un e-mail de la bordul iahtului *Rainbow.* Un mesaj scurt: „Coletul a fost expediat."

— Tot nu înțeleg ce legătură are cu mine! Nu mă dau eu bătut, deşi îmi făcusem urechile pâlnie.

— Domnule, dacă la regina Marii Britanii mai poți ajunge, la omul tău n-ai nici o şansă să ajungi. Pot să-ți spun că generalul Pinochet e nimic pe lângă generalul român. Atât de mulți se interesează de el, încât ai crede că deține secretele Universului. Niciodată şi te rog să mă crezi că ştiu ce vorbesc,

niciodată n-a avut loc o asemenea desfăşurare de forțe, atâtea căutări şi o dezinformare atât de bine ticluită.

— Atunci, ce nevoie mai ai de discheta mea, dacă tot nu există nici o şansă? îl prind eu pe picior greşit.

— Eu sunt un pion, face Somes, zâmbind misterios. Un pion care nu se va transforma niciodată în regină.

— Pionul de sacrificiu? îl iscodesc eu, clipind şmechereşte.

— Nu, îmi zice blând Somes. Pionul de sacrificiu eşti dumneata, domnule. Eu sunt pionul otrăvit…

Dacă aş fi mai slab de înger, ar trebui să mă gândesc la motivele pentru care colonelul Lazăr ar fi dorit să mă sacrifice. Dar ştiu că eu am fost cel ales, nu pentru că aş fi un pion sau altul, ci tocmai pentru că nu apar pe nici o tablă de şah!

— Vă dau un sfat! reia Somes, trecând de la per tu la pluralul maiestății, cu nonşalanța lui specifică. Dați uitării toată povestea şi trăiți-vă anii care v-au mai rămas pe o insulă, în Caraibe. De bani, sunt convins că nu duceți lipsă.

Tentația actorului mă gâdilă cu pricepere, aşa că-mi dau drumul la gură, fără ezitare:

— Somes, uneori eşti prins într-un angrenaj din care, dacă vrei să ieşi, sfârşeşti prin a fi zdrobit. Niciodată, un sistem nu va accepta să fie părăsit ca un sat fară câini. Ştii mai bine decât mine că, dacă ei vor, te pot găsi chiar dacă te-ai ascunde într-o gaură neagră din Cosmos.

Somes mă priveşte cu interes, pipăindu-şi nasul ascuțit, de parcă ar vrea să se asigure că nu i l-am mâncat. E puțin dezamăgit de prestația mea, căci a văzut şi piese mai bune. Îşi îndreaptă spinarea şi redevine englezoiul împuțit pe care-l cunoscusem.

— E timpul să ne pregătim. În drum, vom lua şi discheta.

— O clipă! îl opresc eu. Acum, că tot sunt afară din joc, spune-mi, e ceva de capul dischetei ăleia, sau e tot o diversiune?

— Uneori trebuie să cauți drumul cel mai simplu. Chiar dacă nu te duce la țintă, cel puțin îți uşurează viața! îmi

răspunde Someş, în doi peri, întorcându-se pe călcâie.

Noaptea, *dockland-urile* sunt şi mai neprietenoase. O mulțime de figuri dubioase se ițesc în bătaia farurilor, iar umbrele clădirilor dărăpănate par să ascundă alte chipuri şi mai înspăimântătoare. Găsesc la repezeală locul din podea în care ascunsesem discheta, apoi i-o întind în tăcere lui Someş. Omul o ia cu două degete şi o miroase, de parcă i-aş fi oferit un hamburger. Scoate din portbagaj un laptop şi accesează discheta. Abia după asta se înseninează la față şi porneşte Roverul.

— Acum mă poți lichida în linişte, zic eu, încrucişându-mi brațele.

Somes mă priveşte pieziş şi-mi spune cu o voce tărăgănată:

— Fii sigur că, dacă ar fi fost după mine, aş fi făcut-o! Din fericire pentru tine, nu eu hotărăsc. Consideră că e ziua ta norocoasă.

Până la capela din apropierea aeroportului London City, unde este depus sicriul de zinc, nu mai scoate o vorbă. De altfel, nici eu n-am chef de discuții. Caut un prilej să trimit plicul şi nu-l găsesc. Ştiu sigur că la „îmbarcare” o să fiu controlat la piele. Ceva însă trebuie să încerc, aşa că-l rog pe Somes să oprească la un oficiu telefonie.

— Vreau să-mi anunț omul din Paris, să vină să mă preia, motivez eu. Nu e plăcut să te trezeşti singur, noaptea, într-un cimitir. S-ar putea stârni oarece zarvă.

— La ora asta nu e deschis decât la gară, îmi zice Someş, rece. Cel mai bine e să-mi laşi mie numărul şi-l sun eu.

— Cu tot respectul, Somes, dar n-am venit cu pluta pe Tamisa. Cum crezi că ți-aş lăsa numărul de telefon al unui agent secret?

— Până la gară trebuie să fac un ocol cam mare şi nu mai avem timp. Puteai să te gândeşti la asta acasă!

— Atunci renunț la serviciile tale. Cobor aici. De omorât, chiar tu mi-ai spus că nu o poți face, aşa că n-ai cum să mă împiedici!

Somes e gata să se lanseze într-o filipică asupra modului

greşit în care văd eu problema, dar renunță şi, cu părere de rău, iese de pe autostradă şi se angajează spre gara cea mai apropiată. Am întins cam mult coarda, dar, dată fiind ziua mea norocoasă, am nimerit una deosebit de elastică!

Bineînțeles că Somes nu mă lasă singur. Totuşi, nu intră în micul oficiu poştal. Se benoclează la mine prin geam, urmărindu-mi toate mişcările.

La ora aceea, în oficiu nu mai e aproape nimeni. Mă opresc la ghişeu şi cer nişte fise, pe care le număr cu atenție, pentru a-l lăsa pe Somes să vadă că am cele mai bune intenții. Apoi mă întorc doar o secundă cu spatele şi-i arunc tipei plicul cu discheta. Ea nu pricepe ce vreau.

— Dați-i dumneavoastră plicul ăsta colegului! Efectiv, n-am timp decât pentru un telefon! Pierd trenul!

Alături de plic, e o bancnotă de zece lire, ceea ce o face pe tipă să înțeleagă cât se poate de bine ce înseamnă un om grăbit, care nu pretinde nici măcar restul. În cabină, formez un număr aiurea şi mă prefac că vorbesc. După un minut, sunt din nou lângă Somes şi ne continuăm drumul.

— Ți-e cald? mă întreabă malițios englezul, privind broboanele de sudoare care îmi apăruseră pe frunte.

Aici are dreptate, căci el stă zgribulit în fulgarinul negru, bine căptuşit.

— Cred că am răcit! pretind eu. M-am bălăcit în piscina ta şi am dormit cu geamul deschis.

Somes devine tot mai neîncrezător. Simt că ar vrea să întoarcă maşina şi să-i cerceteze cu mai multă atenție pe funcționarii de la oficiu. Dar timpul îl presează, într-adevăr şi n-are încotro. Avionul nu va aştepta ca să-şi verifice el toate bănuielile.

Transferul se face rapid. Cei doi oameni de pază sunt plătiți bine, căci îşi dau toată silința să ne ajute. Sunt controlat, bineînțeles, până la piele şi mi se înmânează o pastilă care, susține Somes, îmi va încetini metabolismul. O înghit, fără fasoane. Când se lasă capacul deasupra mea şi aud cum e bătut în nituri, îmi zic că tot mai bine e să fii mort înainte de-

a te înhăma la o treabă ca asta. Mai mult nici nu am timp să cuget. Pastila, care conține şi un somnifer puternic, mă trimite în lumea viselor.

Mă trezesc buimac şi, abia după câteva minute bune, îmi dau seama ce se petrece cu mine şi care e situația. Cel mai nimerit ar fi să scot un urlet de groază. În loc de asta, mă scap pe mine. Acum încep să şi put, nu ca un mort, dar, cel puțin, ca unul care călătoreşte cu metroul.

Ciulesc urechile, însă nu prind nici un zgomot aducător de speranță, în afara vânturilor pe care continui să le trag în neştire. „Asta ar mai lipsi”, îmi zic eu, „să mor gazat!” Probabil că am ajuns la Paris, căci nu se mai aude huruitul motorului de avion. Gândul că aş putea fi uitat acolo şi îngropat de rudele bietului bucătar îmi stârneşte fiori pe şira spinării. Respir tot mai greu şi, în pofida eforturilor mele de împotrivire, panica mă cuprinde, încetul cu încetul. Trec peste orice precauție şi ciocănesc, mai întâi uşurel, în tăblia de zinc a sicriului. Nu se întâmplă nimic, nici măcar când, luat de val, bat cu amândoi pumnii.

Depun un efort uriaş să mă stăpânesc. Încerc să-mi reglez respirația şi să nu mă mai gândesc la nimic. Dintr-o dată, îmi amintesc de cealaltă pastilă, pe care Someş mi-o pusese în buzunar pentru orice eventualitate şi mă grăbesc s-o înghit. Mai bine să nu ştiu ce se va întâmpla cu mine!

Cea de-a doua trezire din morți se desfăşoară într-un decor alb, în care se încadrează perfect o figură angelică – ochi albaştri, mari, buze senzuale şi bucle blonde! Mă înspăimânt când îmi aud propria-mi voce hârâind amarnic:

— Am ajuns în Rai?!

— Nu încă, îmi răspunde îngerul. Lângă mine se află inspectorul Petit şi te pot asigura că, măcar din punctul ăsta de vedere, nu eşti în Rai!

— De ce? continui eu, pe acelaşi ton. Polițiştii se duc direct în Iad?

Îngerul râde, arătându-mi dinții mici şi albi, între care se iţeşte vârful limbuței roşii şi se prezintă:

— Sunt sora Angelique!

— Deci prea mult n-am greşit, când am amintit de Rai! constat eu.

— Sunteți *l'Hopital d'hote,* intervine inspectorul, alungându-mi brutal şi ultima iluzie. Ați fost descoperit pe Rue Saint Martin, într-o stare… hmm… să-i spunem deplorabilă! Mai era puțin şi ați fi sfârşit îngropat în propriile fecale. Analizele au indicat prezența unui drog foarte puternic în sânge. Fără o inimă zdravănă ca a dumneavoastră, acum ați fi fost cu siguranță în Rai… sau în Iad!

— Scuzați-mă, dar doctorii unde sunt? O fac pe sticleții la secția de poliție?

— Prezența mea aici se datorează altor motive, precizează inspectorul, fără să guste gluma. Paşaportul găsit asupra dumneavoastră are o viză de intrare în Anglia, dar nu are nici una de ieşire. Colegii mei de la Scotland Yard, pe care i-am contactat în timp ce dumneavoastră erați… hmm… puțin plecat, mi-au transmis că ați fi dat în urmărire generală. Până una-alta, nu există nici o cerere de extrădare, dar, având în vedere ciudățeniile petrecute, poliția franceză a decis să se implice. Cam asta este situația.

— Sunt arestat? întreb eu, precaut, ca să ştiu pe ce picior dansez.

— Deocamdată, nu se cunoaşte nici o încălcare a legii pe teritoriul Franței, pe care să fi comis-o, zice inspectorul. Cu toate acestea, o să vă rog să nu părăsiți spitalul, fără încuviințarea noastră. De altfel, la uşă am postat un agent.

— Pentru ce? întreb eu. Rupe biletele la intrare?

Aud glasul îngerului, care-l dă uşurel la o parte pe polițist şi-mi arată o seringă cu un ac lung.

— Acum o să fim cuminți, ciripeşte Angelique şi o să ne dăm jos pantalonii. Nu te speria, că nu doare.

— Doar mama m-a văzut cu poponețul gol! pretind cu, întorcându-mă pe o parte. În alte condiții, totuşi, mi i-aş fi scos de tot.

— Domnule Leon, se interpune din nou inspectorul figurii

angelice, sunteți în stare acum să-mi dați o explicație?

— Sunt încă buimac, zic eu, strecurându-mă iarăşi sub cearşaf. În cap am o nebuloasă. Cu toate astea, sunt mai mult decât pregătit să colaborez cu poliția franceză care, se ştie, e cea mai bună din lume.

Petit nu e sensibil la complimente. Se strâmbă semnificativ, de parcă el ar fi fost cel care a primit injecția şi mârâie:

— Am să revin diseară pentru a vă lua o primă declarație. Dacă lucrurile se vor lămuri în mod convenabil, o să puteți fi liber. Până atunci, nu încercați să vă înrăutățiți inutil situația.

Rămas singur, prind să refac itinerarul de la plasarea mea în sicriu. E limpede că oamenii lui Somes şi-au făcut datoria, scoțându-mă din vizuina de zinc, deşi nu se aşteptau să mă găsească într-o stare de catalepsie. Aici a fost vina mea, căci am apelat şi la cea de-a doua pastilă. Şi tot vina mea a fost că am pretins, față de Somes, că mi-am anunțat un prieten să vină să mă reia. Deoarece nimeni nu a apărut, cioclii au luat singuri decizia care se impunea: abandonarea mea într-un loc pustiu. Cam ăsta trebuie să fi fost filmul. Doar seria întâi. Mai există şi seria a doua, cea prezentată de inspectorul Petit, la care nu mi-am cumpărat bilet de intrare. E oarecum dificil de dat o explicație, cât de cât plauzibilă, ceea ce mă face să constat că am căzut din lac în puț!

Situația e cu adevărat albastră! Fereastra are gratii, în fața uşii stă un polițai, haine ioc, ca să nu mai vorbesc de paşaport şi de cartea de credit! Totul mă conduce către un *dead-end,* cum ar spune Somes. Iar dintr-o fundătură n-ai cum să ieşi, decât pe verticală. Sau cu picioarele înainte.

Într-o astfel de stare de neputință mă găseşte Angelique, care apare cu o tavă pe care se află o farfurie cu bucate, alături de un pahar cu lapte.

— Votcă niet? întreb eu, dând iama în farfurie, fără să mă mai ostenesc să folosesc tacâmurile de plastic.

— Nici un strop de alcool, îmi transmite sora. Eşti sub tratament cu antibiotice. Abia am reuşit să-ți stabilizăm

tensiunea.

— Dar vestea bună care e? fac eu, cu gura plină. Trebuie să fie şi o veste bună, nu-i aşa? De pildă, aş fi bucuros să aud că ai făcut o pasiune pentru mine. Sau că te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere, sau, mă rog, la prima injecție.

Angelique îşi potriveşte, cochetă, un zuluf scăpat de sub boneta albă şi-mi aruncă o privire şăgalnică.

— Nu avem voie să ne îndrăgostim de pacienți! zice ea, cu drăgălăşenie. E împotriva regulamentului.

— La naiba! Atunci procură-mi nişte haine şi lasă-mă să te aştept la ieşirea din spital, când îți termini tura!

— Asta se poate aranja! îmi şopteşte Angelique, făcându-mi cu ochiul. Dar numai după ce poliția o să-ți dea voie.

— Mi-am dat eu seama că e cineva între noi! spun eu, dezamăgit. Nu-i nimic! O dragoste neîmpărtăşită îşi are farmecul ei.

Ne mai tachinăm o vreme, până când Angelique e chemată în alt salon. Pentru că tot n-am ce face, îmi compun declarația, pe care, îndată ce apare inspectorul, o şi torn pe nerăsuflate:

— Mă aflam în Eurostar, cu gândul să fac o vizită bunului meu prieten, domnul Somes, de la Funerals Data. La terminalul englezesc, după ce polițistul de la frontieră mi-a pus viza pe paşaport, m-am trezit în compartiment cu un chinez, pe care nu-l mai văzusem până atunci. Cât a stat trenul în aşteptare, m-a invitat să bem împreună un păhăruț de mao-tai. Mai departe, nu mai ştiu nimic. M-am trezit aici, în pat, fără acte, fără haine şi fără cei douăzeci de mii de dolari pe care îi aveam asupra mea.

După ce-şi notează conştiincios cele debitate de mine, într-un carnețel cu coperte roşii, inspectorul rămâne gânditor. Presupun că, fiind mic copil, auzise de la bunica lui poveşti mult mai plauzibile. Totuşi, nu manifestă neîncrederea la care mă aşteptam. Ba chiar exclamă surprins:

— Douăzeci de mii de dolari! *Merde!* Când v-am găsit, nu-i aveați la dumneavoastră. Doar o bancnotă de zece. Plus

paşaportul şi cartea de credit.

— M-a prădat, ticălosul! cotcodăcesc eu, teatral, nefiind convins că Petit înghițise găluşca. Dar cum m-a trimis înapoi la Paris şi cum am ajuns, conform celor spuse de dumneavoastră, să înot în propriul meu rahat?

— Şi mai e ceva, adaugă binevoitor inspectorul. Din ce motiv figurați pe lista de urmăriți a Scotland Yardului?!

— Asta e o confuzie, în mod sigur! pretind eu, cu neruşinare, în viață se întâmplă atâtea lucruri ciudate!

— Mda! exclamă inspectorul, închizând, parcă puțintel dezamăgit, copertele roşii ale carnețelului. Am luat notă de declarația dumneavoastră. Verificările noastre sunt în curs, aşa că o să vă rog, încă o dată, să respectați condițiile cerute.

După două ore, Petit revine cu un zâmbet care i se lățeşte pe toată fața lui rotundă. Nu se mai deranjează să salute şi intră direct în subiect:

— Domnule Leon, am veşti proaspete! zice el, fluturând nişte hârtii. Domnul Somes mi-a confirmat faptul că vă aştepta şi a rămas surprins că n-ați apărut. S-a interesat la poliție şi a dat alarma, întrucât nu v-a găsit nici la telefonul din apartamentul dumneavoastră din Paris. Fotografia v-a fost răspândită, într-adevăr, la poliția engleză, dar numai pentru a vă căuta, nicidecum pentru că ați fi fost dat în urmărire. Asupra acestui lucru am convenit chiar cu omologul meu englez care se ocupă de persoanele dispărute.

Se opreşte brusc din sporovăit, privindu-mă fix, de parcă ar aştepta un gest de recunoştință din partea mea. Uimirea pe care o afişez e cât se poate de reală! Mă întreb dacă nu cumva mi se întinde o cursă. Mai aproape de adevăr ar fi explicația că, fiind descoperit, Somes s-a implicat până la capăt în salvarea mea, căci arestarea nu i-ar fi adus decât neajunsuri.

— Observ că v-am lăsat cu gura căscată! constată Petit. V-ați fi aşteptat la altceva, domnule?

— Nicidecum! mă reped eu să mă agăț de firul de pai, despre care încep să cred că mă va scoate la suprafață. Şi chinezul? L-ați capturat?

Petit îmi aruncă o privire ciudată, încercând să-şi prindă mustăcioara cu dinţii de jos. Nu reuşeşte, aşa că renunţă cu un oftat de dezamăgire.

— Mă tem, domnule, că povestea cu chinezul e, ca să spun aşa, cusută cu aţă albă. Întrucât însă restul declaraţiei dumneavoastră s-a confirmat şi având în vedere că nu aţi comis nici o infracţiune pe teritoriul Franţei, sunt obligat să vă şterg de pe lista suspecţilor. Aveţi aici paşaportul, cartea de credit şi cei zece dolari. Hainele… hm!… hainele, ca să spun aşa, au fost aruncate la crematoriu, întrucât nimeni nu a acceptat să le ducă la o spălătorie.

Tot nu-mi vine să cred că am scăpat atât de ieftin, deşi abia mă abţin să nu sar în sus şi să-l sărut pe Petit pe obrajii lui bucălaţi. Ca să păstrez aparenţele, mă prefac dezamăgit şi zic cu o voce stinsă:

— Asta e! Bine măcar că am scăpat cu viaţă!

— Mda! face Petit, încercând să pară, la rândul lui, dezamăgit. Desigur, mai există o serie de neclarităţi. De pildă, cum aţi revenit în Franţa fară viză de intrare, de ce… chinezul nu v-a abandonat chiar în Calais şi încă atâtea altele…

— N-am de unde să ştiu toate astea! Doar am fost drogat, dumneavoastră mi-aţi spus!

— Mda! Asta e! Constatarea e clară, aţi fost mult timp în stare de totală inconştienţă. Vreţi să depuneţi o plângere?

— La ce să mă complic? Şi la ce să vă pun şi pe dumneavoastră la treabă, inutil? Prinde orbul, scoate-i ochii! E numai vina mea!

Inspectorul Petit nu se grăbeşte să plece. Mustăceşte, parcurge de câteva ori drumul dintre fereastră şi pat, se scarpină după ceafa, ba îşi ia şi carneţelul cu coperte roşii la puricat, făcându-mă să tremur de nerăbdare.

— Mai e ceva, inspectore? bâigui eu, mirat.

— Şeful meu mi-a dat dispoziţie să clasez dosarul, recunoaşte Petit. Ceea ce vă voi spune nu e oficial. Eu rămân la părerea că aţi fost în Anglia, pe care aţi părăsit-o clandestin, în urma comiterii unei infracţiuni. Omologul meu

englez e de părere, tot neoficial, că fotografia dumneavoastră a fost împrăştiată pentru a vă prinde. Zicea ceva despre un serviciu secret, care ar fi cerut ca toată tevatura să se stingă, dacă pricepeți ce vreau să spun.

— Pricep, admit eu, cu o sinceritate nedisimulată. Nu vreți să vă cred un prost. Domnule inspector, dacă am reuşi să găsim explicații pentru toate, probabil că ar fi o plictiseală cumplită aici, pe pământ. Nu credeți?

Petit ieşise cu chiloții curați, ceea ce, pentru orgoliul lui, era de-ajuns. Îmi strânge mâna şi-mi promite că, atât timp cât voi fi în Franța, va ține un ochi pe mine. Asta aşa, ca nu cumva să mai cad în cursa vreunui chinez!

A doua zi, Angelique îmi aduce un costum de haine, pantofi şi lenjerie, după care părăsesc spitalul, asigurând-o că o voi căuta, aşa cum îi promisesem, cât de curând! Şi mi-aş ține promisiunea, al naibii să fiu, dacă n-ar fi la mijloc şi Generalul!

Recuperez fără probleme plicul cu discheta, de la post-restant. Mă închid într-o cameră de hotel, cu un laptop nou-nouț şi o sticlă de votcă şi mă pun pe treabă. Nu e greu să reiau firul jocului, ca să ajung la nivelul la care mi se cere un cuvânt format din cinci litere, pentru a mi se permite să merg mai departe. Când e să te ajute, o pisică o poate face de nenumărate ori!

Tastez cuvântul Smuky şi am cale liberă! Nivelul şase îmi pare foarte cunoscut. Cel puțin ca decor: palatul Salman, din Teheran, de unde, împreună cu camarazii mei, îmi luasem plata pentru luptele duse alături de trupele Hezbollah în Liban. Cum tot din acest palat venise şi sprijinul dat Conducătorului Iubit, în decembrie 1989. Legătura cu Generalul e doar aparentă, dar jocul mă îndeamnă să continuu. Mă lupt cu nişte paznici, pe care îi înlătur rapid, cu ajutorul unor artefacte şi pătrund în palat, sub acoperirea unui mujahedin, împreună cu un personaj pe care nu-l pot recunoaşte. În palat, descui mai multe uşi, cu ajutorul personajului şi, tot cu concursul lui, mă feresc să cad într-o

serie de capcane. Am mai urcat un nivel, dar aici personajul mă opreşte şi dă să-şi scoată işlicul cu care-şi acoperise fața. Stop-cadru! Nu o face, pentru că jocul îmi cere să tastez un cuvânt format din şapte litere. Timp de câteva ore încerc toate variantele care-mi trec prin cap, însă fară sorți de izbândă.

Trebuie să înțeleg, odată pentru totdeauna, că nu pot merge la nimereală!

Mi se pare, totuşi, stupid să dau crezare unui joc. Cu toate acestea, pun mâna pe telefon şi mă interesez de orarul curselor Paris-Teheran. Începe să-mi placă rahatul ăsta! Aş putea să mă şi distrez, dacă n-aş şti că am o lunetă îndreptată permanent asupra mea. Instinctul, arma infailibilă a oricărui mercenar, mă face să cred că toate mişcările îmi sunt urmărite şi că eu însumi nu sunt decât o păpuşă cibernetică într-un joc video, țopăind de colo-colo, într-un spațiu virtual.

Cu singura diferență că pot să dispar la modul concret, nu doar pe monitor!

V

Islamul e o lume aparte. O cunosc bine, de când am luptat în Cecenia, în Algeria şi în Liban. La linguafonul americanilor, am învăţat şi ceva arabă, iar la lecţia despre Coran pot lua notă de trecere. Mi-am lăsat barba să crească şi, în tunica ponosită şi în pantalonii largi, mă puteam camufla perfect în mulţimea care cutreiera, aparent fără treabă, străzile Teheranului. Nimic însă din toate astea nu-mi este de folos ca să pot pătrunde în palatul Salman, în jurul căruia mă învârtesc de trei zile, ca o hienă înfometată.

Cei doi indivizi din poliţia secretă, care se ţin după mine de când am sosit la hotel, par şi ei destul de plictisiţi de monotonia programului. De la un rusnac dubios, cum sunt considerat pe-aici, se aşteptau la ceva mai multă activitate. Le-aş oferi-o cu dragă inimă, dacă aş şti cu precizie ce caut. Ştiu doar că trebuie să pătrund în palat, iar un eventual ajutor de la vreun rezident al colonelului Lazăr nu pot primi, din simplul motiv că aşa ceva nu există aici, în capitala Iranului.

Ceva însă tot se întâmplă. Mă nimeresc în faţa porţilor, tocmai când din palatul Salman iese o camionetă Ford, cu o firmă în verde şi alb, vopsită pe laterală: RAHMAN – MONTAJAT ZIRAYAH WA KHODHAR[7]. Oricum, ar putea fi un punct de plecare. Mai rămâne problema ca la linia de start să fiu doar cu singur, fără „umbrele” mele. Bazarul spre care mă îndrept e locul ideal pentru ceea ce urmăresc. Aglomeraţia de-aici îi sileşte pe cei doi să mă urmeze îndeaproape. Mă întorc brusc şi dau peste unul dintre ei, ca din întâmplare, răsturnându-l peste o tarabă cu pânzeturi. Negustorul se arată din cale-afară de nemulţumit de paguba produsă, dar sunt gata să-mi repar greşeala. Scot un pumn de bancnote, pe care însă le scap pe jos. Nici dacă ar fi auzit chemarea muezinului la rugăciune, nu s-ar fi repezit cu toţii în patru labe, ca acum, încercând să pună mâna pe bani. E momentul

de care profit pentru a-i da un brânci şi celui de-al doilea urmăritor, strigând după poliţie! Îmbulzeala capătă proporţii prielnice şi ca atare dispar în direcţia unei ceainării, pe care însă o ocolesc şi o zbughesc pe străduţele înguste şi întortocheate din jurul bazarului.

Mă arunc în primul taxi ce-mi iese în cale. Firma lui Rahman e prea bine cunoscută în Teheran, căci şoferul nu mă mai întreabă şi de adresă. Oricum, n-aş fi ştiut ce să-i spun. Se îndreaptă spre ieşirea dinspre nord a oraşului, angajându-se apoi pe autostrada Karaj-Tchalouss, care are ca staţie-terminus Marea Caspică. Evident, nu ajungem până acolo. După vreo treizeci de kilometri, taxiul coteşte pe un drum pietruit şi opreşte în faţa unei porţi albe, pe care e pictată firma de produse agricole.

— *Iantathirni*[8], îi zic eu şoferului, întinzându-i câteva bancnote menite să-l convingă de justeţea propunerii mele.

Cred că am cam exagerat cu suma, căci şoferul se repede să-mi deschidă portiera şi se răsteşte la iranianul ieşit în faţa porţii, băgându-l în viteză. Sunt dus până la o clădire cubică, cu etaj, unde mă întâmpină un tip zâmbitor, cu o mustăcioară tocmai bună să o foloseşti la o undiţă. Care mustăcioară se lungeşte şi mai mult, atunci când aude că are în faţă pe reprezentantul companiei ruseşti Fructexim.

— O vizită neaşteptată, face el, rotindu-şi ochii ca o cadână prinsă în flagrant. Şi neanunţată.

— Ştiu, asemenea întrevederi se pregătesc din timp, îl îmbrobodesc eu. În intenţiile mele nu exista însă o asemenea întâlnire. Diseară plec spre Moscova, iar un prieten m-a sfătuit ca, înainte de a lua avionul, să-i fac o vizită celebrului Rahman.

— O idee minunată! Mă gratulează mustăcioara, deşi figura exprimă exact inversul. Domnul Rahman e într-o şedinţă, dar vă poate primi directorul general.

Sunt poftit într-un salon plin de coloane. Răcoarea dinăuntru contrastează plăcut cu arşiţa zilei. Nu refuz nici o băutură răcoritoare, dar, pentru a păstra aparenţele, clipesc

voios către tinerel:
— Votca presupun că e interzisă.
Mustăcioara se întinde iar.
— Când e vorba de protocol, lucrurile se schimbă!
Totuşi, ele rămân deocamdată la stadiul teoretic, aşa că sorb din paharul lunguieț, plimbându-mi privirile pe tapiseriile pe care se lăfăie legume şi zarzavaturi pictate de un vegetarian convins. După o jumătate de oră, încep să cred că ideea mea a fost una dintre cele mai tembele, nefiind exclus să fiu predat direct poliției, sau şi mai rău, celor doi urmăritori de care scăpasem într-un mod nu prea politicos. Înclin, totuşi, să cred că am fost doar dat la verificat. Lucru pe care, de altfel, mi-l confirmă şi personajul înalt şi slab, îmbrăcat într-o cămeşoaie argintie, cu un turban verde pe cap, apărut pe neaşteptate din spatele unei coloane.
— Ce plăcere! Domnul Leon în persoană!
Crede că m-a luat prin surprindere, căci nu-şi poate ascunde satisfacția care-i luminează fața negricioasă. În spatele lui, doi tuciurii îşi țin mâinile sub redingote, lăsându-mă să înțeleg că nu-şi numără mărunțişul. Mă hotărăsc să-i plătesc cu aceeaşi monedă.
— Domnule Rahman! Sar eu în picioare, deschizând larg brațele. Îmi cer iertare pentru micul truc, dar, altfel, mi-ar fi fost greu să vă întâlnesc!
Personajul nu-şi poate opri un gest de supărare. Îi stricasem jucăria, luându-i frişca de pe tort. Mă grăbesc să-l liniştesc:
— Nu trebuie să vă mirați că ştiu cine sunteți, aşa cum nici eu n-are rost să mă întreb de unde ați aflat numele meu.
Rahman dă drumul unui zâmbet menit să înghețe şi antigelul, după care îmi face semn către o canapea din piele albă, aşezându-se, la rândul lui, într-un fotoliu din acelaşi material.
— Până când vor sosi polițiştii, zice el, distant, am putea schimba câteva impresii.
— Pentru asta mă şi aflu aici, îi cânt eu în strună. Cât

despre polițiști, să-i lăsăm să-şi vadă de-ale lor. Sunt multe lucruri pe care doi oameni ca noi le pot face şi fară amestecul oficialităților.

Rahman e, în continuare, derutat de siguranța mea. Se aştepta la o altă reacție şi e prins cu lecția nefăcută. Ca să avem o bază de discuție, îi amintesc de afirmația mustăcioarei:

— Departe de mine gândul de a da lecții unei gazde binevoitoare, ca dumneavoastră, dar poate că n-ar strica să ne amintim de dezlegările pe care le oferă Coranul în ceea ce priveşte protocolul.

— Un rus fară votcă e ca un vapor fără elice! admite Rahman, dând iama prin barba lui de patriarh.

Face un semn şi cei doi tuciurii dispar. Le ia locul o cadână cu voal pe față, care poartă pe-o tavă o sticlă de Rasputin şi un singur pahar. Pe tavă se mai găseşte şi o cutie de fildeş, pe care cadâna se grăbeşte s-o aşeze în fața lui Rahman. Bănuiesc că sunt trabucuri şi, în aşteptarea unuia, chem sticla la rugăciune.

— În cinstea celui mai erudit şi mai cinstit şeic, pe care Allah m-a învrednicit să-l cunosc! zic eu, ridicând paharul.

Rahman bălăngăne binevoitor din cap, dar îl simt la fel de nervos. Un european m-ar fi luat direct la întrebări, fără înconjur, dar cel aflat în fața mea e mai viclean ca o vulpe cu studii superioare. Tace în continuare, privindu-mă cum golesc paharul dintr-o sorbitură. Îndată ce dă cu nasul de votcă, creierul prinde să lucreze la cota de avarie. Dansez pe un fir de sârmă şi, în situații de-astea, e de preferat să nu te încurci în minciuni. Orice aş spune, de altfel, are şanse minime de crezare. Îmi torn, fară grabă, încă un pahar, din care, de astă dată, sorb doar o înghițitură şi pornesc flaşneta:

— Voi fi sincer, pentru că timpul meu e măsurat doar de bunăvoința persoanei tale. Sunt năimit de FSB pentru a găsi un anume personaj. Firele noastre merg către palatul Salman. S-ar putea ca acolo să dau peste capătul unui drum care să mă ducă mai departe.

— Să găseşti un personaj, repetă Rahman, privindu-mă fix. Să-l găseşti şi să-l ucizi?

— Nicidecum! mă arăt eu oripilat. Trebuie să-i transmit un mesaj.

Rahman îmi aruncă o nouă privire cu care poți bate cuie, fără să ai nevoie de ciocan. Degetele sale lungi şi descărnate joacă darabana pe cutia de fildeş, pe care însă nu se grăbeşte să o deschidă.

— Totul pare o poveste a Şeherezadei! constată el. Desigur, s-ar putea, tot atât de bine, ca spusele tale să fie adevărate. Un singur lucru nu pricep: ce cauți aici, de ce-ai venit la mine?

— Îmi cer scuze, cu asta ar fi trebuit să încep, căci tot ce ți-am spus până acum ştiai şi tu, fără îndoială! clămpănesc eu.

Rahman nici nu-mi confirmă, nici nu-mi infirmă. Rămâne mai departe suspicios, ca o fată bătrână în sala de aşteptare a unui ginecolog.

— Personajul despre care îți vorbesc, continui eu, a avut, printre altele, legături cu mişcarea pro-Hezbollah care acționează pe teritoriul fostelor republici sovietice din sud. Se ocupa, pentru a fi mai precis, cu probleme de înzestrare a armatelor.

La naiba, tot nu reuşesc să-l mişc! Nu încetează să se mire, cu voce tare:

— Tot nu înțeleg ce are serviciul secret rus cu mine! Oare relațiile strânse cu serviciile noastre nu-i sunt mai pe potrivă?

— În situația dată, eşti printre puținii care ne pot întinde o mână de ajutor. Desigur, nu te silim să faci ceva împotriva intereselor țării tale! Nici vorbă! Mărite Rahman, oamenii noştri din palatul Salman au fost descoperiți şi îndepărtați. A fost o greşeală, desigur, cauzată de o diversiune pusă la cale de o putere străină. Lucrurile se vor lămuri, sunt sigur, dar timpul, pentru mine, a devenit mai mult decât presant. Trebuie să intru în palat. Pentru asta, sunt mandatat să-ți ofer exact prețul pe care-l vei cere!

— De ce eu? insistă Rahman, făcând să-mi înghit cu greu o

înjurătură.

De la acest punct, discuția nu mai are rost. E ca şi cum te-ai tocmi cu o curvă care se arată surprinsă că, în schimbul banilor, vrei s-o regulezi. Hotărăsc să mă ridic şi să sfârşesc prin a mă recunoaşte învins.

— Îți mulțumesc pentru votcă! Se pare că am fost îndrumat greşit. Cred că ai mei colegi de la Contrainformații ar trebui să-şi revadă datele din arhivă şi să le împrospăteze.

Punct ochit, punct lovit!

— Stai jos! zice, tăios, Rahman. Aici nu e cafenea, de unde să te scoli când vrei şi să pleci.

Mă execut, mimând oarece spaimă, mai ales că nu trebuie să depun un efort deosebit pentru asta. Calc pe un teren minat, fără dispozitivul Geiger la mine. Rahman saltă capacul cutiei de fildeş, dar nici vorbă să-mi ofere un trabuc, pentru că ceea ce scoate la iveală e o broască! O broască râioasă vie, pe care o poți întâlni în orice lac, din oricare parte a lumii. Aici m-a avut, trebuie să recunosc! Rămân cu gura căscată, încercând să pricep ce urmăreşte.

Rahman nu întârzie să-mi ofere răspunsul. După ce strânge broasca în palmele lui late, prinde să o lingă cu voluptatea unui bătrânel dedat la perversiuni cu o tinerică! Limba sa lungă, de culoare violet, parcurge încet toată spinarea broaştei, care rămâne şi ea paralizată de aşa un tratament. În ceea ce mă priveşte, sunt total blocat! Încă puțin şi ochii îmi vor cădea, unul câte unul, în paharul cu votcă! Abia după ce o lustruieşte cu conştiinciozitate, Rahman se îndură de broască şi-i dă drumul înapoi, în cutie. Îşi plimbă mulțumit limba peste buzele subțiri, tremurând uşor din mădulare. Privirile îi devin sticloase şi o stare de beatitudine îi schimonoseşte trăsăturile şi aşa urâte.

— În Iran, posesia şi consumul de droguri sunt pedepsite cu moartea! şopteşte el, într-un târziu. Dar eu am avut un accident destul de grav, iar durerile nu-mi trec decât cu asemenea substanțe interzise.

— Şi broasca? îngaim cu, când îmi recapăt răsuflarea.

— Broasca, domnule Leon, dacă nu ştiai, secretă un lichid halucinogen. Mai puternic chiar decât heroina! Mă luminează Rahman. Fără asta, durerile m-ar copleşi!

— Mare e grădina lui Allah! scap eu, fară voie. Înțelepciunea Lui e fară seamăn, dacă a creat astfel de viețuitoare!

Acum, Rahman pare mult mai destins şi mai binevoitor. Îşi aduce aminte chiar că legăturile lui cu Maica Rusie au fost dintotdeauna cordiale.

— Cine e personajul pe care îl cauți? mă întreabă el, pe neaşteptate, făcându-mă să simt pe limbă gustul broaştei râioase.

Trebuie spus că, în existența unui agent aflat sub acoperire, sunt situații în care trebuie să dea plapuma la o parte ca să nu se înăbuşe. Ca atare, merg drept la țintă:

— Un general român!

Cum nu mă pot opri doar la atât, îi torn întreaga poveste, schimbând însă datele. În noua versiune, eu nu sunt decât purtătorul unui mesaj de care depinde viața sau moartea Generalului. Sunt mai multe servicii secrete care-l caută, fie pentru a-l proteja, fie pentru a se proteja pe ele însele, dar un lucru e sigur: FSB-ul îl vrea pe General la adăpost!

— Am auzit multe despre generalul tău! mi se destăinuie Rahman, care a priceput că n-avea rost s-o mai facă pe niznaiul. Cu mulți ani în urmă, a venit aici să pregătească vizita conducătorului de atunci al României. Mai era vorba şi de un transport de arme, pe care l-a efectuat cu ajutorul firmei mele. M-am mirat şi eu de ce era necesar aşa ceva, într-o țară producătoare de armament! Pe urmă, un prieten m-a lămurit. Era nevoie ca armele să nu fie înregistrate nicăieri şi, mai ales, să facă parte din categoria celor care nu se produceau în Europa. Când am auzit despre luptele care s-au dus atunci în România, am înțeles de ce. Dar asta nu mă mai privea.

Poate o să vi se pară ciudat, dar nu sunt surprins de cele auzite. De multe ori, te duci la piață pentru o legătură de

pătrunjel şi te întorci cu sacoşa plină de cartofi şi roşii.

— Tratativele s-au purtat, într-adevăr, în palatul Salman, continuă arabul. Am să te duc la prietenul meu care mi-a mijlocit atunci tranzacția, în urma căreia, trebuie să recunosc, am câştigat destui bani.

Lucrurile prind să capete un oarecare contur, deşi informațiile primite sunt mai potrivite pentru o arhivă. În vârful undiței nu am decât un cârlig de biban, dar nu preget să-l folosesc pentru ştiuca ce-şi scoate capul din apă.

— Rahman, înainte de a merge la prietenul tău, ia spune-mi, cum se numea operațiunea la care ai luat parte?

Rahman nu înțelege din prima ce-i cer.

— Tranzacția! precizez eu. Trebuie să fi avut vreun nume de cod! Toate au aşa ceva!

„Şi ar fi bine să fie un cuvânt format din şapte litere”, adaug eu în gând, cu capul la discheta minune.

— Se poate să fi purtat şi un nume, spune Rahman, dar eu nu-mi amintesc. Şi, pe urmă, la ce te-ar putea ajuta aşa ceva?

Fac o față lungă, de contribuabil prins cu impozitele neplătite, dar nu îi răspund. Îi solicit o consultație şi lui Rasputin, dar nici el nu mă poate ajuta să ies din impas.

Rahman se înduioşează de figura mea de pelerin căzut în şanț. Cere telefonul, pe care cadâna de serviciu se grăbeşte să i-l aducă. După o convorbire scurtă, întoarce spre mine o față luminoasă, aducându-mi la cunoştință vestea cea bună:

— Prietenul meu, Mansur, e dispus să ne primească imediat.

Nu pot decât să mă bucur că toată lumea e gata să-mi întindă o mână de ajutor, dar, pe de altă parte, ştiu că există şi reversul medaliei.

— Poate o să mă înveți, mărite Rahman, fac eu umil, în ce fel mă voi putea revanşa față de tine şi față de Mansur pentru încrederea ce mi-o acordați!

Rahman se ridică, ajutat de cadână, apoi mă ia de braț şi mă îndeamnă către ieşire. Un zâmbet jucăuş îi desface buzele, în timp ce murmură aparent aiurea:

— Marele nostru poet Saadi spunea în al său *Golestan:* „Cel care-şi mănâncă grâul când este încă verde, la vremea recoltei se hrăneşte cu rămăşițe!”

Pe Allah! Încep să cred că am de-a face, în meseria mea murdară, doar cu înțelepți care vorbesc în pilde! Aş putea ghici exact ce ar gândi Colosul despre toate astea! Dar, ținând cont de situația de față, trebuie să fiu mult mai decent. Țâțâi din buze, admirativ şi nu scap ocazia să arunc şi eu un sâmbure de cugetare:

— Tot atât de adevărat este că, la vreme de secetă, grâul nu apucă să mai crească!

Rahman pare surprins de profunzimea celor spuse de mine, pe care eu unul le consider simple aiureli. E gata să intre într-o polemică pe tema maximelor comentate, când îmi aduc aminte de minunata mea apariție în curtea lui:

— Am un taxi care mă aşteaptă!

— A plecat de mult! îmi transmite Rahman, care renunță la polemica în problema zicătorilor. Nu e bine să atragi atenția, când nu vrei să faci unele lucruri pe față.

Ne urcăm în dubița de aprovizionare, care ne poartă repede spre palatul Salman, în curtea căruia pătrundem fară dificultate.

Mansur ne aşteaptă într-un salonaş identic cu cel din vila lui Rahman, ceea ce spune destul despre imaginația arhitecților din zonă. Până şi cadâna care ne dă târcoale seamănă cu cea din ograda din care picaserăm. Suntem invitați să ne aşezăm pe nişte canapele de piele albă. Ni se servesc curmale, fistic şi răcoritoare. Mansur este, mai degrabă, înalt decât scund, cu un trup uscățiv şi cu o față suptă, încadrată de două urechi desfăcute ca aripioarele unui fluture. Nu pare să aibă mai mult de patruzeci de ani, deşi e aproape chel, iar părul rămas şi barba îi sunt deja albe. Doar ochii vii, uşor migdalați şi mişcările sprintene îi trădează vârsta.

Nu se grăbeşte să intre în problemă. Discută cu Rahman despre recolte şi despre ritmul aprovizionării, mărginindu-se

să-mi arunce, din când în când, câte o privire pe sub genele sale lungi. Protocolul pare să nu se mai termine! Deja au ajuns la detalii: cum se culeg zarzavaturile, ce boli pot atinge legumele şi cum se poate construi un sistem de irigaţii cu cheltuieli minime.

Nu manifest însă nici un gest de nerăbdare, ceea ce ar fi o gravă impoliteţe. Mă arăt, dimpotrivă, interesat de discuţie şi, dacă aş avea un carneţel, nu aş pregeta să-mi iau şi notiţe. În sfârşit, când tema este epuizată, Mansur se ridică şi ne invită la o plimbare prin grădina cu flori a aripii din palat care-i aparţine. Nici acolo nu se petrec minuni, doar că, acum, se trece de la verdeţuri la polenizare. Apoi, pe neaşteptate, Mansur se întoarce spre mine şi mă întreabă direct:

— Ce rang ocupi în serviciul ruşilor?

Trecerea bruscă mă ia, oarecum, prin surprindere, dar cu asta, credeţi-mă, sunt obişnuit! De-al dracului, arunc două fraze despre cultivarea viţei-de-vie, după care trec la chestiune:

— Sunt la dispoziţia şefului direcţiei de contrainformaţii.

— Te întreb, ca să ştiu cât de mult îţi pot fi de folos, zice Mansur, pipăindu-şi precaut chelia.

— Înţeleg! o fac eu pe deşteptul. E firesc să te asiguri că un eventual contraserviciu pe care l-ai cere ar putea fi îndeplinit.

— Îmi place să am de-a face cu oameni inteligenţi! mă tămâiază Mansur. Asta mă scuteşte de o mulţime de complicaţii. Îşi apropie buzele de urechea mea şi continuă răspicat: Ţi-l pot oferi pe General pe vată, dar cum nu pot şti dacă cele spuse de tine sunt adevărate, o să-ţi cer, mai întâi, contraserviciul de care pomeneai.

Îi aduc aminte de maxima poetului Saadi, dar lui Mansur pare să-i placă tare mult grâul verde. Îmi repetă termenii înţelegerii, cu acelaşi calm imperturbabil.

— *Ya sayidi*[9], şeful meu o să se întrebe dacă ajutorul tău va fi de folos şi va putea echivala cu ceea ce ne ceri în schimb.

— *Tiffla*[10], îmi răspunde Mansur, cât se poate de familiar, dacă te-aş fi întâlnit cu ceva timp în urmă, n-aş fi putut decât

să ridic din umeri. De curând însă, un om de-ai mei, care lucrează în City-ul londonez, m-a anunțat despre o tranzacție de petrol. Ei bine, banii veneau. Dintr-un cont anume, un cont la care are acces doar omul tău.

— Un necunoscător ar putea crede că posezi cel mai puternic serviciu de informații din lume, luminate Mansur! exclam eu, arătându-mi fățiş neîncrederea.

— Dar tu nu eşti un necunoscător, zice Mansur, zâmbind la două capete. Ştii prea bine că milioane de şiiți sunt răspândiți în toată lumea şi toți sunt credincioşi jurământului făcut. Informația primită de la omul meu din City se referă, în principal, la modalitățile de control al prețului petrolului, dar amănuntul pe care mi l-a descris şi care pentru mine nu are mare importanță, pentru tine este aur curat.

— Omul tău îl poate găsi pe cel pe care-l caut? punctez eu.

— Mai curând decât crezi! mă anunță, voios, Mansur, ajutând o floare cocoşată să treacă aleea.

Fac un calcul rapid care-mi indică faptul că şansele de a-l prinde pe General prin intermediul şiiților sunt mai credibile decât cele pe care mi le oferă un joc video, fie el şi de ultimă generație. E o ocazie pe care nu trebuie s-o scap. Mai rămâne, desigur, contraserviciul, fară de care Mansur nu e dispus să conlucreze. Fiind un impas decisiv, sunt liber să iau legătura direct cu colonelul Lazăr.

Încerc să cuget în linişte, în vreme ce Mansur reluase discuția despre buruieni şi alte delicatesuri, cu un Rahman decis să termine cu tehnicile agricole empirice. Sătul, totuşi, de atâta botanică, mă apropii o clipă de Mansur şi-i şoptesc:

— De acord! îmi trebuie un telefon sigur.

Mansur mă bate protector pe umeri şi mă invită înapoi în palat. Pe drum, susură din vârful buzelor, ca şi cum ar fluiera:

— Nu cer decât un lucru foarte simplu. Mâine să fiu chemat la consulul rus, care să-mi faciliteze un contract cu Azerbaidjanul. Nu ascund că e vorba de concesionare unor platforme marine. Din cauza greşelii unui om al meu,

concurența ne-a luat-o înainte şi a câştigat licitația. Am însă unele date compromițătoare, în ceea ce priveşte compania câştigătoare. Nu cer decât să fiu lăsat să le prezint.

— Mă voi transforma în purtătorul tău de cuvânt, *ya sayidi!* Mai mult nu pot face, zic eu, spăşit.

— Nici nu e nevoie de mai mult! mă asigură Mansur, întinzându-mi un telefon mobil, după care îl ia de braț pe Rahman şi dispar amândoi în altă cameră, pentru a relua discuția întreruptă.

Aparatul e nou-nouț, având chiar şi sigiliul pe el. Formez numărul memorat pentru „extremă urgență" şi un robot îmi cerc să închid şi să formez din nou numărul, într-o altă combinație. Fac asta de trei ori la rând, apoi aud piuitul unui ton de fax. După încă un minut, aud vocea colonelului, atât de clară, încât, fără să vreau, mă întorc brusc, aşteptându-mă să-l văd în spatele meu. Îi transmit rapid cererea lui Mansur. Lazăr nu comentează. Închide şi refac traseul de chemare. Acum vorbeşte el. Îmi spune să accept pretențiile arabului şi să aştept. Dacă până a doua zi, la prânz, Mansur nu primeşte nici un telefon de la consulul rus, trebuie să fiu lăsat să ajung la Ambasadă, de unde voi primi ajutor pentru a părăsi imediat Iranul.

După terminarea convorbirii, desfac telemobilul în bucățele, pe care le distrug una câte una. E păcat de el, căci e un model nou, sofisticat, dar mai păcat ar fi de mine, dacă aş fi deconspirat.

Mansur e mulțumit de răspuns. Ne invită, pe mine şi pe Rahman, să rămânem la masă şi pot să vă asigur că ceea ce ați citit în *O mie şi una de nopți* nu sunt minciuni. Gazda duce ospitalitatea atât de departe, încât îmi propune să-l însoțesc în programul de seară: saună, piscină şi masaj. Ba chiar să rămân peste noapte în palat. Desigur, nu mă sileşte să accept; dacă am ceva mai bun de făcut, pot pleca şi mă pot întoarce a doua zi, când revine şi el de la Consulat. Dar e ca şi cum ai spune cuiva: „Eşti liber, dar vezi că ieşirea e prin cuşca tigrilor!".

Pe de altă parte, ce altceva aş putea face? A fi calif pentru o zi şi o noapte e o ocazie care s-ar putea să nici nu-ți apară vreodată în amărâta de viață!

Mansur e un interlocutor plin de farmec. Are harul de a povesti cu atâta acuratețe, încât te face să vezi aievea locurile şi persoanele despre care vorbeşte. Amintirile lui cele mai dragi sunt legate de fostul şah Reza, mai bine zis, de o nepoată a acestuia, Santal, de care fusese îndrăgostit până peste cap.

— Nesăbuințele tinereții sunt ca fructele necoapte: acre pentru adulți şi dulci pentru copii! Pe vremea aceea, americanii erau aici ca la ei acasă. Nu spun că era mai bine, sau mai rău, doar că era altfel. Străbunicul meu descindea dintr-o familie de vază, ale cărei rădăcini merg până la vechii arieni, sau, cum le spunem noi, *aryas,* cei care vorbeau zenda şi care au coborât aici din sfântul Pamir, pentru a întemeia Persia. Strămoşii mei au luptat împotriva turcilor selgiucizi, sub comanda generalului Nadir Şah şi au ocupat funcții de înalți dregători în timpul dinastiei Sofis. Însuşi străbunicul meu a căzut pe câmpul de bătălie, în lupta contra kadjarilor, care au câştigat acum un secol tronul Iranului. Am fost întotdeauna mândru de originea familiei mele. Din păcate, eu sunt ultimul descendent…

Un sentiment de beatitudine şi detaşare mă ia în primire, probabil ca efect al masajului şi al băii fierbinți şi parfumate. Dar, în mod sigur şi al poveştii lui Mansur.

— Cum de nu ai copii? întreb eu, ridicându-mă într-un cot, pe sofaua moale ca lutul unui sculptor boem.

Mansur nu-mi răspunde imediat. Îi face semn unei cadâne şi aceasta apare cu o tavă pe care se găsesc două păhăruțe şi o sticlă lunguiață. O pune pe măsuță şi se retrage cu spatele. Mansur toarnă cu grijă, atent să nu verse nici un strop şi mă invită să beau. Băutura are gust de cristal, dacă ați ținut vreodată aşa ceva în gură şi, fără să ardă gâtlejul, cum ar face-o alcoolul, pătrunde în măruntaie ca un şarpe de catifea. Ar fi o blasfemie să întreb ce este. O asemenea băutură nici

nu trebuie să poarte vreun nume. Un miros de iasomie se împrăştie în toată camera, iar eu ştiu că nu mai e mult şi mă voi culca cu Şeherezada…

— Mă întrebi cum de nu am copii, reia Mansur, cu vocea lui domoală. E o poveste lungă, dar, pentru că te arăți un bun ascultător, cred că merită să o cunoşti. Pe vremea aceea, eram la o şcoală de cădeți, de unde, peste un an, urma să ies ofițer. Cu toată originea familiei mele, nici n-aş fi putut visa să stau în preajma Şahului, cu atât mai puțin să aspir la mâna unei rude directe. Cu toate acestea, m-am îndrăgostit, până peste cap, de nepoata Şahului, de Santal. Fusesem invitat, împreună cu comandantul şcolii şi cu mai mulți colegi, la o petrecere în cinstea aniversării reginei. Acolo am întâlnit-o pentru prima oară pe Santal. Era atât de frumoasă, încât aurul şi diamantele pe care le purta păreau tinichele şi sticle ordinare. Avea ochii negri, ca adâncul mării, la fel de misterioşi şi chemători, iar buzele ei erau mai limpezi decât unda izvorului. Părul şi-l ținea într-un coc, din care se desprindeau două şuvițe, după moda persană. Nu cred că a mai existat vreodată un trup ca al ei, atât era de zvelt şi, totuşi, de tare! Allah a inventat îmbrățişările, uitându-se la un trup ca al ei. Zâmbea, iar zâmbetul i se desfăcea pe buze ca petalele unui trandafir. Atât de fermecat eram, încât toată seara n-am putut să-mi desprind privirile de la ea. Comandantul m-a muştruluit pentru comportamentul meu necivilizat şi următoarea săptămână am petrecut-o în arest. Dai eu nu mai eram eu! Nici pedepsele comandantului, nici amenințările şi nici rugămințile mamei nu au reuşit să mi-o scoată pe Santal din cap şi din inimă. Allah îmi luase mințile şi-mi lăsase numai tânjeala şi fierbințeala nebuniei. Într-o noapte, am plecat din şcoală şi, strecurându-mă pe căi numai de mine ştiute, am pătruns în palatul Şahului. M-am cățărat pe ziduri, sfidând moartea, până când am ajuns la fereastra iatacului ei. Era o noapte ploioasă şi aş fi putut oricând aluneca pe pietrele ude, ca să mă zdrobesc, apoi, de pământ, sau aş fi putut să fiu descoperit şi împuşcat de gărzi, dar mie

nu-mi păsa de toate astea. Stăteam cu fruntea lipită de geam, plângând o dată cu cerul. Apoi... a apărut ca! N-am să uit niciodată noaptea aceea! Era singură în cameră. S-a aşezat în fața oglinzii şi s-a apucat să-şi pieptene părul, timp îndelungat, dar pentru mine ceasul se oprise în loc; mă transformasem doar într-o privire, iar din mine mai rămăseseră numai ochii, aninați acolo, în văzduh, în fața ferestrei, ca două luciri de fulger. Când a terminat cu pieptănatul, Santal s-a ridicat şi s-a apropiat de pat, prinzând să se dezbrace. Nici nu mai respiram. O arşiță cumplită îmi cotropise corpul, iar inima încetase să mai bată. Parcă o văd şi acum în fața ochilor... Şi-a scos încet, încet, fiecare parte de îmbrăcăminte, descoperind, pe rând, gâtul, brațele, picioarele, apoi pieptul şi mijlocul, până ce a rămas goală. Nu mă mai săturam să-i privesc fesele, ca doi pepenaşi din cel mai dulce soi, sânii ca două rodii, din care aş fi muşcat cu înfometare şi părul fin care-i acoperea pubisul umflat, în care m-aş fi avântai din toate puterile! Arşița care-mi cuprinsese trupul a devenit dogoritoare şi nu mi-am putut stăpâni un strigăt când am simțit cum sămânța mea a țâşnit din mine ca zborul unei pitulici descoperite de vânător! Santal părea că mă auzise, căci s-a întors spre fereastră, căutând să pătrundă cu privirea prin negura nopții. Nici acum nu ştiu dacă m-a văzut sau nu, deşi aveam capul lipit de geam, dar atunci n-a făcut nici un gest să se acopere, ci, dimpotrivă, a zâmbit uşor şi s-a lungit pe pat, cu picioarele desfăcute, plimbându-şi alene mâinile de-a lungul trupului, de parcă ar fi vrut să-l mai modeleze o dată. Nu mai puteam răbda. Berbecul meu rămăsese la fel de tare, chiar şi după ce-şi vărsase sămânța, chinuindu-mă îngrozitor. Dorința devenise mai puternică decât orice precauție sau rațiune. Am bătut uşor în geam, apoi, din ce în ce mai tare, până ce Santal a ridicat din nou capul şi a privit direct spre mine. S-a sculat din pat, dând să se apropie, dar, după doi paşi, s-a oprit şi şi-a aruncat pe ea un halat de mătase. Prin țesătura străvezie, formele ei rotunde erau şi mai ispititoare. Dintr-o dată, uşa iatacului s-a

deschis şi a apărut mama ei. M-a văzut imediat. A scos un țipăt de groază şi s-a repezit la fereastră. Nu mai era timp de stat. Mai mult m-am rostogolit, decât am coborât, pe proeminențele din zid şi am fugit spre ieşirea din palat. Dar alarma fusese dată şi gărzile au apărut de peste tot, împânzind grădina. Atunci am ştiut că eram pierdut. M-am aşezat sub un copac, aşteptând să fiu descoperit, cu gândul la femeia cu care mă împreunasem, fără să o ating decât cu privirea. Dar, pe neaşteptate, la fereastră a apărut chiar Santal, care a strigat câteva ordine şi zarva s-a potolit pe dată. Ai crede că am profitat de linişte ca să mă fac nevăzut… Nicidecum! Încurajat parcă de apariția lui Santal, m-am urcat din nou, biet nebun, pe zid, spre fereastra fermecată. Draperiile erau trase de astă dată şi nici un firicel de lumină nu răzbătea dincolo de ele. Am rămas acolo o oră, sau două, sau trei, n-aveam de unde şti, căci eram obsedat doar de trupul gol al iubitei. Apoi, cu un gest smintit, îndemnat parcă de un Gin rău, am împins cerceveaua şi, minune, fereastra s-a deschis! N-am ezitat nici o clipă. Am păşit în interior ca un hoț, rămânând în spatele draperiei, de după care am aruncat o privire. În semiobscuritatea din cameră, nu puteam distinge decât silueta unui trup, întins pe pat şi acoperit cu o cuvertură brodată. Nimic nu mă mai putea opri! Am ieşit de după draperie şi m-am apropiat de pat. Santal dormea, lungită pe spate, respirând uşor, cu buzele întredeschise. Tremuram ca o trestie în bătaia furtunii, iar gura îmi era mai uscată decât un lac secat. În somn, Santal s-a întors, dezvelindu-se şi din nou goliciunea ei mi-a aprins simțurile. Împotriva voinței mele, i-am cuprins sânul neatins vreodată de o mână de bărbat. Un curent electric mi-a trecut prin vine şi, în acelaşi moment, am căzut ca fulgerat la pământ, pradă unui leşin. Când m-am trezit, mă aflam într-unul dintre beciurile palatului. Nu ştiu ce se întâmplase şi nimeni nu mi-a spus vreodată. Am fost biciuit o săptămână la rând, după care am fost dus în fața colegilor mei şi dezonorat. Pedeapsa primită a fost exilul. Doar la rugămințile părinților mei şi

ținând cont de originea familiei mele, Şahul s-a înduplecat să-mi comute pedeapsa cu moartea.

Mansur se opreşte din povestit. Din ochii lui migdalați, o lacrimă, ca un strop de lumânare, i se prelinge de-a curmezişul obrazului supt. Emoția stârnită de amintiri e la fel de vie ca şi atunci. Orice s-ar zice, firea omului rămâne mai ciudată şi mai necunoscută decât organismul lui.

Soarbe încet din păhăruțul de coral şi reia cu o voce profundă:

— Datorită pregătirii mele militare, am fost trimis în Afghanistan, în calitate de consilier al mujahedinilor. Apoi, la capătul a trei ani, am fost din nou chemat la Teheran. Eram păzit în permanență de doi soldați, care mă împiedicau să iau contact cu careva. Nici cu familia mea nu mi s-a permis să mă întâlnesc, aşa încât n-am putut întreba pe nimeni ce se întâmplase cu Santal, pe care, cu tot exilul, nu o putusem uita – ba imaginea ei îmi chinuieşte şi mai mult mințile decât înainte. Am fost primit de şeful Serviciului Secret, Hamsun, care mi-a transmis că şahul hotărâse să mă trimită într-o țară europeană, unde era nevoie de oameni cu pregătirea mea. Nici un cuvânt în plus. O lună de zile am urmat un curs de instruire pentru noua mea misiune. Păzit de cei doi soldați, n-am putut nici să mă gândesc să ies din cazarmă. Gândul sinuciderii, care mă bântuise şi în perioada exilului din Afghanistan, îmi dădea din nou târcoale. Dar, de fiecare dată, ca un făcut, când credeam că sunt hotărât s-o sfârşesc cu viața, în vis îmi apărea Santal care-mi cerea să am răbdare, să îndur şi să sper. La sfârşitul perioadei de instruire, Hamsun m-a chemat din nou şi mi-a spus: „Mansur, în Afghanistan ai dovedit că încă meriți să trăieşti. Acum a venit vremea să-ți recâştigi şi onoarea pierdută. Datorezi asta Şahului şi familiei tale. La capătul misiunii ce te aşteaptă, s-ar putea ca măritul Şah să-ți ierte cumplita greşeală şi să-ți redea drepturile. Numai de tine depinde!" „Fac orice, slăvite Hamsun, stau şi sub pământ dacă e nevoie", i-am zis eu. „Stau şi pe un pisc de munte pustiu, pentru tot restul vieții,

orice, îmi dau viața pentru măritul Şah, dar nu vreau în schimb nici onoruri, nici slavă, ci doar un cuvânt. Un singur cuvânt!” Hamsun a ridicat cravaşa şi m-a biciuit peste obraji. „Sclav nemernic!” a urlat el, ridicând tot palatul în picioare. „Îndrăzneşti, chiar şi după atâta timp, chiar şi după ce măritul Şah s-a înduplecat să nu te omoare, chiar şi după ce ți-ai dezonorat familia, îndrăzneşti, din nou, să-ți repeți greşeala?! Cutezi încă să te mai gândeşti la ceea ce îți este interzis? Dispari din ochii mei! Piei! Ai mare noroc că sunt un prieten vechi al tatălui tău, altfel, Şahul ar fi aflat ce ai în capul tău bolnav. Dar nu uita un lucru, Mansur, care să-ți fie ca o pecete pe gândurile tale: doar să bănuiesc că încerci să te apropii de prințesă şi voi pune să fii sfâşiat de patru cămile!”

A doua zi, am părăsit Iranul, cu încă douăzeci de ofițeri, fără să aflu nimic despre Santal, nicidecum să o pot vedea. În România, unde am fost trimişi, a fost mult mai bine decât în Afghanistan. Era o țară civilizată, oricum, iar europenii sunt de preferat, de o mie de ori, mujahedinilor. Acolo am fost primiți chiar de conducătorul țării şi dați în grija unui general. Da, da, lumea e mică, Leon! E vorba chiar de generalul pe care-l cauți tu acum! Pe atunci nu era aşa de vestit. Ne-a creat, drept acoperire, o firmă de textile şi pielărie, export-import. Un timp, chiar ne-am ocupat cu asta. Exportam materiale şi furnituri pentru armată şi importam piei. Desigur, mai era loc şi pentru traficul cu arme. Câştigam bani buni – nu noi, fireşte, căci banii mergeau în alte conturi. Dar nici noi nu o duceam prea rău. Pe atunci, în România era sărăcie mare, însă exista şi o a doua lume, a celor care aveau bani sau funcții şi care puteau trăi la fel de bine ca în Occident, în timpul liber, puteam face orice ne trecea prin cap: să colindăm barurile de noapte, unde, în camere secrete, existau cazinouri, să mergem la vânătoare, sau să plecăm în drumeție, oriunde în țară. O țară frumoasă şi bogată, dar cu oameni care semănau cu nişte deținuți, atâta doar că nu purtau zeghe. Toți colegii mei, cu excepția unuia, Rashid, se țineau însă strâns de litera Coranului. Numai Rashid şi cu

mine găseam interpretări diferite. Consumam alcool şi ne pierdeam nopţile cu tot felul de femei. Nici rugăciunile nu le mai ţineam la fel ca înainte, doar sporadic, siliţi de ceilalţi, sau când ni se năzărea nouă că am întrecut măsura. După un an, Generalul ne-a chemat şi ne-a împărţit în mai multe grupuri. Rashid şi cu mine am fost trimişi undeva, în munţi, să formăm şi să instruim un detaşament de luptători după modelul celor din Hezbollah. Un detaşament de sinucigaşi, care să se supună oricărui ordin, fără să se teamă pentru viaţa lor. Tu poate că ştii: un bun luptător, unul adevărat, este cel care consideră viaţa, a lui şi a celorlalţi, o bagatelă.

Mansur se ridică într-o rână, pentru a privi mai bine la ceasul prins în perete, în timp ce pe mine mă trece brusc o sudoare rece. Batalionul din Făgăraş! Acum îmi explic eu de ce figura lui Mansur îmi era aşa de familiară. Dar, după zece ani, e greu să cred că m-ar fi putut recunoaşte. Sau... Nu-mi duc gândul până la capăt. Mansur se întoarce spre mine, iar privirea lui îmi îngheaţă sângele în vine. „Trebuie să-l ucid şi să fug la ambasada rusă", îmi fulgeră prin minte. Rămân însă nemişcat, încercând să-mi stăpânesc emoţia, deşi mâna îmi tremură aproape imperceptibil, când tom din sticla ce pare să nu se mai golească.

— Acolo, în munţii din România, reia Mansur, m-a ajuns vestea căderii Şahului. Am fost rechemat imediat în ţară, unde noul lider voia să instaureze islamismul. Avea nevoie de oameni noi, bine pregătiţi, iar eu făceam parte, nu-i aşa, dintre disidenţi, deci eram om de încredere. Venise, aşadar şi timpul meu, deşi încetasem de mult să mai fiu credinciosul soldat al Coranului. Bineînţeles că primul lucru pe care l-am făcut, o dată ajuns în Iran, a fost să-mi reîntâlnesc familia. Tatăl şi mama mea plecaseră în exil, cu Şahul şi nu-mi mai rămăseseră decât doi unchi. De la ei am aflat ceea ce mă frigea cel mai tare, anume că Santal refuzase să plece şi că, pentru a-şi salva familia, se măritase cu un membru al noului guvern. N-o să-ţi mai povestesc stările prin care am trecut şi toate încercările de a o revedea. Legile stricte ale islamismului

îmi interziceau, cu desăvârşire, să întâlnesc soția unui dregător de seamă. Ani de zile am suferit cum nu-ți imaginezi, ştiind că e undeva, în Teheran, atât de aproape de mine; ani de zile m-am chinuit cu făptura ei din vis, care-mi dădea acelaşi îndemn la răbdare şi speranță. Vremea a trecut şi eu am devenit unul dintre oamenii de nădejde ai ayatolahului. Mi s-a permis să am propriul meu domeniu în palatul Salman şi să mă ocup de propriile mele afaceri. Devenisem intangibil, iar puterea mea nu o aveau mulți în Teheran. Abia atunci am izbutit, tocmind oameni pe bani grei, să aflu câte ceva despre Santal. Şi a venit şi acea zi în care am primit vestea ce o aşteptam cu nesaț. Santal era plecată la o vilă, pe malul Mării Caspice, cu cei doi copii ai ei, iar soțul fusese trimis într-o misiune în străinătate. Ai putea crede că, după atâta timp, iubirea mea era la fel de puternică, de intensă? Ai putea crede că dorința mă mistuia ca la început? Ca şi atunci, în seara în care mă cățărasem pe ziduri, am lăsat deoparte orice oprelişte şi am plecat la Marea Caspică. Şi, tot ca atunci, am pătruns printr-o fereastră a vilei bine păzite, o fereastră pe care însă am fost nevoit s-o forțez, căci nu mai era deschisă… Cum am fost nevoit s-o forțez şi pe Santal! Da, m-am năpustit asupra ei, fără un cuvânt şi am violat-o acolo, pe jos, pe pardoseala de mozaic, de trei ori la rând! Şi poate că aş fi continuat la nesfârşit, dacă n-ar fi dat buzna garda personală, stârnită de țipetele ei, pe care eu nici nu le mai auzeam. Atunci am trecut, a nu ştiu câta oară, pe lângă moarte. Hamsun nu mai era, dar cele patru cămile, care să mă sfâşie, rămăseseră. Totuşi, eram o figură mult prea importantă. Între pedeapsa islamică şi nevoia de banii pe care-i aduceam, judecătorul a ales calea de mijloc. Scandalul a fost muşamalizat, în schimb, eu am fost condamnat la castrare. Mi-au tăiat organele genitale şi, o dată cu ele, a dispărut, pentru totdeauna şi Santal din viața mea…

Îmi ridic ochii spre fereastră şi nu-mi vine să cred când văd zorile. Caut să-mi revin şi să reintru în pielea celui care trebuie să fiu, dar o întrebare, venită de nici unde, îmi zboară

de pe buze, ca un bondar zburătăcit din somn:

— Şi cu Santal... ce s-a întâmplat?

Înainte de a-mi răspunde, Mansur se ridică şi face câțiva paşi prin încăpere, dezmorțindu-şi oasele.

— A avut un accident. Barca cu care se plimba s-a răsturnat, iar ea a murit înecată. După ce se uită la ceas, Mansur se îndreaptă spre uşă, aruncându-mi o privire peste umăr: Să facem o baie, să mâncăm şi să ne pregătim pentru ceea ce urmează. O viață nu se termină niciodată ieri.

Cele o mie şi una de nopți s-au terminat, aşa că, înainte de-a ieşi, nu rezist să nu-l întreb:

— Ascultă, *ya sayidi,* dacă omul tău din City a greşit şi nu Generalul e cel pe care l-a depistat, mă vei mai putea ajuta în continuare?

— Niciodată nu am rămas cuiva dator, zice Mansur, din pragul uşii. În cazul în care consulul rus mă va asigura de întreaga sa colaborare, vei găsi în mine un aliat de nădejde. Am oameni în toată lumea, Leon, iar *Sarsour* nu se va putea ascunde nici într-o crăpătură din pământ.

— Cum ai spus?... tresar eu.

— *Sarsour,* repetă Mansur. A, nu ştiai?! Asta e porecla dată Generalului, încă de pe când eram în România. *Sarsour,* Greierele, din cauza picioarelor sale foarte lungi, pe care, atunci când stă jos şi le freacă tot timpul!

Mă lasă singur, iar eu număr băbeşte, ca un elev prins cu lecția nefăcută: *Sarsour,* şapte litere! Alerg aiurit dintr-o cameră într-alta a palatului, până dau de ceea ce caut: un calculator. Introduc, fără ezitare, discheta şi reiau jocul de la nivelul şapte, unde clapetez cuvântul aflat. Dintr-o dată, palatul Salman, cel de pe monitor, prinde aripi şi se transformă într-un avion pe care trebuie să-l manevrez cu dibăcie printre proiectilele antiaerienei, care se dezlănțuie pe neaşteptate. Abia scap de ele, că sunt atacat de câteva avioane de vânătoare. Cu unul dintre motoare lovit şi cu rezervorul aproape gol, reuşesc să aterizez pe o pistă improvizată, unde fac plinul. Decolez la timp, preîntâmpinând

un atac terestru. Devin acum ținta rachetelor sol-aer, printre care mă strecor cu grația unui schior la proba de slalom.

Deodată, avionul se agață într-un ringhişpil dintr-un parc de distracții, învârtindu-se, prins de un lanț, alături de altele. Piscurile Wienewaldului, care se întrezăresc la orizont, îmi indică locul exact: parcul Prater, din Viena. Ringhişpilul se opreşte brusc. Mă aflu în dreptul nivelului opt şi, dacă vreau să trec mai departe, trebuie să completez noua casetă goală cu un cuvânt format din opt litere.

Țâşnesc în picioare şi nimic nu mă mai opreşte. Sunt Mansur în fugă după Santal, cea iubită cu atâta patimă! Doar că nu e vorba de ea, ci de Consulatul rus, unde şi ajung, fără să mă mai gândesc să-mi iau rămas-bun de la gazda mea.

Consulul nu-mi cere nici o explicație. E avizat asupra sprijinului pe care trebuie să mi-l ofere. Îmi pune la dispoziție propria lui maşină, iar şoferul o ia cu toată viteza către Tabriz, de unde urmează să treacă granița în Armenia. Între timp, consulul îl va chema pe Mansur, pentru a-mi oferi răgazul de a dispărea.

Ca să opreşti o maşină oficială, mai ales dacă ea aparține ambasadei unei mari puteri, ai nevoie de ordine superioare şi se poate scurge destulă vreme până ce Mansur să-şi pună la bătaie influența de care se bucură în fața ayatolahului. Pe asta mă şi bazez. Şoferul dă bice, fără să comenteze în nici un fel. E obişnuit cu asemenea misiuni. Abia în apropiere de Tabriz, prinde să vorbească:

— În cel mai rău caz, o să fii căutat la aeroport şi prin gări. La graniță nu avem probleme. Vei intra în portbagaj. Am la mine o hârtie care mă autorizează să trec, fără să fiu controlat.

Începe să-mi placă să colaborez cu ruşii. În fond, nici nu sunt atât de răi, pe cât se spune. Cu ce-ar fi americanii sau englezii mai breji?! Iar când rusul mă depune, viu şi nevătămat, într-un hotel din Erevan, sunt gata să trimit o telegramă de mulțumire la Moscova.

Un lucru e sigur: *Sarsour* nu e greierele din fabulă, care

cântă la vremea agoniselii, iar iarna cere cu împrumut!

VI

Locuința din Viena a Generalului, conform adresei indicate de colonelul Lazăr, nu se află departe de Consulatul român. Casa este, bineînțeles, pustie, dar, chiar şi aşa, nu-i exclus să fie supravegheată. De altfel, jocul mă trimite în parcul de distracții, nicidecum la locuința celui pe care-l caut.

Nici măcar nu mă arăt surprins să descopăr în parc ringhişpilul, în care stau agățate avionaşe frumos colorate, spre bucuria țâncilor. Toate bune şi frumoase, doar că nu mă văd urcai într-o astfel de jucărioară, spre a dezlega şarada care-mi pune bariere la fiecare nivel. Mă pierd în mulțime, pentru a prinde vreun detaliu care să-mi atragă atenția. Adevărul e că începe să mă cam enerveze jocul ăsta tembel şi, dacă n-ar fi vorba şi de câțiva morți, aş crede că am dat în mintea copiilor. Pe de altă parte, am devenit mai curios decât un boşorog cu ochiul lipit de gaura cheii, iar banii cu care sunt plătit reprezintă cel mai bun stimulent pentru a-mi continua cercetările.

O dată cu înserarea, parcul se transformă într-o adevărată feerie. Luminile îl fac să semene cu un pom de Crăciun uriaş, dispus să-şi împartă cadourile, chiar şi în toiul primăverii. Abia la ora de închidere mă strecor spre ieşire şi urc în maşina închiriată, în aşteptarea femeii durdulii care rupe bilete la avionaşe. Tocmai când mă aflu pe punctul de a crede că-şi are locuința în parc, cucoana îşi ia rămas-bun de la paznic, urcând într-un VW Polo. Locuința spre care se îndreaptă e situată la periferia de est a Vienei, nu departe de malul stâng al Dunării. E o căsuță mică, construită în stil vechi, înconjurată de o grădină cu gărduleț din fier forjat. Ferestrele întunecate mă fac să constat că femeia stă singură. Tot nu e de-ajuns să dau buzna şi s-o întreb de sănătate. De altfel, n-am nici cea mai mică certitudine că face parte din joc. Singura legătură cu ea e faptul că deserveşte ringhişpilul apărut în joc. Nici numele înscris pe cutia poştală, Clara

Adler, nu-mi spune ceva.

Iar încep să mă învârtesc, precum ringhişpilul, în jurul propriei mele cozi. Vreau, nu vreau, mă văd nevoit să apelez la rezidentul recomandat de colonelul Lazăr. Omul domiciliază în Baden, la sud de Viena. Îi telefonez, iar el mă ascultă cu atenție, după care îmi propune să vizitez o mică stațiune, pe malul lacului Neusiedler, în vecinătatea graniței cu Ungaria, unde voi petrece clipe de neuitat la cazinoul *Vogel.*

Nu mai trebuie să-mi facă desenul, ca să pricep că e locul în care-l voi întâlni. O pornesc pe autostrada spre Wiener Neustadt, de unde, o şosea cu două benzi duce taman în localitatea indicată. Cum întâlnirea urmează să se desfăşoare a doua zi seara, îmi rezerv o cameră la unul dintre hotelurile construite chiar pe malul marelui lac şi plec într-o primă recunoaştere. Stațiunea e surprinzător de populată, ținând cont că vremea încă rece nu e potrivită sejururilor de vacanță.

— Avem cele mai bune cazinouri din Europa, mă lămureşte chelnerul de la micul restaurant unde iau prânzul. Străinii preferă îndeosebi cazinoul *Vogel.* Vin jucători din Ungaria, din Slovenia şi chiar din Cehia.

— Am aflat şi eu de el! zic repede, cu tonul unui jucător înrăit. Aşa că m-am hotărât să schimb locul şi să-mi încerc norocul şi prin părțile astea.

— Aveți vreo metodă? mă întreabă chelnerul, aplecându-se să toarne în pahar vinul gălbui de Tokay.

— Care jucător nu are? fac eu pe grozavul.

— Şi eu am inventat una! murmură chelnerul, pe un ton misterios. Din păcate, n-am găsit încă un sponsor... ştiți, e vorba de-o sumă care-mi depăşeşte posibilitățile, dar fără de care nu-mi pot aplica sistemul.

Mă priveşte interogativ, bâțâindu-se de pe un picior pe altul. Seamănă cu o barză care nu e sigură că a găsit adresa exactă. Mă face să pricep că metoda lui e de vânzare, sau, cel puțin, poate fi închiriată. Nu scap ocazia unei asemenea oferte de acoperire, căci, se ştie, ochi suspicioşi găseşti peste

tot! Willy, chelnerul, îmi promite să treacă să mă ia de la hotel pe la zece seara. E fericit că a dat peste un fraier gata să-i sponsorizeze invenția lui aberantă. Aberantă, pentru că, se ştie, atunci când norocul e cel care stabileşte regulile, orice sistem devine doar un surogat.

Cazinoul *Vogel* face parte dintr-o locantă cu etaj, aşezată la marginea stațiunii. Construcția cubică e cât se poate de temă şi cenuşie. Dacă n-ar fi parcarea imensă, în care se găsesc deja câteva zeci de maşini şi firma luminoasă, bogat colorată, ai putea crede că ai nimerit într-o gară. Jos e un restaurant, despărțit de bar printr-un paravan chinezesc, iar din bar se face o scară interioară, din marmură roşie, care duce la etaj.

— Cazinoul e sus, mă lămureşte Willy, făcându-mi ochi dulci. Rămâne stabilit: dacă o să câştig, îți înapoiez suma investită, plus zece la sută din profit!

— Să facem mai întâi încălzirea! zic eu, aşezându-mă în fața tejghelei strălucitoare.

Barmanița pare să-l cunoască pe Willy. Îl salută prieteneşte şi, făcându-i cu ochiul spre mine, îl întreabă cum o mai duce cu dragostea. După zâmbetul languros al lui Willy şi după cum îşi mişcă mâinile, pricep că noul meu amic e un pic poponar, iar eu sunt socotit prospătura cu care se afişează. Cu atât mai bine! Clipocesc de câteva ori din gene şi mă adresez tipei, care aduce neaşteptat de bine cu un gardian de lagăr:

— Cum preparați cafeaua prin partea locului?

— Aici vii să bei, nu să te dregi! îmi recită gardianul obiceiurile locantei.

— Şi cafeaua se mănâncă? întreb eu, nedumerit.

— Willy, mârâie tipa, scrâşnind din măsele, zi-i păpuşii tale să-şi mute poponețul în restaurant, dacă vrea s-o lungească la o cafea!

— Hai, vorbeşte-mi despre băuturile pe care mi le-ai putea oferi! zic eu în locul lui Willy. Dar, până atunci, bagă două cafele în care n-ai apucat să-ți speli ciorapii. Nu cred că te deranjează dacă o iau invers!

— Fiecare e liber s-o ia cum vrea! declară tipa, pe un ton de preşedinte al Curții Constituționale.

— Mai întâi cu cafeaua! precizez eu, deşi nu mă deranjează să fiu luat drept un pidosnic.

Într-adevăr, tipa nu apucase să-şi spele ciorapii în zeama neagră pe care mi-o pune, scârbită, înainte. În mod sigur însă, avusese grijă să-şi lase în ea mătreața, căci are un gust îngrozitor.

— Vezi, îi zic tipei, de-aia cer mai întâi cafeaua, pentru ca votca să-mi pară o băutură a zeilor. Vă urinați cu toții în vasul în care o prepari, sau numai tu?

Tipa nu are simțul umorului. Se apropie de fața mea cu botul, care aduce teribil de mult cu cel al unui doberman şi-mi scuipă printre dinți:

— Dacă ai vreo reclamație, te poți adresa patronului. Hans te va conduce în biroul lui!

Hans e un tip de doi metri pe doi, aşezat la capătul tejghelei, iar după cum mă priveşte, cam pricep ce soartă îi aşteaptă pe cei nemulțumiți. Îi fac cu ochiul şi țocăi din buze. Asta pare să-l întărâte, căci se ridică şi face doi paşi spre mine. Willy prinde însă mişcarea şi-i strecoară câteva cuvinte la ureche. Hans se opreşte din drum, îşi drege vocea şi suflă spre mine:

— Bine, dacă eşti pentru prima oară pe-aici, se trece cu vederea. Reține că nu avem nevoie de scandal. Poartă-te civilizat şi lasă-i şi pe ceilalți să se simtă bine!

Votca e una dintre cele mai bune, ceea ce mă face să-mi schimb părerea despre firmă. La al treilea rând, devine şi barmanița mai umană. Mă rog, atât cât poate fi un gardian de lagăr.

Nici Hans nu şomează. Pe scări, coboară, aproape rostogolindu-se, un tip rotunjor, care proclamă, în gura mare, că a fost păcălit şi că ruleta are un mecanism secret care l-a făcut să piardă o avere. Hans e deja lângă el. Îl prinde atât de strâns de umăr, încât rotofeiul uită să mai țipe. În momentul următor, e împins pe uşița din spatele barului, deasupra

căreia scrie cu litere verzi: EXIT.

— Îl curăță? întreb eu, calm.

— S-a curățat destul la joc, îmi zice, şmechereşte, Willy, care cunoaşte mai bine ca mine obiceiurile casei. Pe-acolo e ieşirea de urgență, dar nu duce direct la cimitir! mă linişteşte el. Firma nu trebuie să sufere, mă-nțelegi!

— Mai merge câte una mică? întreabă gardianul doberman, mişcând corespunzător sticla.

— Decât să încap pe mâna lui Hans... zic eu, supus.

Tipa umple iute paharele şi înhață banii, fară să-i numere. E vorba şi de un rest pe-acolo, dar nu se face să pornesc un scandal pentru atâta lucru. Willy arde de nerăbdare să-şi încerce metoda, dar nu îndrăzneşte să mă grăbească, de teamă să nu mă răzgândesc.

Ca să-mi fac, totuşi, o idee despre topografia locului, mă îndrept alene spre toaletă. Willy e gata să mă conducă, dar, cunoscându-i de-acum apucăturile pidosnice, îi mai plantez un păhăruț în față, îndemnându-l să-şi repete în gând schema aducătoare de sfanți. Dau mai întâi un tur prin restaurant, apoi mă îndrept spre locul de taină. Toaleta e spațioasă şi curată. Are o fereastră în partea de sus, sub formă de oberliht, dar îndeajuns de largă pentru a permite unuia ca mine să se strecoare prin ea. Mai e vorba şi de-o uşiță, dincolo de care se găseşte, probabil, debaraua de serviciu şi care acum e încuiată. Toate lucrurile astea nu-mi spun prea mult, dar, pe de altă parte, e bine să cunoşti mediul în care se pot petrece unele întâmplări legate de tine.

Când mă întorc, Willy scoate deja fum pe urechi. Dau semnalul izbăvitor şi o luăm spre scara de marmură. Hans îşi reluase între timp locul şi, trecând pe lângă el, îi arunc un zâmbet provocator. Drept răspuns, primesc o strâmbătură ce ar putea ține loc de o întreagă poveste cu balauri şi căpcăuni.

Sus e o vânzoleală ca la Bursă. Cazinoul are de toate, pentru orice gust: black-jack, 21, ruletă, chemin-de-fer, pocher, ca şi o mulțime de jocuri mecanice, la care-şi încearcă şansa aventurierii norocului. Ne aşezăm la ruletă, nu înainte

de a înhăța două pahare lunguiețe, cu şampanie, căci aici băutura intră în contul casei. O vreme, Willy priveşte, fără să joace, notându-şi câte ceva într-un carnețel, până când mă văd nevoit să recunosc:

— Îmi place metoda ta! În felul ăsta, nu pierzi nimic!

— Ai răbdare, îmi şopteşte Willy, ai cărui ochi se rotesc în acelaşi timp cu bila aruncată de crupier.

La cel de-al şaselea joc, pune, în fine, patru fise pe 21 roşu şi câştigă. Următoarele trei jocuri, rămâne iar în expectativă, după care mizează alte cinci fise şi câştigă din nou! Ce-i drept, mă cam lasă cu gura căscată. Îmi zic că e o simplă întâmplare, mai ales că jocul următor pierde. Dar asta, mă asigură el, face parte din strategie. Îi dau şi fisele mele şi mă îndepărtez, chipurile, să nu-i port ghinion.

Mă învârtesc de colo-colo, prin cele trei încăperi ale cazinoului, făcând pe chibițul. Sunt luat repede la ochi de cei puşi să te îndemne să-ți laşi banii la casierie.

— Domnul nu-şi încearcă norocul? Aud o voce suavă în spatele meu.

Mă întorc, cu o față mirată şi dau cu ochii de-o muieruşcă scundă, îmbrăcată fistichiu, care-şi mângâie cu gingăşie ecusonul prins deasupra țâțelor.

— Cu tine? zic eu, făcându-i cu ochiul.

Muieruşcă e toată numai zâmbet. Dacă n-ar avea nasul aşa de mare, ar fi chiar dulce. Mă căznesc să-i desluşesc Lamele şi continui:

— A fost o glumă, Frau Ditte, deşi, ca să fiu sincer, mi-aş cheltui banii altfel decât să-i las la ruletă.

— Sunteți amabil, zice Ditte, țuguindu-şi buzele rujate. Desigur, dacă preferați plăcerile de un anumit gen, puteți găsi la bar ce vă interesează.

„Ăştia-ți vor banii oricum, principalul e să te convingă să-i scoți”, îmi spun eu în gând, după care dau drumul la melodie:

— N-am vrut să fiu grosolan.

— Deloc! sare Ditte, apucându-mă prieteneşte de braț. Dar nu v-am mai văzut pe-aici şi-am zis să vă dau o mână de

ajutor.

— Nu sunt singur. Am venit cu un amic.

I-l arăt pe Willy, total absorbit de joc, moment în care muieruşca îmi lasă braţul şi face un pas înapoi. Spre deosebire de mine, Willy este cunoscut în zonă.

— Nu sunt amanta lui, mă grăbesc eu să precizez.

Dar Ditte nu e pregătită să-mi ceară analiza SIDA. O ia din loc, pretextând o nevoie acută. Cu Willy, lucrurile stau cum nu se poate mai bine: şi-a triplat numărul de fise cu care intrase în joc.

— Ce zici, bătrâne? îmi aruncă el, fericit. Metoda mea e infailibilă!

Îl sfătuiesc să ia o pauză. Pentru prima seară ar fi cam de-ajuns. Îl smulg cu greu, doar după ce-i promit că, peste două zile, vom reveni să le spargem banca. Asta pentru că mâine am întâlnire cu omul de legătură.

Willy acceptă cu regret să întrerupă jocul. Îmi înapoiază suma investită, dar îşi păstrează întreg câştigul, care e destul de măricel.

— Socotelile, la sfârşit! îmi zice el, căznindu-se să pară că-mi face o favoare.

Înainte de plecare, mai tragem un tur pe la bar, unde gardianul mă mai uşurează de nişte bani. În ritmul ăsta, s-ar putea să ajung mai repede decât credeam la fundul sacului. Cum nici de data asta nu se deranjează să-mi numere restul, îmi sare ţandăra.

— N-ar fi rău ca, în timpul liber, să mai răsfoieşti un manual de aritmetică, îi zic eu tipei, ca să nu mă creadă chiar tută. Dar, pentru că azi am câştigat, o să mă fac că n-am băgat de seamă. Roagă-te să nu pierd data viitoare!

A doua zi, vizitez împrejurimile, evitând să mă apropii de restaurantul în care serveşte Willy. Îndată ce bate miezul nopţii, mă îmbrac la patru ace şi o iau, singur, spre *Vogel.* Nu mai intru la bar. Mă opresc în restaurant, la o măsuţă cu o veioză ce împrăştie o lumină albastră şi rămân cu ochii lipiţi de ringul pe care două tipe, care-şi uitaseră hainele la cabine,

se fandosesc de colo-colo, închipuind un dans oriental.

La ora aceea, sunt doar câteva mese ocupate. Majoritatea clienților se află la etaj, unde se bat cărțile şi se învârteşte ruleta. Privirile îmi sunt atrase spre o măsuță, nu departe de-a mea, unde un gigolo mângâie guşele unei babete mai plină de aur decât mormântul lui Tutankhamon. De altfel, babeta pare o rudă apropiată a faraonului egiptean.

Ca să-mi dau seama dacă e omul meu, mă ridic şi mă îndrept spre toaletă. Când trec pe lângă masa celor doi, strâng pumnul drept de câteva ori, ca să-i atragă atenția gigoloului la ghiulul pe care-l port pe inelar şi care e semnul de recunoaştere. Am nimerit-o! Tânărul mă urmează în scurt timp şi, după ce se asigură că nu mai e nimeni prin cabine, îmi strecoară o bucățică de hârtie, şoptindu-mi:

— Ai toate datele pe care mi le-ai cerut. Fii cu ochii-n patru! Clara Adler e băgată în nişte afaceri necurate. Are legături cu tipi din „lumea bună”. Să nu cazi mesa.

— Aşteaptă-mă, peste două ore, în parcarea din spate, murmur, la rândul meu, fară să mă întorc.

— E periculos. Dacă nu mă înşală mirosul, am pe cineva pe urmele mele.

— Trebuie să vorbesc cu tine, insist eu. Un Mercedes verde, cu număr de Viena. Nu e încuiat. Intri şi aştepți.

Nu mai apucă să-mi răspundă. În toaletă apare însuşi Hans. Când dă cu ochii de mine, nu-şi poate opri o exclamație de surprindere.

— Hans! strig eu, fericit să întâlnesc o veche cunoştință. Şi eu care crezusem că nu eşti decât un robot. Care va să zică, te uşurezi şi tu, ca toți oamenii!

— Vezi că ai greşit uşa, mârâie Hans. Toaleta pentru dame e la celălalt capăt al coridorului.

L-aş bumbăci chiar acolo, cu mare plăcere. Cunosc câteva figuri care l-ar face să se dea cu capul de pereți. Evident, nu mă pot desfăşura. La mine în repertoriu scrie altceva şi n-am de gând să-mi depăşesc rolul.

Revin la masă, căutând pachetul cu țigări. Cât timp îmi

aleg una, citesc bilețelul şi memorez datele. Cum nu pot să-i dau foc, iar la mine e periculos să-l țin, îl înghit, pur şi simplu, făcându-i traseu cu o gură de whisky. Are un gust execrabil, dar informațiile sunt mai dulci decât şoapta unei gheişe.

Cele câteva perechi din restaurant se bâțâie acum pe ringul de dans, pe o melodie tocmai scoasă din cuptorul cu microunde. Nu lipseşte nici gigoloul, cu babeta lui, care i-a înfipt în fese mâinile pline de inele, de-ai zice că s-a prins să nu cadă pe spate. Doamne, cât de grea e munca de agent secret! Eu o fac pe homosexualul, colegul, pe gigoloul, dar încă e bine, cât timp n-o facem pe morții, la doi metri sub pământ.

Drumul către cazinou trece, bineînțeles, prin bar, unde femeia-gardian şi Hans aduc cu nişte exponate din muzeul figurilor de ceară. Tipa pare să mă aştepte, căci, de cum mă vede, îmi împinge în față o ceaşcă plină-ochi cu cafea, întrebându-mă prieteneşte:

— Willy-umflă-buci te-a lăsat singurică?

Îmi propteşte sub nas sânii ei cât dozatoarele de bere, rânjind cu toată gura. Adulmec, cu un aer cunoscător, proeminențele tipei şi-i zic sfătos:

— Nu oricine urcă pe vapor e marinar. Dacă ai avea timp şi stare sufletească, ți-aş putea-o chiar dovedi.

— Şi dacă greşeşti găurica? întreabă, prevenitor, barmanița. Sunt destul de apropiate.

— Bag mâna în foc că eşti blindată cu indicatoare! îi răspund, făcând un semn spre tatuajele care-i acoperă brațele dezgolite.

— Nu-ți bei cafeaua? mă întreabă ea, pe un ton nevinovat.

— Ceva îmi spune că ai apucat să scuipi în ea, înainte de-a te putea vedea. O să trec direct la votcă. Mă întorc spre Hans şi, ridicând paharul, îi urez din suflet: Heil Hitler!

L-am nimerit! Hans trece prin toate culorile drapelului austriac şi se arată dispus să-mi demonstreze cum procedează un membru al unei grupări neonaziste, atunci

când este înfruntat de un nearian. Un pui de scandal izbucnit în restaurant îi opreşte însă avântul, chemându-l la datorie.

Babeta şedea peste gigolo, într-o poziție fără echivoc. Îi smulsese pantalonii şi cotrobăia între picioarele lui, de parcă şi-ar fi căutat bijuteriile din casetă. În grabă, peruca îi căzuse pe ceafă şi îşi pierduse un cercel. Era atât de beată, încât nici nu-şi dădea seama că obiectul căutat era, de fapt, un pistol, nu cel pentru care plătise.

Hans restabileşte situația, explicându-i babetei că restaurantul cu pricina e un local serios, unde manifestările excentrice nu sunt bine primite. E numai miere şi dulceață, ceea ce mă face să cred că babeta ocupă un loc important în ierarhia aristocratică a locului. Dacă apuca să vadă pistolul, situația se complica.

Hoaşca e pornită rău de tot! Pretinde că a investii în însoțitorul ei o pălărie de bani, ceea ce ar autoriza-o să guste pe deplin din fructul păcatului, oricând ar crede ea de cuviință.

— Cumpăr localul! urlă hoaşca, scoțându-şi o brățară şi aruncându-i-o lui Hans în fața. Împachetează-mi-l!

Hans are nevoie de toată diplomația de care e în stare, pentru a readuce lucrurile la normal. Gigoloul îşi primeşte şi el porția, fiind invitat să-şi ia protectoarea şi să plătească o cameră la hotel. Dar babeta, care îşi mai revenise între timp, refuză să plece. Comandă o nouă sticlă de şampanie şi-l concediază pe Hans cu un gest de regină în plină Restaurație.

Nu e prea plăcut să-ți vezi un coleg la ananghie şi să nu-l poți ajuta. Există însă şi situații când fiecare trebuie să aibă grijă de pielea lui. Mă întorc spre barmaniță şi-i spun:

— Dacă apare Willy, eu sunt sus.

— Nu mă interesează pozițiile voastre! ricanează barmanița. Şi, de altfel, de când sunt eu curierul tău?

Îi pun pe tejghea o bancnotă de o sută de mărci, care-l face până şi pe Hans să uite conflictul şi să-şi holbeze ochii lui bovini.

— Nu cer nici un serviciu gratuit, zic eu, făcând pe

ofensatul. Am să trec peste toate bălăcărelile noastre şi asta pentru că-mi place să mai schimb câte o vorbă spirituală cu oamenii de rând. Există însă o măsură în toate.

O sută de mărci e o sumă îndeajuns de mare pentru ca „lecția” să fie primită cu supuşenie. Cei doi mă privesc deja cu alți ochi, ba Hans îmi face chiar un gest larg, invitându-mă să urc scara de marmură.

— N-a fost decât o glumă! îmi strigă barmanița, din urmă. Nimeni n-a intenționat să te jignească în vreun fel.

Nu mă învrednicesc să-i răspund. Urc țanțoş scara, părând hotărât să sparg banca în noaptea asta. Rezultatele nu sunt însă pe măsura intențiilor mele. Pierd o sumă bunicică, dar, cum nu sunt banii mei, afişez mai departe o mină de milionar plictisit. Ditte e tot timpul pe lângă mine, căutând să mă convingă să-mi las grăunțele, căci, nu-i aşa, norocul îşi poate schimba fața oricând. Mă îndeamnă să încerc şi la zaruri, pe care, până atunci, le ocolisem. Amintirea partidelor jucate în junglă, cu camarazii mei, sunt încă proaspete. Adevărul e că n-aş vrea să câştig şi să ies în evidență – acest lucru mai mult m-ar încurca. Totuşi, încerc câteva mâini.

E rândul lui Ditte să se mire de câtă dreptate a avut, când a pomenit de noroc, căci fisele încep să se întoarcă la mine. Cu cât caut să scap mai repede de ele, cu atât se încăpățânează să se înmulțească în fața mea. Îmi vine să cred că nu numai Willy are o metodă, ci chiar şi eu, fară să ştiu nimic despre asta. Înjur, câțiva faliți se bucură platonic că banca pierde banii de care-i văduvise.

O fac pe marele jucător şi mizez întreaga sumă pe cinci duble la rând. Spre nemulțumirea mea, devin obiectul atenției generale. Lângă crupier, apare şi un personaj tras pe băț, care pare a fi directorul. Dacă aş câştiga, suma i-ar cam da peste cap socotelile din noaptea asta. E pentru prima oară când mă rog să pierd, dar, ca un făcut, primele patru aruncări sunt toate duble. În cazinou, încetează orice forfotă. Ochii tuturor sunt îndreptați spre paharul pe care-l agit şi asupra căruia o pun pe Ditte să sufle. Refuză, căci nu vrea să fie concediată,

în caz că şi a cincea e tot dublă. Dau să arunc zarurile, dar mă opresc şi-l întărât pe crupier:

— Dacă e unu-unu, dublați suma. De acord?

Crupierul priveşte către personajul tras pe băț, iar ăsta din urmă înghite în sec şi-mi face o contrapropunere:

— De acord, dar, dacă e orice altă dublă, ați pierdut.

Accept şi prind să agit din nou paharul, aducându-i pe câțiva înrăiți într-ale jocului la un pas de infarct. Apoi, cu o voltă de dirijor, arunc babaroasele, care se rostogolesc parcă în silă şi, în final, se opresc pe doi-doi. Un strigăt general face ca zorzoanele de sticlă ale lămpilor să zăngăne. Crupierul şi directorul sunt mulțumiți. Şi eu simt o satisfacție, dar n-o arăt. Aştept să treacă efectul, după care mă strecor la parter.

— Willy n-a apărut! mă informează prompt barmanița, bombându-şi şi mai mult pieptul.

— Mai bine, mi-ar fi purtat ghinion! pretind eu, lăsând pe tejghea o altă bancnotă.

O iau agale spre ieşire, dar în spate simt ochii de gheață ai lui Hans, urmărindu-mi fiecare mişcare. Nu-l cred în stare să facă pe recuperatorul. De la Viena la cazinourile rău famate din Las Vegas e cale lungă.

Fac o escală la toaletă, spălându-mi îndelung mâinile şi fața. O oboseală nefirească mi se instalase în tot corpul. Îmi simt parcă şi gândirea leneşă, grăbită să scape de complicații şi să se refugieze în somn. Pot vedea în oglindă şi uşa debaralei de serviciu, iar colțul de stofa ce iese prin crăpătură îmi pompează din nou adrenalina în sânge.

Încerc uşa, dar e tot încuiată. Bucățica de stofa face parte din manşeta unui pantalon, de asta nu mă îndoiesc. Cu ajutorul briceagului meu minune, descui uşa, în mai puțin de un minut. Între mături şi găleți, aşezat în capul oaselor, cu o găurică mică în frunte, e chiar amicul meu care făcea pe gigoloul.

Dintr-o dată, o sudoare rece îmi îngheață ceafa şi apoi şira spinării. Câteva clipe, rămân nemişcat, incapabil să iau vreo hotărâre. Apoi mă decid, îl iau pe gigolo în brațe şi mă

înghesui în mica debara, ținând ușa închisă cu ajutorul mânerului de lemn din interior. E singura modalitate prin care pot afla ce s-a întâmplat. Cineva tot va trebui să apară, ca să scape de cadavru, iar acel cineva n-ar putea fi decât ucigașul. Riscul este enorm, căci aș putea sfârși în același mod. O altă continuare nu văd însă. Afară mă poate aștepta un glonț.

Nu e nici o noutate că stau cu un cadavru în brațe, mai rău e că, pe măsură ce trece timpul, membrele mă dor tot mai mult. Nici nu poate fi vorba să fac vreo mișcare de dezmorțire. Cazinoul se închide abia spre dimineață, iar până atunci sunt slabe speranțe ca acela pe care-l aștept să treacă la fapte.

Surprinzător, cadavrul scoate un oftat! Nu e o situație care să te încurajeze, deși cunosc destul de bine „comportamentul" unui corp trecut în moarte. Am văzut și lacrimi în ochii unora uciși cu ore în urmă, ca să nu mai vorbesc de vânturile „trase" de cei pe care-i aruncam, alandala, în vreo groapă comună. Celulele din care e alcătuit trupul nostru păcătos nu mor toate deodată și nici aerul nu părăsește cu totul intestinele.

Într-un târziu, aud pași pe pardoseala de gresie, apoi, cineva introduce o cheie în broasca ușii și moșmondește o vreme. Îmi strâng picioarele sub mine, după care le destind brusc, lovind în ușă. La rândul ei, ușa îl lovește pe cel aflat dincolo de ea. Las cadavrul și mă reped spre trupul întins pe podea. E chiar Hans, năucit de lovitura surprinzătoare. Acum pot să-i plătesc pe îndelete. Îl pocnesc cu sete, până când încep să mă doară degetele, apoi îi leg mâinile la spate, cu cureaua pe care i-am scos-o de la pantaloni. Nu ezit nici să-i umplu gura cu tot ce-mi vine la îndemână. Deocamdată, sunt nevoit să renunț la interogatoriu, așa că îl îngrămădesc în debara, alături de cadavru și încui ușa cu cheia uitată în broască. Am împrumutat pistolul pe care Hans îl avea asupra lui și nu încetez să mă mir. Arma e un Carpați modificat, specific agenților români. Nu prea am timp să dezleg misterul, așa că o iau tiptil spre restaurant.

Locanta e cufundată în beznă. Paravanul e tras deoparte şi doar deasupra barului e aprins un spot, care nu aruncă mai multă lumină decât veioza de pe noptiera unei târfe. De sus, unde se află sala cazinoului, răzbate o muzică în surdină. Uşile restaurantului sunt încuiate, la fel şi „ieşirea de urgență”. Nu-mi rămâne decât să urc scara de marmură.

Sus, o geană de lumină se strecoară pe sub o uşă capitonată, care duce la birouri. Mă apropii tiptil şi lipesc urechea de pielea rece. Nu se aude decât firicelul de cântec, care aduce mai mult a tânguire. Încerc uşor clanța, dar şi uşa asta e încuiată. La dracu'! Trebuie să iau o pauză şi să-mi revin, căci senzația de şoricel atras în cursă îmi otrăveşte mintea. Când începi să-ți faci griji pentru tine, rişti să pierzi controlul situației, drept care cobor din nou la bar şi pun şoricelul pe fugă, cu un gât zdravăn de votcă. Din întuneric, o voce subțirică mă invită să repet procedura:

— Mai serveşte-te! E în contul casei!

Mă întorc brusc, cu pistolul pregătit, dar nu văd pe nimeni. Pe neaşteptate, luminile se aprind în tot localul, de-ai zice că se pune iar de-o paranghelie. Mă învârtesc în jurul barului, ațintind toate colțurile cu pistolul, dar sunt mai singur decât Robinson Crusoe. Şi, totuşi, vocea continuă să-mi vorbească:

— Ne-ai subestimat, băiete! Lasă naibii pistolul şi aşează-te pe un scaun! Mai toarnă-ți o porție, căci o să ai nevoie!

Urmez întocmai indicațiile. N-am încotro. Nu mă pot bate cu o voce. Nu pot trage în umbre, mai ales că, după cum bănuiesc, o țeavă mă fixează de pe undeva.

— Aşa, fii băiat cuminte! O să ai numai de câştigat. Nu cred că vrei să te duci după amicul tău.

Apoi, din spatele uşii deasupra căreia stă scris „EXIT”, apare şi purtătoarea vocii, care nu e alta decât Ditte, frumoasa cea năsoasă, care animă viața în cazinou. Poartă un costum din piele neagră şi trebuie să recunosc că, dacă n-ar avea nasul ăla nesuferit, ar fi o bucățică straşnică.

— Nu te-ai gândit să faci o operație estetică? îi zic eu, obsedat de problemă. Sau în spectacolul următor o să-l joci

pe Pinocchio?

— Nasul meu, pricepe Ditte aluzia, e cel mai de preț organ pe care-l am. Fără el, n-aş putea mirosi indivizi de teapa ta.

— Nu te incomodează când te pupi?

În loc de orice alt răspuns, Ditte se apropie şi-mi aplică o ventuză pe care, prieteni, ați aprecia-o, chiar dacă v-ați afla, asemenea mie, într-o situație-limită. După ce-şi scoate limba din gura mea, prinde să ciripească din nou:

— Ei? Ce zici?

— Ai dreptate, nu deranjează! îi răspund, mulțumit de rezultatele experimentului.

Ditte se aşază lângă mine, conspectându-mă cu minuțiozitate. N-are nici o armă la îndemână. Aş putea să-i frâng gâtul cu o singură mişcare, dacă n-aş şti că, din întuneric, un țintaş mă are în vizor.

— Bun, acum să dăm cărțile pe față, îi zic eu, aparent liniştit. E destul de târziu şi s-ar putea ca mămițica să te certe că ai lipsit o noapte întreagă de-acasă, fară să o anunți.

— Aş putea începe prin a te întreba ce cauți aici, la ora asta, când trebuia să fi plecat de mult, îngână Ditte, pipăindu-şi nasul.

— Desigur, ne-am putea juca o vreme, îi răspund, împingându-i în față un păhărel plin-ochi.

— Te grăbeşti? S-ar putea ca asta să fie ultima zi din viața ta. Te-ai gândit că şi pentru tine va veni o ultimă zi? Sau crezi şi tu că moartea e întotdeauna ceva care li se întâmplă doar celorlalți?!

— Urăsc femeile culte! îi fac eu cunoscut, îndreptându-mi spatele. Poate că drumul spre pat e mai colorat, dar, în schimb, e mult mai lung.

Ditte zâmbeşte şi-şi pune mâna pe brațul meu. Cineva ar putea să creadă despre noi că suntem doi îndrăgostiți care încă nu s-au hotărât cu ce să înceapă: cu cina, sau cu sexul?! Dar muieruşcă are alte preferințe şi se grăbeşte să mi le împărtăşească:

— Uite, ca să vezi că sunt o fată bună, dacă eşti gata să

colaborezi, îți promit să te las o dată. Sinceră să fiu, nici nu mi-ar displăcea.

— Asta e ceva în genul ultimei dorințe a condamnatului? Țin minte că un condamnat la scaunul electric l-a rugat pe director, ca o ultimă dorință, să-l țină de mână!

— Nu, n-am de gând să te ucid, dacă se dovedeşte că eşti doar un simplu curier.

— Curier? Mă mir eu, de-adevăratelea. Pe tipul pe care l-ați otânjit nici măcar nu ştiu cum îl cheamă şi care e meseria lui de bază. Avea de plătit o datorie, iar eu n-am venit aici decât ca s-o recuperez.

— De ce tocmai aici?

— Simplu! Pentru că aici mi-a dat întâlnire!

— Şi ieri? Ieri ce căutai, dacă întâlnirea era pentru astăzi? Mă întreabă Ditte, făcându-mi, mai departe, ochi dulci.

— Am absolvit cu brio grădinița şi asta, cu mult timp în urmă. Nu pot veni într-un loc străin, fără să fac un control în prealabil. Tu te-ai duce direct unde-ai fi chemată, fară să faci o recunoaştere?

Ditte clatină din cap binevoitoare, plimbându-şi mâna pe brațul meu. Mă mângâie uşor pe obraz, ca pe un handicapat.

— Varianta ta ar putea părea reală, dacă ai găsi o explicație şi pentru Willy. Vezi să nu fie însă una de duzină.

— Mască! Rol de mască! Ce zici, ține?

— Să trecem la concret! zice Ditte, care pare puțintel plictisită de cursul discuției.

Se ridică şi face câțiva paşi spre mijlocul barului. Tocurile ascuțite ale pantofilor îi pun în valoare suplețea trupului strâns în piele neagră. Face însă greşeala să rămână în profil, iar imaginea năsoiului, pentru care Cleopatra ar fi făcut o criză de isterie, îmi taie din elan.

— Toate s-ar lega după cum ai vrea tu, dacă Willy şi amicul tău n-ar fi trăit o poveste frumoasă de iubire.

A crezut că o să mă ia prin surprindere, dar nu şi-a găsit omul. Ridic din umeri şi-i zic nepăsător:

— Ce problemă e că şi-o trăgeau în nopțile cu lună? E… era

treaba lor. Nu fac parte din tagmă. Controlează-mi găoaza! E intactă. Nu mă interesează viața intimă a celor cu care sunt nevoit să intru în contact. Singurul lucru care prezintă interes pentru mine, mă rog, care prezenta interes, era datoria de o sută de mii de mărci pe care tipul trebuia să mi-o plătească.

— Şi, până atunci, pierzi câteva zeci de mii la zaruri! îmi zice Ditte, pe un ton zeflemitor.

— Mă priveşte ce fac cu banii mei!

— Asta aşa e! Cum şi pe noi ne priveşte ce se-ntâmplă cu banii noştri. Amicul tău ne-a păcălit. Mai concret, a plecat şi cu banii şi cu marfa pe care trebuia să ne-o vândă. Mă şi mir cum de-a mai avut curajul să intre aici. S-o fi crezut nemuritor.

— Tot nu înțeleg ce amestec am eu în toată treaba asta?

— Nici banii şi nici marfa nu au mai ieşit la suprafață. I-am răscolit toată casa, dar nimic. O păsărică mi-a şoptit că tu ai şti ceva.

Mă ridic de pe scaun şi dau de duşcă restul de votcă din pahar. Sunt supărat rău!

— Pentru mine e prea complicat, pretind eu. Puteți să controlați bagajele din hotel. N-am nimic de-a face cu problema voastră.

— Că ai fi vreun fraier, să le ții la vedere! Scumpule, să-ți amintesc că e vorba de zece kilograme de heroină şi două milioane de mărci?

Nu-mi pot stăpâni un fluierat, cât se poate de sincer! Nu ştiu cum se face, dar mereu nimeresc în câte o poveste în care nu figurez nici măcar pe generic! Iar acum am încurcat-o rău de tot! Generosul meu amic m-a băgat într-un rahat, din care nu ştiu cum am să mai ies. Se ştie cât de sensibili sunt traficanții de droguri când e vorba să fie păcăliți…

Ditte îşi priveşte ceasul-brățară şi devine un pic nervoasă. Pare că aşteaptă apariția unui nou personaj, care întârzie nepermis de mult. Dacă e vorba de Hans, poate aştepta până poimarți! E şi ăsta un atu, pe care mă grăbesc să-l arunc în joc.

— Ditte, scumpa mea, poate nu e momentul, dar recompensa pe care mi-ai promis-o şi la care nu vreau să renunţ… că mă laşi şi pe mine o dată…

Ditte îşi măreşte şi mai mult ochii ei albaştri şi izbucneşte într-un râs cristalin. De-a naibii, îşi face şoldurile să joace, închipuind un soi de dans prenupţial. E şcolită, nimic de zis!

— Ei, bine, reiau eu, aş fi gata să recunosc orice! Cred însă că ai greşit personajul.

— Ascultă! mă întrerupe Ditte, privindu-şi din nou ceasul. Dac-ar fi după mine, poate că te-aş crede şi am trece direct la trosneală. Dar şeful meu n-o să mă primească fără bani şi fără marfă. Dacă ţii la viaţa ta, ai face bine să începi să cânţi.

— Mor nevinovat! zic eu şi sunt chiar sincer. Te-ai gândit la varianta ca vreunul dintre oamenii tăi să fi intrat pe fir şi să fi dat lovitura?

— Mă faci să-mi pierd timpul, spune Ditte, pe un ton şovăielnic, semn că începe să se îndoiască.

— Chiar tu ai recunoscut că nu sunt fraier, la ce naiba să mă fi întors aici, ca să mă dau legat?! Aş fi departe acum. Din întâmplare, am dat peste amicul meu, mai mort decât un schelet. Acum, după toate câte mi-ai debitat, înclin să cred că tipul care i-a făcut-o e şi cel care a fugit cu prada.

Ditte cumpăneşte o vreme ştirea, după care o ia pe scări, aruncându-mi peste umăr:

— Rămâi aici! Nu te sfătuiesc să încerci să dispari!

Ar trebui să-l reclam pe rezident colonelului Lazăr, pentru neglijenţă în serviciu! E cazul să facă oarece curăţenie. Un lucru e cert: cât timp nu le dă prin cap să-l caute pe Hans în debaraua din toaletă, lucrurile ar putea căpăta o turnură favorabilă mie. Varianta cu defecţiunea lui e destul de subţirică, dar, la o adică, poate fi folosită drept colac de salvare.

Nu trece nici un sfert de oră şi Ditte îşi face din nou apariţia. E îmbujorată şi a dat complet uitării recompensa promisă.

— Până aflăm ce e cu tine, mă anunţă ea, o să te ţinem

ascuns. Dar, dacă se dovedeşte că ne-ai mințit, o să ajungi să te rogi să fii ucis!

Mă îndeamnă spre ieşirea din spatele tejghelei, de unde o scară coboară în pivniță. E o încăpere imensă, proaspăt văruită, în care sunt îngrămădite, alandala, o mulțime de piese de mobilier.

— Sunt exagerat dacă-ți cer ceva de mâncare? întreb eu, căci simt, la propriu, un gol în stomac. Evident, sunt gata să plătesc.

Ditte ezită, apoi îmi dă un brânci şi se încoțopeneşte pe tocurile ei înalte.

— Bine, bine, mormăie ea, o să trimit pe cineva. Să nu-ți treacă însă prin cap vreo şmecherie. Dacă vrei să porți aripioare, n-ai decât să încerci să faci un pas în afara cazinoului.

Face stânga-mprejur, iar eu caut disperat o soluție. O masă de biliard, înghesuită între un joc mecanic şi un dulap de metal, îmi oferă soluția.

La scurt timp, aud cheia în uşă, iar în pragul ei îşi face apariția barmanița-gardian. Într-o mână ține o tavă, iar în cealaltă un pistol Magnum, cu care ar putea doborî şi un rinocer. Lasă tava pe masă şi mă invită cu o voce pe care n-ai vrea să o auzi când te plimbi prin preajma unui cimitir:

— Ia de bagă în tine! Te vom prepara la cuptor şi mai trebuie să te îngraşi!

— Sper ca tu să fii aceea care să-mi mănânce fuduliile! mă linguşesc eu. Ai tot dreptul la delicatese!

— De când te-am văzut, nu mi-ai plăcut! latră din nou tipa, arătându-mi dinții lați şi galbeni. Indivizii ca tine ar trebui omorâți de mici. Nu-i vorbă, nici acum nu-i prea târziu.

Se retrage strategic şi, ajunsă în dreptul uşii, îmi întoarce spatele. Strâng bila de biliard în pumn, ochesc şi o azvârl cu toată puterea. O nimeresc direct în diblă, iar tipa scoate un strigăt scurt şi se scurge pe-o parte. Îi iau Magnumul şi-i dau bice pe scări. În restaurant e un întuneric de să-ți bagi degetele în ochi. Chiar şi spotul de la bar e stins. Mă strecor

pe lângă perete, până în dreptul toaletei, în care şi intru, atent la orice zgomot. Uşa debaralei e tot încuiată. Dar nu mă interesează să am o conversație cu Hans. Deschid ferestruica şi, săltându-mă în mâini, reuşesc să mă strecor prin ea. Arunc o privire rapidă în jur. Noaptea începuse să-şi strângă catrafusele, pregătită să dispară cu primul tren.

Fereastra dă spre o curte interioară, cu o mică deschidere spre lac. Nu e soluția cea mai convenabilă, dar n-am încotro. Mă târăsc încet, până la marginea apei, în care intru ca o broască țestoasă, înotând pe fundul ei, până când îmi simt plămânii că plesnesc. Scot doar gura la suprafață, respirând precipitat, după care-mi reiau drumul pe sub apă. Repet figura, atât cât să mă pot îndepărta destul de mult de cazinou.

Când îndrăznesc să scot capul şi să arunc o privire în jur, răsuflu uşurat. Clădirea cazinoului nu se mai vede decât ca o căbănuță pe un vârf de munte. Ies la mal, tremurând din toate mădularele. Prima maşină pe care o întâlnesc în cale, parcată în spatele unui hotel, e şi cea căreia îi forțez portiera şi-i fac contactul pe direct. Pornesc în trombă, înscriindu-mă pe autostrada spre Baden. Dau caloriferul maşinii la maximum, astfel încât, atunci când mă apropii de Viena, hainele îmi sunt deja uscate.

De-acum trebuie să acționez contracronometru, căci, chiar şi într-un oraş ca Viena, aş putea fi găsit mai repede decât se poate crede. Iar tipii care-şi închipuie că le-am tras țeapa nu sunt veniți nici ei cu pluta. Aşa că las somnul pentru altă dată şi mă îndrept direct spre adresa Clarei Adler. Fiind duminică, am toate şansele să o găsesc acasă. Lucru care se şi întâmplă.

Când aude că vin din România, cu un comision de la rudele ei din Lugoj, doamna Adler, o săsoaică plecată din țară pe când era încă la vârsta suzetei, mă invită imediat înăuntru. Îi fac de la început o impresie bună. Se învârteşte în jurul meu ca un titirez, poftindu-mă când la prăjituri, când la clondirul cu vin rubiniu. Se arată oarecum stânjenită, doar când află că

am nevoie de ajutorul ei.

— Aici n-o să pot să vă las să stați, zice ea, ştergându-şi mâinile cu un şervet de în. Ştiți cum e cu gura lumii... Nici bani nu am prea mulți.

— Vai, doamna Clara, sar eu, opărit, se poate?! Banii nu-mi lipsesc!

Tancul de mărci pe care i-l pun sub nas o convinge că sunt o persoană bine intenționată. Se aşază în fața mea, măsurându-mă din priviri cu atenție. La rândul meu, nu ezit să-i fac inventarul. E o femeie la vreo patruzeci şi cinci de ani, durdulie, fără să fie grasă, nu prea frumoasă, dar care emană mai mult erotism decât o gaşcă de paraşute. „Foliculina, maica mă-sii!" îmi zic eu, în gând, pregătit ca, la o adică, să dau o mână de ajutor.

— Ce-aş putea face pentru dumneavoastră? mă întreabă Clara, într-un târziu, turnându-şi un pahar de vin.

— Cred că ştiți cum e, singur, într-un oraş străin... Dacă ați accepta să-mi fiți ghid... Desigur, sunt gata să plătesc pentru timpul dumneavoastră!

Clara se îmbujorează, prilej pentru mine de-a umple din nou paharele cu vin. Conversația decurge în acelaşi ton, până către prânz, când, beată moartă, Clara lasă la o parte orice convenient şi-şi scoate marfa la vedere. Prietene, de un lucru pot să te asigur: o femeie stătută e mai crâncenă decât orice fanatic religios! Dau lupte grele, căci Clara îmi dovedeşte că vizionează cu asiduitate filme erotice. Fantezia ei nu are limite, iar pofta, vorba aia, îi vine mâncând!

— N-am mai avut de mult un bărbat, mai ales unul aşa ca tine! îmi confirmă ea bănuielile, scuzându-şi într-un fel zelul demn di o cauză națională. Şi cine ştie când am să mai întâlnesc unul..

— Dar cum aşa? întreb eu, retrăgându-mă într-un fotoliu. O femeie aşa straşnică, fară bărbat?!

— Pe-aici se bea atâta bere, zice Clara, cu scârbă, încât bărbații îşi duc mâna la pantaloni numai când urinează.

— Şi voi cum vă înmulțiți?

Remarca i se pare Clarei deosebit de spirituală. Acum, că tot am intrat în grațiile ei, o pun să-şi depene memoriile nescrise încă. După sex, femeile sunt înnebunite să-şi povestească viața şi experiențele trăite, aşa că nici pe Clara nu trebuie să o rog de două ori. Treptat, ajunge şi la partea din poveste care mă interesa cel mai mult şi despre care citisem o frază în bilețelul primit la Vogel.

— Pe timpuri am fost amanta consulului român la Viena. Era frate cu dictatorul. O pălămidă, dar mă plătea împărăteşte. Până la urmă, s-au băgat băieții de la Securitate. Era gata să fiu lichidată, noroc cu schimbarea din România! Au uitat de mine.

— Şi cu stimabilul consul ce s-a întâmplat! întreb eu, cu indiferență.

— S-a sinucis! îmi răspunde Clara, zâmbind într-un peş. L-au găsit spânzurat. Eu însă l-am cunoscut bine de tot. Era un fricos. Sinucigaşii sunt oameni curajoşi.

— Ce vrei să spui?

— L-au omorât ai lui, vezi bine! Cu câteva zile înainte de eveniment, ne întâlnisem în apartamentul pe care mi-l închiriase. Atunci mi-a spus că în România se vor întâmpla lucruri grave şi că el va fi lichidat, pentru că numai el cunoaşte codurile de la un ştiu ce conturi bancare. Am crezut că aiurează, sau că e beat, aşa că nu i-am dat importanță. O frază însă mi s-a întipărit bine în minte… Era aşa ciudată…

Tremur de nerăbdare, dar nu mă grăbesc s-o îndemn să continuo, de teamă să nu stric totul. Umplu cu grijă paharele şi-mi aprind un Chesterfield. Clara cere şi ea unul. Trage un fum adânc, dându-i apoi drumul sub formă de rotocoale, printre care se strecoară amintirile ei.

— Da, a zis ceva foarte bizar, de aceea mi s-a şi întipărit în minte… Ceva de genul… „greierele o să-mi cânte prohodul…”

— De ce nu vă întâlneați aici? întreb cu, încercând să decodific informația primită.

— Ne-ar fi găsit imediat! Apartamentul închiriat era folosit şi ca locuință conspirativă, nu ştiau mulți de el.

— Ai mai trecut pe-acolo? alimentez eu focul mocnit.

— Nu mai e locuit. Cel puțin, de câte ori m-am flendurit prin fața lui, avea obloanele trase.

— Ce-ar fi să dai un telefon şi să-ți iei o învoire pentru mâine?

— Chiar aşa! Prinde Clara ideea din zbor. Am şi eu dreptul la o zi liberă!

În ziua următoare, după un somn bun, ne plimbăm prin împrejurimile Vienei şi luăm prânzul la un restaurant micuț, dar cu prețuri de Ritz. Am grijă ca paharul Clarei să nu sufere nici o clipă. Digestia ne-o facem în păduricea din spatele restaurantului, unde înfometata Clara mă violează de-a dreptul. La întoarcere, o iau, ca din întâmplare, pe strada pe care se află locuința Generalului. Bănuiala mi se confirmă.

— Uite, aici mă întâlneam cu consulul! strigă Clara, arătându-mi casa cu obloanele trase.

— Într-adevăr, pare nelocuită! Admit eu. Nu văd însă de ce nu v-ar fi găsit şi aici... Dacă erai urmărită...

— Nu intram niciodată prin față. În spate era un magazin care avea un perete despărțitor fals. Urcam pe o scăriță şi intram direct în dormitor.

— Ca-n filme! exclam eu, prosteşte. Dar nu mi-ai spus cum l-ai cunoscut. Respectabilul obişnuia să se dea în avionaşe?

— N-am fost întotdeauna responsabilă la parcul de distracții, face, ofensată, Clara. Pe timpuri, lucram la un coafor celebru. Puneam bigudiuri la toate damele din lumea bună. Veneau acolo şi soțiile ambasadorilor. Pe urmă, mi s-a înscenat un furt. Cred că tot băieții din preajma consulului mi-au copt-o.

Tace dintr-o dată, privindu-mă fix. Eu fluier aiurea o melodie, dar nu prea reuşesc să fac pe nevinovatul. Anii de mercenariat, pe de altă parte şi-au cam pus accentul pe figura mea. Clara pare că se trezeşte din beție. Începe să-mi ceară o mulțime de date despre rudele ei din Lugoj.

— Ce te-a apucat? mă enervez eu. Doar nu crezi că sunt şi eu vreunul dintre băieții cu care ai avut de-a face?

Clara nu zice nici da, nici ba. Ajunşi acasă, îmi cere paşaportul, chipurile, pentru a mă înregistra, conform regulilor, la poliţie. Pentru paşaportul meu rusesc nu-i pot da însă nici o explicaţie, aşa că mă prefac ofensat:

— Ştii ce, nu te-am pus eu să-mi destăinui secretele! Puţin îmi pasă de aventurile tale amoroase. Cât priveşte paşaportul, n-am de gând să stau la tine.

Îmi fac supărat bagajul şi dau s-o şterg. Clara ezită între a-mi sări în braţe şi a chema poliţia. N-are însă timp să se hotărască. Cu un pumn bine ţintit, o trimit pe lista de aşteptare a lui Morfeu. Cotrobăi prin toată casa, dar nu dibuiesc nimic care să-mi atragă atenţia. Nici scrisorile găsite într-o cutie de pantofi nu-mi dezvăluie cine ştie ce secrete. După ce o leg pe Clara şi o duc în beci, mă hotărăsc să vizitez locuinţa conspirativă. Evident, folosind aceeaşi cale pe care o folosise şi ea la întâlnirile cu consulul.

Surpriza este însă totală! În locul magazinului cu perete fals, e acum o secţie de poliţie! Nu prea am cum să le spun ce mă doare, aşa că fac cale întoarsă şi intru în casa Clarei pe uşa de la bucătărie. Dar, după primul pas, o salbă de stele verzi îmi acoperă ochii şi cad, cu mâna la capul lovit violent.

Mă trezesc în beci, legat fedeleş de un jilţ vechi. În faţa mea, picior peste picior, stă o tipă faină, care trage dintr-o ţigaretă subţire. Mă priveşte cu ochii mijiţi, zâmbind ca la un film de desene animate. Nu se grăbeşte să-mi vorbească. Îşi schimbă poziţia picioarelor, lăsându-mă să-i admir supleţea coapselor. Se impune să dau drumul unui fluierat admirativ, ceea ce şi fac. Tipa se lasă o vreme privită, căznindu-se să-şi termine ţigareta. Pe neaşteptate, se ridică şi, fără nici o introducere, îmi trimite un pumn în nas. Pe cât părea de firavă, pe atât e de vânoasă. Mă răstorn cu picioarele în sus, iar faţa mi se umple, instantaneu, de sânge. Muierea nu pare deranjată de această nouă poziţie. Se apleacă asupra mea şi-mi zice, într-o engleză tărăgănată, cu un puternic accent străin:

— Te crezi deştept?

— Nu întotdeauna, îi răspund, scuipând un rest de dinte. Mai mult la orele dimineții, când plouă afară.

Primesc o talpă peste gură, ceea ce produce alte stricăciuni danturii mele, aflate şi aşa, în stare de suferință. Din această nouă poziție, pot privi, nestânjenit, direct pe sub fusta tipei, ocazie cu care remarc că nu poartă chiloței.

— Să nu răceşti! îi zic eu, îngrijorat. Ar fi păcat pentru o păsărică aşa gingaşă. O tunzi cu briciul, sau cu coasa?

De astă dată, mă loveşte în stomac şi sunt cât pe-aci să-mi înghit omuşorul. Pare mulțumită, deocamdată. Renunță la fumat şi se agață de o sticluță plată de aluminiu.

— Mie să nu-mi torni, refuz eu. S-ar putea să iau azi maşina.

— Ştii ce e ciudat la voi? îmi zice tipa, fără să precizeze la cine se referă acel „voi”. O faceți pe cocoşii şi pe durii, dar, de fapt, trebuie să fie mereu cineva în preajma voastră, să vă schimbe scutecele. Ia zi, măi, murătură, ştii cine sunt eu?

— Ştiu cine nu eşti şi anume, nu eşti Maica Tereza. În rest, poți să fii oricine.

— Termină cu prostiile şi grăbeşte-te să-mi spui cât de mult ai aflat din ceea ce mă interesează.

Dacă tipa din fața mea ar fi Ditte, aş mai înțelege, dar aşa, lucrurile încep să se repete prea de tot. Toată lumea vrea să afle ceva de la mine, fără să țină cont că, de fapt, eu sunt cel care are nevoie de informații. Mă felicit că am ascuns discheta-minune sub preşul din spate al Volkswagenului Polo. S-ar putea să nu mai ajung vreodată la ea, dar, la o adică, aş avea ceva de negociat.

— Ascultă, zic eu, plictisit, m-aş juca toată ziua cu tine, dor cred că e timpul să-mi spui ce vrei să afli şi, mai ales, să-mi spui cu cine mă confunzi.

Tipa dă drumul unui râs bun să-i asigure unui strungar o normă întreagă. Îşi construieşte o flegmă dichisită, pe care mi-o plasează apoi, cu o precizie de invidiat, drept în ochi.

— Sus sunt doi tipi care au pregătit un sac de plastic şi un cataroi, mă informează ea, binevoitoare. Deşi eu una n-aş

polua Dunărea cu gunoaie ca tine. S-ar putea să te las să pleci în lume, dacă-mi predai mie afacerea şi-mi convine punctul la care-ai ajuns.

— Ardem gazul de pomană, îi răspund eu. Sunt vânător de recompense. Caut o persoană pentru care aş putea primi o sumă frumuşică. Asta e tot. Nu cred că despre afacerea asta vorbeşti!

— Da, da, cauți un general român, condamnat în țara lui… bla-bla, bla-bla… O poveste pe care ar putea-o crede doar una ca nebuna de Clara. Hai să punem lucrurile la punct! Ştiu că lucrezi pentru Serviciile Secrete române, sub acoperirea pe care vrei să mi-o torni, aşa cum ştiu şi ce cauți cu adevărat. Întâmplător şi noi suntem în căutarea aceluiaşi lucru. Deosebirea, după cum, probabil, ai fost informat, e că banii sunt ai noştri şi n-aveți nici un drept să puneți mâna pe ei.

Pe neaşteptate, îmi vin în gând cuvintele lui Rahman: „Tu eşti doar un şoricel lăsat într-un labirint.” Ca întotdeauna în clipele de emoție, caut un întăritor. Tipa hotărăşte să devină cooperantă, îmi duce sticla plată la gură, cu grija unei infirmiere şi mă ajută să trag o duşcă îndestulătoare.

— Conturile Generalului au fost de mult blocate şi recuperate! îi trântesc eu, când îmi recapăt răsuflarea, căci în sticla plată e palincă dublu rafinată. Pe mine mă interesează numai persoana.

— Sictir! îmi aruncă tipa. Ştii bine la ce bani mă refer. Acum zece ani, agenția economică română a făcut un împrumut de cinci sute de milioane de dolari. Pe urmă, a venit revoluția şi românii n-au mai recunoscut nimic. S-au bazat pe faptul că împrumutul a fost făcut printr-o bancă din Thailanda, unde se spală banii şi l-au denunțat. Banii însă n-au ajuns în România. Acum, dă drumul la muzicuță. Tipii de sus n-au de gând să te bage de la început în sac. Se tot laudă că pot omorî un om în trei sau chiar patru zile.

— Cinci sute de milioane? exclam eu, năucit, gândindu-mă că am picat ca o muscă în plasă, împins de la spate de colonelul Lazăr. Aşadar, acesta era obiectivul misiunii mele…

— Am impresia că duceți lipsă mare de cadre competente, dacă s-a ajuns să fie trimis în misiune unul care nici măcar nu ştie ce vrea. De păcălit însă, nu mă poți păcăli. N-o să-mi spui că te-ai interesat de fostul amant al Clarei, doar ca să afli ce număr purta la pantofi! Cu noi n-o să-ți țină…

— Dar cine dracu' sunteți voi? strig eu, enervat de sângele care-mi intră în ochi şi în gură.

În loc de răspuns, uşa pivniței se deschide şi lasă şi treacă un personaj care lămureşte totul, dintr-o dată. În fața mea se află chiar Vsevolod! Acum e clar: mafia rusă! Colonelul a vrut, pasămite, să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură, dar, până una, alta, urmă, cel sacrificat sunt eu.

Vsevolod e scurt. Îmi aminteşte de cei doi români pe care i-am plimbat cu iahtul şi îi pune în legătură cu milioanele după care aleargă.

— Pentru ăştia vrei să mori? mă întreabă el, în încheiere. Poți primi un milion, cu care să dispari pe oricare insulă din lume. N-o să-şi mai amintească nimeni de tine.

Scoate un cuțit de mărimea unei baionete şi, din două mişcări, îmi taie legăturile. Mă ajută să mă spăl la o găleată plină cu apă, după care mă aşază pe o laviță prăfuită. Sângele prinde să-mi circule prin membrele amorțite, dar mai în viteză îmi circulă neuronii prin creieraş. Gândul care mă gâdilă şi care pare venit din adâncul subconştientului, mă face să zâmbesc. *Le risque c'est Dieu,* oare nu asta e deviza noastră, a celor fară patrie şi fără steag? Vine un moment în viața celor ca mine când, pentru a-ți salva pielea, trebuie să joci şi pe melodii străine.

— Bine, admit eu, aparent copleşit. Vă spun tot ce ştiu despre bani, iar voi îmi spuneți tot ce ştiți despre General.

— Omule, caută Vsevolod să mă lămurească, la Bucureşti se ştie totul despre General! Totul! Uite, ca să nu zici că suni răuvoitor, sunt gata să accept că tu nu ai cunoscut, cu adevărul, scopul misiunii tale.

— O clipă, să nu facem confuzii! La care misiune te referi?

Vsevolod dă primul semn de nervozitate. Îl cunosc de-acum

şi ştiu că, atunci când se încruntă şi-şi mângâie ceafa, nu-i a bună!

— La operaţiunea „Profesor”, zice el, căutând să rămână calm. Ei, gata? Încetezi să mai faci pe clovnul?

Nici nu mai ştiu ce e adevărat şi ce nu, dar un lucru e sigur: „Profesor” are opt litere!

— OK! strig eu, săltând în picioare. Ceea ce va urma s-ar putea să vă deruteze, dar cred că ne vom înţelege.

— Aş prefera să nu fiu derutat, precizează Vsevolod. Pentru că atunci te omor şi clarific cel puţin o problemă.

— Însă va trebui să mă lăsaţi să-mi continuu treaba!

— Vrei s-o ştergi! se miră tipa, căutând un obiect cu care să arunce în mine.

— Aţi fost tot timpul pe urmele mele! Risc eu o variantă. Mansur e omul vostru, nu-i aşa?

Punct ochit, punct lovit! Vsevolod se scarpină nervos între buci, în timp ce ochii i se opresc pe un topor uitat într-un colţ.

— Bine, zice el, deodată. S-ar putea să ai dreptate. Poate că ne-am grăbit. Te lăsăm să-ţi faci treaba. Nu uita însă că vei fi tot timpul însoţit. Ia telefonul ăsta. Are un singur număr în memorie. Mă informezi despre fiecare mişcare. Un pas greşit şi…

— Ştiu, *kaput!* îi arăt eu că am învăţat lecţia. Sunt în mâna voastră şi recunosc.

— Ar fi bine să-ţi repeţi asta în fiecare seară, în loc de rugăciune! Mă îndeamnă, prieteneşte, Vsevolod.

Vor lucra în paralel, nu mă îndoiesc, dar de mine au, totuşi, nevoie. În chestii de acest fel, nu renunţi la nici o variantă.

Accesez parola aflată şi jocul o ia spre nivelul nouă. Sunt un deţinut aflat într-o închisoare din care trebuie să evadez. Pe fundal, se profilează un vulcan. Vsevolod şi tipa călită în lupte privesc cu totală neîncredere la monitor, dar, când reuşesc să înşel vigilenţa paznicilor şi scap de câţiva deţinuţi

gata să mi-o tragă, iar pe ecran apare caseta care-mi cere un cuvânt-parolă, format din nouă litere, cei doi încep să cam priceapă meniul servit. Totuşi, nu sunt pe deplin convinşi.

— Şi acum? întreabă tipa, pe un ton de zeflemea. Ne inviți la o partidă de țintar?

— Trebuie să aflu unde e situată închisoarea asta, zic eu, privind spre Vsevolod.

Rusul nu e un mafiot de doi bani. Probabil că şi-a făcut tot stagiul la defuncta KGB. Îmi ia locul lângă laptop şi, după ce scanează vulcanul de pe dischetă, accesează banca de date a Societății de Geografie din Viena. Căutarea nu durează prea mult, iar rezultatul e surprinzător: vulcanul cu pricina nu e altul decât Gunung Agung, situat în insula Bali, din arhipelagul indonezian. E limpede şi pentru ei că nu e vorba de un simplu joc video, bun să pună la încercare îndemânarea puştanilor.

Sunt condus cu mare pompă la aeroport şi mi se cumpără un bilet pentru cursa Viena-Djakarta, via New Delhi.

— Voi fi în permanență lângă tine, îmi aminteşte Vsevolod, dându-mi un brânci amical spre controlul paşapoartelor. Ai grijă unde pui piciorul!

VII

Vsevolod a avut dreptate. E cu amândoi ochii pe mine, căci, abia ajuns pe aeroportul din Djakarta, sunt chemat prin megafon la biroul de informații, unde mă aşteaptă o rezervare pentru o cursă locală spre Denpasar, principalul oraş al insulei Bali. Zborul nu durează prea mult. După ce survolăm arhipelagul Sondelor Mici, plutind peste Lombok, Kongean şi Sumbawa, avionul se înclină şi prinde să coboare spre aeroportul din Denpasar, trecând peste pădurile tropicale şi peste aşa-numitele „culturi asociate", care acoperă întinderile provenite din defrişările masive. Este pentru prima oară când văd specii spontane, specifice pădurii tropicale, „conviețuind" alături de pomi fructiferi, plantați de mâna omului. Statutul de geograf mi se potriveşte însă ca nuca-n perete!

Deşi, în total, am fost mai mult de douăzeci şi patru de ore în aer, nu rămân în hotelul la care, evident, aveam o cameră rezervată, decât pentru a face un duş şi a aprecia câteva dintre deliciile bucătăriei asiatice. Închiriez o maşină destul de hărtănită, cu care reuşesc, totuşi, să ajung fară probleme în orăşelul Marang, situat chiar la poalele vulcanului Gunung Agung. Nu sunt deloc surprins să aflu de la barmanul, care o rupe nițeluş pe englezeşte, că în pădurea din apropiere există o închisoare aşa-zis secretă.

— Ai venit în vizită la careva? mă întreabă el, servindu-mi o a treia sticlă de bere brună.

— Cam aşa! îi răspund eu, bucuros de varianta oferită şi care nu e prea departe de adevăr.

— Nu e bine să minți, mă amendează barmanul. Minciuna nu duce decât la necazuri. Ar fi trebuit să ştii că orice vizită „acolo" e interzisă.

— Sunt detectiv particular, trântesc eu, pe nepusă masă. Clientul meu doreşte oarece informații de la un prizonier aflat la răcoare. După ştiința mea, tipul ar fi însă ținut la loc secret, dacă pricepi ce vreau să spun!

Barmanul şterge profesionist tejgheaua, cu o cârpă pe care n-aş folosi-o nici ca să îndepărtez găinaţul de pe maşină şi, când dă peste bancnota de douăzeci de dolari, o ocoleşte cu măiestrie.

— De priceput, zice el, pricep doar că ai greşit adresa. Nu te pot ajuta cu nimic.

Acopăr bancnota cu o alta de cincizeci şi-i mai cer o bere. De astă dată, ştergarul slinos mătură hârtiile în buzunarul larg al şorţului.

— Un sfat însă tot îţi pot da, mormăie barmanul, privind cu teamă înjur. Dacă acel loc secret e celula condamnaţilor la moarte, ar fi bine să-ţi faci băgăjelul şi s-o întinzi de-aici.

— Nu m-aş fi băgat în chestia asta, îi transmit eu, fără să mă mai străduiesc să fiu sincer, dar, vezi tu, clientul meu o ţine pe soră-mea ostatică. Ştii, tipul e puţin mafiot.

— Fără soră mai poţi trăi, dar fară cap, nu! îmi face cunoscut barmanul, în caz că nu aş fi ştiut.

Mai scot la aer o bancnotă şi tipului îi vine încă o idee.

— Îmi risc viaţa, spune el, dar, pentru că te văd un om de treabă, o să încerc să te ajut. La ieşirea dinspre vest, dai peste un lan de porumb. Îl ocoleşti şi o iei pe drumul care duce spre un deal plin de cocotieri şi lămâi. O să vezi, încă de departe, o căsuţă construită din bârne. Acolo locuieşte un bătrânel, Dong, pe numele lui. E singurul care-ţi poate fi cu ceva de folos.

Îi mulţumesc cuviincios şi dau să plec.

— Hei! mă opreşte barmanul. Ai uitat să plăteşti berile!

Aici are dreptate! Una e distracţia, alta, cheltuielile casei!

— Păstrează restul! îi arunc eu politicos, trecând în revistă câteva zicători cu privire la zgârcenie şi cupiditate.

Aflu chiar de la Dong că e un vechi deţinut. Arată de parcă ar fi căzut din avion şi toţi medicii din lume ar fi pus mână de la mână să-l poată reface, cât de cât. Soarbe, la răstimpuri, din ceaşca uriaşă cu ceai, ascultând cuminte povestea pe care i-o torn. La sfârşit, îşi umple iarăşi ceaşca din ceainicul aflat pe un cuptor de pământ şi-şi aprinde o ţigară puturoasă.

— Cunosc închisorile mai bine decât orice magazin sau cârciumă din țară, îmi zice el, cu privirea pierdută în depărtare. Încă de pe când eram doar un adolescent, am fost închis pentru o crimă, apoi, în timpul războiului, am fost internat într-un lagăr din Malaysia, alături de câțiva englezi. N-am stat, cu totul, decât vreo doi-trei ani în libertate, că pe urmă m-au şi luat pentru tâlhărie şi viol. Ultima oară am stat chiar aici, în închisoarea despre care-mi vorbeşti, pentru tentativă de omor. Dacă n-aş fi fost aşa de bătrân, poate aş fi cunoscut şi alte închisori, deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu cred că mi-a scăpat vreuna. Adevărul e că mă adaptez greu în libertate. Trebuie să-mi câştig singur existența şi ăsta e unul dintre lucrurile la care nu mă prea pricep.

— Dacă-mi poți fi de folos, îți voi da o sumă care să-ți ajungă până la sfârşitul vieții, îl încurajez eu.

— De unde ştii tu cât mai am de trăit, ca să poți aprecia? Mă întreabă, pe neaşteptate, bătrânul, dovedind o bună tehnică a negocierii.

Cădem amândoi de acord că, în condițiile în care viețuieşte, are toate şansele să atingă suta de ani, drept care o sută de mii de rupii ar fi tocmai suma pe care ar apuca să o cheltuiască. Nu e chiar o avere, ci doar câteva mii de dolari.

— Dacă persoana pe care o cauți e în celula condamnaților la moarte, nu poți mitui pe nimeni, îmi zice Dong, după ce batem palma. Cei de-acolo sunt păziți de o trupă a serviciului special, nu de gardieni. Sunt deținuți politici şi nu au voie să aibă contact cu nimeni din afară, nici măcar cu rudele.

— Măcar pot să aflu dacă persoana e acolo, sau nu?

— Se poate, dar într-un singur fel, şopteşte Dong. Să intri la ei!

— Adică… să devin disident şi să cer să fiu închis aici?!

Bătrânelul râde molcom, atent să nu-şi muşte ceea ce i-a mai rămas din limbă. Aprinde o nouă țigară şi mă uimeşte din nou.

— E o cale prea lungă. Ştii, unii dintre deținuți au mai

încercat, fireşte, să evadeze. Puţini au reuşit! Cert e că nimeni nu s-a gândit că această cale a evadării ar putea avea şi un sens invers!

Să intru în închisoare pe aceeaşi cale pe care un altul ar folosi-o pentru a evada, la aşa ceva chiar că nu m-aş fi gândit! Desigur, varianta are o grămadă de minusuri. Dong mi le înşiruie calm, găsind pentru fiecare câte o soluţie. Pare să fi ştiut despre mine cu mult timp înainte, căci cunoaşte lecţia la perfecţie. Într-adevăr, dacă există vreun om care să se pricepă pe deplin la închisori, atunci acela nu poate fi decât moşneguţul care-şi soarbe liniştit ceaiul în căsuţa lui din bârne.

— Aduci destul de bine cu un amic de-al meu care, pentru zece mii de rupii, ar cădea la învoială să evadeze.

— Fă-mă să pricep, silabisesc eu. Adică trebuie să-l plătesc pe unul dintre deţinuţi să evadeze? Nu ar trebui să fie invers?

— Ceea ce vrei tu să faci e pe dos, de aceea tot tu eşti cel care trebuie să scoată banii! mă lămureşte Dong. Încearcă să nu mă mai întrerupi. La vârsta mea, îmi este destul de greu să-mi urmăresc ideile, dacă sunt mereu întrerupt cu nerozii.

Moşneagul pune pe foc o nouă porţie de ceai, încercându-mi răbdarea. Dar nu mă mai grăbesc. La urma urmei, nu mă aşteaptă nimeni acasă.

De cum îşi toarnă în ceaşcă, fără să se deranjeze să-mi ofere şi mie una, Dong reia cu o voce ceva mai obosită:

— Cum îţi spuneam, aduci destul de bine cu amicul meu. Dacă te rad în cap şi te machiez un pic, n-o să-şi dea nimeni seama de înlocuire. Nimeni dintre gardieni, fireşte. Acolo, deţinuţii nu au nici faţă şi nici nume. Doar zeghe şi numere. Va trebui să le dai colegilor de celulă încă zece mii de rupii, ca să-şi ţină gura. Şi să mai ai cu tine cel puţin pe-atât.

Moşneagul îmi expune, în câteva cuvinte, planul, care e atât de simplu, încât îmi vine să râd. Amicul lui iese cu un grup de prizonieri la muncă, în afara închisorii, pe plantaţia de cafea. N-am decât să mă ascund într-o groapă, în vecinătatea locului în care deţinuţii îşi fac îndeobşte nevoile,

unde se va efectua, la momentul oportun şi schimbul. Inclusiv cel al hainelor.

Mă priveşte câteva clipe, ca să vadă ce efect a avut expunerea lui asupra mea, apoi se lasă pe spate şi chițăie ca un şobolan la controlul sanitar:

— Hi-hi-hi! E cea mai grozavă farsă pe care le-am trage-o împuțiților de gardieni!

Râd şi eu, doar ca să-i țin isonul, după care întorc friptura.

— Toate bune, acolo m-oi descurca eu… dar după aceea? După aceea, cum o să ies? Că doar n-o să aştept să ispăşesc pedeapsa amicului tău!

— În acelaşi fel! chițăie iar moşul. Pe aici sunt destui care, pentru câteva mii de rupii, sunt gata să facă un an la pârnaie. Alat mai are şi amicul meu de executat.

Riscurile sunt mari, dar nici înapoi nu mai pot da. Chiar dacă Lazăr m-ar ierta pentru eşecul misiunii mele, oamenii lui Vsevolod m-ar curăța fară să ezite.

— Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci! îi zic eu bătrânelului, scărmănându-mă de banii promişi.

— În cazul în care cunoşti melodia, poți juca oricât! Totul e să nu cânți fals! îmi răspunde Dong, sorbind cu atenție din ceaşcă aburindă.

Timp de o săptămână, cât Dong pune la punct planul, mă ocup de gospodăria lui: îi deretic prin casă, tai lemne, culeg fructe din pădure, aduc apă şi câte şi mai câte! Dar, mai ales, dorm. Trebuie să intru în cea mai bună formă, dacă vreau să reuşesc. În fiecare seară, Dong îmi povesteşte crâmpeie din viața lui care, trebuie să recunosc, a fost mult mai aventuroasă decât a mea…

— Aveam douăzeci de ani când a izbucnit războiul. Britanicii recrutau formațiuni de voluntari. Nu eram eu atât de bezmetic să mă înrolez, dacă asta nu era alternativa la închisoarea în care zăceam. Şi, mai cu seamă, dacă n-ar fi fost la mijloc şi o femeie. Străine, un lucru am învățat şi eu în viață: unde-şi bagă coada o femeie şi dracu' fuge! Pe Amalia nu o mai văzusem de câțiva ani; păstram doar o fotografie de-

a ei, ca pe obiectul cel mai de preț. Vorbeam în fiecare zi cu fotografia, îi spuneam durerile, îi destăinuiam speranțele. Cred că ştii ce puternice sunt sentimentele la vârsta de douăzeci de ani, fie că eşti deținut, fie student. M-am înrolat într-un batalion de infanterie marină, iar înainte de-a pleca în Malaysia, am trecut s-o văd pe Amalia. Era deja căsătorită şi avea un copil. Dar nu asta a fost surpriza, ci felul în care arăta. Dacă ar fi fost s-o caut după fotografie, n-aş mai fi găsit-o niciodată. Îmbătrânise brusc, ochii ei, altădată ca două perle, erau încercănați şi duşi în fundul capului, părul i se rărise… Din bobocul de fată, pe care-l lăsasem la intrarea în închisoare, nu mai rămăsese nimic. Nici măcar sufletul… M-a primit ca pe un străin, de parcă niciodată nu ne iubiserăm, de parcă niciodată nu făcuserăm planuri de viitor, de parcă… Nu mai era ea. M-aş fi întors la închisoare, căci nu mai aveam de ce să fiu liber, dar nici eu, nu, nici eu nu mai eram cel dinainte. Tocmai atunci a apărut bărbatu-său, un hăndrălău care a şi prins s-o bată, până a învinețit-o toată. Ea nici măcar nu se dezvinovățea, nici măcar nu se apăra. Scotea doar nişte gemete înfundate şi-şi ferea capul. L-aş fi putut ucide atunci, pe loc. Dar ce rost ar fi avut? Mi-am luat sacul şi am plecat. Un an de zile am împuşcat şi am tăiat la japonezi, având în față imaginea bărbatului care o cotonogea pe singura mea iubită. Apoi, într-o tabără de recuperare, am întâlnit o altă femeie, pe Maia. Venea zilnic să ne aducă provizii, cu căruța ei trasă de catâri, ajutată de fratele ei mai mic. Dorința întreținută atât timp în închisoare a reizbucnit, dar Maia nu m-a vrut. Ținea să rămână fecioară, ca, după război, să poată intra într-o confrerie de călugărițe. Era prea mult pentru mine, prea mult pentru puşcăriaşul căruia i se refuzase până şi dreptul la amintire. Într-o noapte, am dat buzna în casa ei şi, sub amenințarea armei, am violat-o. Trebuie să-ți spun, străine, că, în loc să mă eliberez de obsesia mea legată de Amalia, m-am înfundat şi mai mult în închisoarea din mine. Maia nu s-a opus. Plângea doar. Abia târziu l-am zărit pe frățiorul ei, care ne privea de la fereastră.

Dintr-o dată, m-am văzut pe mine privind la mama mea, violată de nişte derbedei, pe când eu n-aveam decât cinci ani. A doua zi, am cerut să fiu trecut la comandouri şi am participat la cele mai primejdioase misiuni, dar, de fiecare dată, ca un făcut, dacă era să rămână un singur supravieţuitor, acela eram eu. Fusesem înaintat în grad, ba chiar îmi prinseseră şi o tinichea în piept. Japonezii îmi luaseră frica, poreclindu-mă Ningen Shikkaku, adică „cel care nu mai e om”. Puseseră un premiu mare pe capul meu şi nu puţini au fost indivizii care s-au infiltrat în trupele noastre pentru a mă lua prizonier. Dar cunoşteam lecţia. În fiecare seară, îmi schimbam culcuşul, sau mă înconjuram de capcane. Şi, totuşi, într-o noapte, doi japonezi au reuşit să ajungă până la mine. M-au legat şi m-au dus în liniile lor, unde m-au predat comandantului Kabuto. „Eşti viteaz, luptătorule!” mi-a strigat Kabuto, punându-şi piciorul pe grumazul meu. „Noi ştim cum să ne luptăm cu soldaţii curajoşi. Dacă ai fi avut onoare, ţi-aş fi propus să faci parte din trupele mele. Mi-ai ucis mulţi războinici, dintre cei mai de seamă. Sufletele lor n-au ajuns încă la Buddha. Cu ajutorul tău, vor străbate drumul.” Abia mi-au dezlegat mâinile, că m-am şi repezit la arma japonezului celui mai apropiat, sperând să fiu ucis pe loc. Dar gândurile lui Kabuto răzbăteau mult mai departe. Soldatul m-a lovit cu cizma în burtă şi a urinat pe mine. „Nu poţi muri aşa de uşor”, a zâmbit Kabuto. „Un soldat viteaz ca tine nu poate cere o asemenea îndurare.” M-au chinuit vreme îndelungată şi pot să te asigur că, atunci când vine vorba despre tortură, japonezii sunt printre cei mai pricepuţi. Nu mi-au lăsat nici măcar un oscior întreg, de aceea şi arăt aşa de strâmb. Îndată ce-mi rupeau un os, se grăbeau să mi-l pună în ghips, dar în aşa fel încât să se sudeze greşit. Îmi jupuiau fâşii subţiri de piele, după care turnau sare pe carnea vie şi le coseau la loc. M-au castrat şi mi-au cusut organele genitale pe piept, ca pe o decoraţie. La toate astea participa direct şi comandantul Kabuto. La sfârşitul fiecărui supliciu, se ruga lui Buddha să primească

sufletele războinicilor pe care îi uciseseră. Nu se pot descrie durerile pe care le-am suportat. De ajuns să spun că, după o lună, intrasem într-un fel de amorțire, de parcă îmi scoseseră toți nervii. Durerea se adunase toată în creier, doar în creier, căci trupul nu mai reacționa în nici un fel. Când au socotii că-mi dădusem obolul, mi-au făcut vânt într-un lagăr de prizonieri. La început, mi-a fost greu să-mi reiau obişnuința de a mânca, după ce îngurgitasem doar fecale, coajă de copac, şobolani şi gândaci. Mi-era greu să şi dorm, cât timp nu viețuisem decât într-o groapă, plină pe jumătate cu apă. Uitasem până şi sa vorbesc. Dar Dumnezeu tot nu s-a îndurat de mine. Îi necinstisem mireasa şi aveam să plătesc până la sfârşit. Când japonezii au fost siliți să părăsească Indochina. S-au gândit să extermine lagărul. Ne-au strâns pe un tăpşan şi au pus mitralierele pe noi. Un englez şi cu mine am fost singurii care am scăpat. Eram răniți, dar în viață şi ne-a luat destulă vreme să putem ieşi de sub cadavrele care căzuseră stivă peste noi. Am reuşii la timp, căci japonezii dăduseră foc grămezii imense de trupuri inerte. Ne-am refugiat în junglă, unde am hotărât să rămânem mai multă vreme, până când s-ar fi lămurit lucrurile. Lipsa hranei şi a apei ne-a tulburat însă mințile. „Sindromul junglei” a acționat mai întâi asupra mea. Căci eram cel mai slăbit. L-am ucis pe englez şi m-am hrănit cu carnea lui. Însă, în acele vremuri, luciri de genul ăsta nu reprezentau o noutate. Când m-am repatriat, nimeni nu m-a mai recunoscut. M-am apucat de cerşit, dar trăiam într-o regiune săracă, aşa că şansele de supraviețuire erau mici. A trebuit să tâlhăresc şi am fost prins. La închisoare aveam măcar parte de un pat şi de ceva mâncare. În anii care au urmat, am stat în libertate foarte puțin timp. Acum, m-au alungat până şi de-acolo…

Dong se opreşte din povestit şi un zâmbet misterios i se plimbă pe buzele schimonosite, de parcă mi-ar fi relatat o serie de întâmplări hazlii. Îşi freacă mâinile osoase, cu degetele strâmbe şi chițăie mulțumit:

— Ce farsă o să le tragem gardienilor! Ce farsă!

Lucrurile se desfăşoară conform celor plănuite. La un moment dat, aud strigătul îndepărtat al amicului lui Dong, care se cere la privată. La scurtă vreme, îl aud şoptindu-mi numele. Ies din groapă şi facem rapid schimb de haine. Într-adevăr, nu numai că ne potrivim la măsură, dar chiar şi figurile ne sunt destul de asemănătoare, mai ales după „machiajul” făcut de Dong. Îmi trag mai mult pe ochi cozorocul lung al şepcii, respir adânc şi o iau către formația de lucru. Sunt atent la semnul convenit, făcut de unul dintre deținuți, alături de care mă opresc şi trec la culesul boabelor de cafea. Gardianul nu-mi aruncă decât o privire fugară. Cui i-ar trece prin minte isprava mea?!

Ziua se termină şi, după apelul de seară, intru în celulă, unde încep să mă simt mai în largul meu, dacă se poate spune aşa ceva! Cei patru „colegi” mă privesc cu interes, dar ceea ce aşteaptă ei nu e o poveste. Au fost înştiințați că vor încasa nişte bani, în schimbul tăcerii lor. Cu ce primesc de la mine, îşi asigură porția de țigări şi băutura o lungă perioadă de-acum încolo, căci, se ştie, într-o închisoare, contrabanda e la ea acasă.

Mă hotărăsc ca, o vreme, să nu trec la acțiune. Trebuie să mă asigur că „transplantul” a reuşit şi că nu sunt respins de „organism”. Dar Dong a avut dreptate, în tot ce mi-a spus. Nimeni nu e interesat să-ți compare grupa sanguină cu cea din fişă şi nici mutra, cu fotografia aflată la dosar. Mă număr printre cei cu pedepse uşoare, beneficiind, în consecință, de un program mai lejer. Nici la muncă nu sunt obligat să ies, dacă nu vreau să-mi scurtez pedeapsa.

După perioada de adaptare, încep să-mi întind antenele. Sunt îndrumat, fară rezerve, către cel considerat starostele deținuților – un individ înalt şi ciolănos, poreclit Pelicanul. Porecla, ca orice poreclă, nu e dată aiurea. Omul are o bărbie îngustă, împinsă înainte, o dată cu nasul ascuțit, ambele avântându-se deasupra unei guşe enorme, hipertiroidiene, care, atunci când mănâncă sau vorbeşte, i se umflă exact ca la pasărea amintită.

— Ceea ce-mi ceri tu, îmi zice Pelicanul, aflând ce mă frământă, e un lucru imposibil. Pricepi?

— Există ceva imposibil pentru tine? îl tămâiez eu. Eşti deja o legendă. Bătrânul Dong nu mai găsea termene de comparaţie, în ceea ce te priveşte.

Pelicanul îşi plimbă privirea peste mine, încercând să-şi dea seama dacă îl iau în balon, sau sunt doar tâmpit. Expresia de nevinovăţie pe care o afişez îl împinge către cea de-a doua variantă.

— Locul în care vrei să ajungi, îmi şopteşte el, apropiindu-şi faţa de-a mea, e un fel de altă închisoare, în cadrul închisorii ăsteia. Pricepi? Şi e păzită de trupe speciale. Dacă te-ai apropiat la mai puţin de doi metri, trag fără somaţie. Am văzut cu ochii mei cum au împuşcat un pescăruş care se avântase în zbor pe deasupra locului de fereală. De parcă o pasăre ar fi putut lua legătura cu vreunul dintre deţinuţii de-acolo! adaugă el, oarecum ţâfnos, apărându-şi solidar neamul.

— Nici banii nu au un cuvânt de spus? întreb eu, retoric.

Pelicanul mă ia de braţ şi-şi continuă, alături de mine, plimbarea prin curtea închisorii. Cu mâna rămasă liberă îşi mângâie guşa, după un răspuns aflat acolo, la păstrare.

— Banii sunt necesari, desigur! guiţă el, ceva mai binevoitor. Aici e vorba însă, în primul rând, de inteligenţă. Îşi ciocăneşte, semnificativ, fruntea, dar sunetul de gol nu-mi dă prea mult speranţe. Mă priveşte cu neîncredere, după care reia: Inteligenţa o să te coste cel mai mult!

— Zi o sumă! îl îndemn eu să-mi încerce puterile.

— E prea devreme, plescăie Pelicanul. Mai întâi, să mă gândesc la o soluţie. O să-ţi dau de ştire.

În noaptea următoare, pe căi numai de el ştiute, Pelicanul intră în celula mea şi mă zgâlţâie, trezindu-mă din somn.

— Ascultă, băiete, îmi zice el, în şoaptă, aplecându-se aproape tot peste mine, de ce vrei tu să afli dacă se află cineva *acolo,* sau nu?

Îl privesc buimac, iar când mă dumeresc, îl prind fară

menajamente de gât şi-i murmur la ureche:

— Îți pot spune, dar asta înseamnă să-ți scad din preț. Orice informație se plăteşte, nu-i aşa?

Pelicanul îşi saltă capul şi, pe neaşteptate, îşi bagă ghearele între picioarele mele, strângând cu putere.

— Ia zi, băiete, de fapt, cu ce te ocupi?

Cu o mişcare scurtă, îi frâng brațul şi-l trag sub mine, prinzându-l, la rândul meu, la înghesuială. Amicii din celulă se prefac că dorm, dar ştiu că, la o adică, vor sări asupra mea.

— Fârtate, zic cu ceva mai tare, să mă audă şi „colegii”, eu nu te-am întrebat pe tine câți dinți ai în gură. O să-i număr personal, după ce o să te pun să ți-i înghiți, ca să-i caci cu prima ocazie. Nu sunt copoi, dacă asta ți-a trecut prin bilă.

Slăbesc strânsoarea şi, în timp ce Pelicanul haleşte aerul cu polonicul, adaug, cu o voce mai blândă:

— Sunt la mâna ta, barosane! Poți da oricând totul în vileag şi am cacarisit-o! Problema e cu ce te alegi tu, dacă mă torni?!

Mă aşez pe marginea patului, aprinzându-mi o țigară. Risc destul de mult, căci apuc să văd în mâna Pelicanului lama unui cuțit, abil ascunsă.

— Te-aş putea omorî acum! îmi zice Pelicanul, încercând să mai redreseze ceva din imaginea ştirbită. Dar, pentru că eşti protejatul lui Dong, am să trec cu vederea comportamentul tău. La urma uimei, ne-am putea înțelege.

— Fiindcă eşti un om inteligent, o să-ți spun adevărul! Aleg eu calea cea mai scurtă. Sunt mercenar. Am fost tocmit să găsesc un tip şi să-l silesc să scuipe nişte secrete. Îți ajunge?

Pelicanul se serveşte din pachetul meu şi trage, gânditor, din țigară, fixându-mă cu o privire rea.

— Ai luptat în Timor? mă întrebă el, pe neaşteptate.

— Nu sunt un ucigaş plătit. Probabil că tu ai luptat cu separatiştii şi nu-i prea suporți pe cei care au fost de partea lor. Poți să mă excluzi însă.

— Da, aşa e, râde Pelicanul, de-aia m-au şi închis. Am

omorât câteva zeci de pui de năpârcă. Erau şi nişte mercenari printre ei, de aceea te-am întrebat.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, îi spun eu, sec. Mai ai şi alte nedumeriri?

— Să zicem că ne-am înţeles... S-ar putea ca mâine să-ţi prezint planul. Tu pregăteşte banii.

— O jumătate înainte şi o jumătate, după! îi răspund eu, prompt.

— Nu e bine să faci pe şmecherul, murmură Pelicanul, ridicându-se în picioare. Banii mi-i dai toţi o dată!

— Şi de unde ştiu eu că nu mă păcăleşti?

Pelicanul îl strigă încet pe gardian şi se pregăteşte să mă părăsească. Nu înainte de a mă lumina pe deplin:

— Ai spus că eşti mercenar. Deci ştii ce înseamnă riscul. Te voi contacta eu.

Uşa celulei se crapă şi Pelicanul se strecoară iute, de-ai zice că e la el acasă, unde valeţii abia aşteaptă să-i fie cu ceva de folos. Din spate aud vocea hârâită a unui „coleg”:

— Nu-ţi face griji! Pelicanul nu e ca noi. La el, cuvântul e cuvânt.

Asta-mi mai lipsea! Onoarea puşcăriaşilor! Dar, la război, ca la război! Trebuie să accepţi şi neajunsurile, dacă vrei să lupţi!

A doua zi, iese şi Pelicanul la cules de boabe de cafea. Face în aşa fel, încât să lucreze în echipă cu mine. În pauza de prânz ne aşezăm alături, pe buza unui şanţ, în aşteptarea cazanului cu mâncare, obişnuitul terci de manioc.

— La sfârşitul săptămânii, prinde el să ciripească, va fi vizita medicală generală. Până atunci, trebuie să intri în infirmerie. Îmi plasează un flacon micuţ, pe care-l fac să dispară în mânecă, apoi continuă: Ai acolo niţel puroi. Diseară, ţi-l torni în ochi şi, când începe să se umfle, strigi după doctor.

Cazanul ajunge în dreptul nostru. Pelicanul îmi umple ochi farfuria. Spre deosebire de noi, ceilalţi, are parte şi de o bucată zdravănă de carne.

— Controlul general, reia el de îndată ce cantinierii se îndepărtează, e făcut de medici din afară, dar aceştia vor fi însoțiți de infirmierul nostru. În ziua respectivă, îți va da ecusonul şi halatul lui şi, astfel echipat, o să poți pătrunde în celulele celor de la secret.

— Genial! exclam eu. Numai tu eşti în stare să găseşti aşa ceva! Ar mai fi un amănunt, totuşi! Dacă mutra mea mă trădează? Să nu-mi zici că semăn, ca două picături de apă, cu infirmierul!

Pelicanul înfulecă delicat, atent să nu-şi mânjească bărbia şi nasul, pe care, cu puțin efort, le-ar putea folosi pe post de tacâmuri.

— Infirmierul nostru poartă barbă şi mustață, mă informează el, molfăind bucata de carne. În plus, are nişte ochelari groşi, ca un binoclu. Ai să primeşti recuzita de rigoare. N-o să stea nimeni să te fotografieze. Vor fi mai atenți la cei din afară.

— Eşti mare! recunosc eu. Probabil că suma va fi pe măsura inteligenței tale. S-ar putea să nu dispun chiar de atâția bani.

— Am de plătit o mulțime de oameni, inclusiv pe infirmier, îmi toacă Pelicanul lista cu tarife. Inclusiv recuzita, inclusiv, inclusiv… E o treabă sigură, aşa că n-ai de ce să te zgârceşti.

Termină de înghițit şi ultima îmbucătură şi-mi comunică suma. E mai mică decât mă aşteptam, dar un crâmpei de negociere tot se impune. Pelicanul mi-o taie însă scurt:

— Nu suntem la piață. Plăteşti şi gata. Gândeşte-te că suntem atâția care riscăm pentru tine!

Pentru mine, sau pentru bani, acum ce mai contează! Oftez strategic, dar cad la învoială. În aceeaşi seară, Pelicanul îmi face o nouă vizită, ocazie cu care îi transfer banii.

— Mai ai şi alții? mă întreabă el, numărându-i pe îndelete, ca un negustor la sfârşit de săptămână.

— Atât cât să-mi procur o doză de votcă! zic eu, făcând pe supăratul.

— Dă-i încoace! mi-o trânteşte Pelicanul, întinzând mâna.

Ți-am şi pregătit-o! Te aşteaptă sub pernă, la infirmerie.

— E o plăcere să faci afaceri cu tine! scrâşnesc eu, punându-i în palmă bancnota.

— În cazul ăsta, şopteşte el, zâmbind misterios, s-ar putea să nu fie ultima afacere împreună!

Puroiul îşi face efectul spre dimineață. Se pare că gardianul era avizat, căci mă ia, fară o vorbă şi mă transportă la infirmerie. Cel pe care-l voi înlocui are, într-adevăr, o bogăție de barbă, care-i acoperă aproape toată figura. Îmi trage rapid o injecție şi-mi oblojeşte ochiul cu grijă, vorbind într-una:

— Asta e o boală obişnuită pe-aici. Dar nici voi nu v-ați spăla pe mâini, Doamne fereşte! Igiena, dragul meu, e cel mai important lucru pentru păstrarea sănătății. Chiar ieri mi-a venit unul cu hemoroizi. Când l-am pus să-şi dea pantalonii jos, ce să vezi?!

Avea, frățioare, nişte țurțuri, c-ai fi zis că nu s-a mai şters la cur de când s-a născut. A trebuit să-l rad cu şmirghelul. Altă data, bunăoară, mi-a venit unul cu sifilis. De unde să iei sifilis în pârnaia asta, Dumnezeu ştie! Când colo, îmi spune că l-a căpătat de la o femeie gonflabilă, pe care-o regulaseră înaintea lui nişte gorobeți. Vezi bine că unul dintre ei şi-a lăsat lapții infectați. Şi ce dacă era gonflabilă? E chiar atât de greu să-i speli păsărică ei de cauciuc, înainte de-a trece la ciocăneală? Igiena, fir-aş al naibii, m-am săturat să tot repet!

Îmi face semn să mă întind pe pat, acoperindu-mă cu o pătură subțire, care e aşa de murdară, că nu mai înțelegeam despre ce igienă îmi vorbea individul. Mai interesant e însă ce-mi şopteşte la ureche:

— Poimâine e ziua!

Se uită spre celelalte două paturi ocupate, în care doi deținuți par să doarmă. Murmură din vârful buzelor:

— Gorobeții ăştia nu mai au mult. Au luat droguri contrafăcute.

Îl invit să tragă o duşcă din sticla pe care o găsesc sub pernă şi primeşte cu bucurie. Alcoolul declanşează din nou canonada:

— În fiecare lună moare câte unul din cauza drogurilor. Cu votca, e altceva. Asta îți curăță intestinele – e un fel de sanitar, omoară toți microbii. Soră-mea a devenit expertă în asemenea dezinfecții. Tot ea m-a convertit şi pe mine, încă de pe când nu îmi mijiseră tuleiele. Daaaa… cu soră-mea asta e o întreagă poveste! Prepara băutura în casă, într-un irigator pe care-l moştenise de la bunica. O sorbea direct prin furtun. Odată, chiar a uitat că acolo era votcă şi şi-a spălat păsărică aşa de conştiincios, că, de atunci, n-a mai luat nici o boală. Acum cred c-ai priceput ce rol important joacă igiena!

Unul dintre bolnavi începe să horcăie şi să se zbată. Infirmierul îi face o injecție, direct prin cearşaf şi deținutul se potoleşte îndată.

Îmi petrec timpul gândindu-mă la una şi la alta. Ca să fiu sincer, nu văd ce mare scofală am făcut! Nu ştiu nici măcar dacă merită riscul. În caz că Generalul s-ar afla acolo, oricum nu i-aş putea vorbi, darămite să-l iau cu mine! În plus, dacă totul n-ar fi decât un bluf… Dar nu e bine să gândesc negativ. Înapoi nu mai pot da, chiar dacă la capătul drumului mă aşteaptă călăul.

Când vine ziua cea mare, infirmierul mă ia în micuțul său oficiu şi mă „aranjează”. Cel mai greu mă acomodez cu ochelarii. Nu văd aproape nimic şi trebuie să-i las pe vârful nasului, pentru a privi peste ei. Deghizarea o probez în clipa în care-i preiau pe cei doi medici de la Crucea Roşie din poarta închisorii. Trec cu brio testul, căci paznicii nu-mi acordă vreo atenție specială.

Vizita medicală decurge rapid şi e foarte sumară. Nici unul dintre medici nu se arată prea insistent. E o treabă de rutină, de care amândoi vor să scape cât mai curând. Ne apropiem de sectorul celor aflați la secret. Actele sunt controlate cu minuțiozitate şi se face o percheziție la piele. Introducerea oricărui medicament este strict interzisă.

Peste tot ne însoțeşte comandantul gărzii. Celulele se deschid pe rând şi prin fața mea defilează figuri dintre cele mai sinistre. Sunt deținuți politici, supuşi înfometării şi unor

„tratamente” destinate să-i ucidă lent, dar sigur. Stau câte unul în celulă. O celulă fară fereastră, cu un bec care arde douăzeci şi patru de ore încontinuu. Până şi stafiile ar părea mai umane decât sărmanele umbre, care se ridică la comandă, ca trase pe sfoară, fără să scoată un cuvânt, cu ochii înspăimântați, ațintiți la figura de piatră a comandantului gărzii.

Curând, ajungem în dreptul ultimei celule. Inima îmi bate cu putere. Încerc să-mi reglez respirația, pregătit pentru orice. Când se deschide uşa, rămân blocat!

Ocupantul celulei poartă pe cap o cagulă! În prima clipă, sunt complet dezorientat. Mai că m-aş repezi să-i scot cagula, dacă n-aş şti că gardianul m-ar împuşca înainte de-a o face. Încerc să găsesc vreun detaliu, ceva care să mă lumineze. Personajul este la fel de înalt şi de subțire ca şi Generalul, are aceleaşi picioare lungi, iar mişcările molatice ale mâinilor îmi amintesc de gesturile lui. Dar toate astea nu sunt suficiente!

Stă în fața noastră, cu bluza ridicată, expunându-şi pielea albă. Pe neaşteptate, mă prefac că-i găsesc o zgaibă şi-l strâng cu putere de mamelon. Deținutul scoate un strigăt de durere şi, în acelaşi moment, primesc un brânci din partea gardianului, care mă aruncă în peretele celulei. Nu spune nimic, dar privirea lui furioasă şi mâna dusă instantaneu la tocul pistolului sunt îndeajuns de lămuritoare. În schimb, omul cu cagulă rosteşte, cu țâfnă, în engleză:

— Fii mai atent, dracu’ să te ia!

Vocea! Vocea asta puțin dogită şi, totuşi, cântătoare, accentul străin şi, mai ales, ultimul cuvânt, abia şoptit, scăpat fară voie, în română: „Boule!” Care ar putea fi, la fel de bine şi o exclamație în engleză: *„Ow!”*

Vizita s-a încheiat. Complet zăpăcit, îmi întorc privirea încă o dată, înainte ca uşa celulei să se închidă. Pe peretele din spatele deținutului e scris un cuvânt, care mi se înfige în creier ca un fier înroşit. Un cuvânt format din nouă litere: ELICABALA!

Abia îmi stăpânesc tremurul mâinilor. Desigur, deținuții

obişnuiesc să scrie pe pereți tot felul de trăsnăi, dar parcă prea se potrivesc toate! Sunt atât de preocupat, încât, revenind la infirmerie, răspund strigătelor unui bolnav şi mă îndrept către el cu seringa pregătită.

A doua zi sunt „externat" şi mă înscriu imediat în echipa de muncă. Pelicanul nu-mi mai acordă nici o atenție. Totuşi, prezența lui pe plantație nu e una obişnuită. Reuşesc să mă apropii de el, dar mi-o ia înainte:

— De-acum încolo, fiecare cuvânt din partea mea te va costa o sumă frumuşică. Pricepi? Şi tu nu mai ai bani.

— Trebuie să evadez! îi şoptesc eu. Am bani destui afară.

Pelicanul mă priveşte pieziş şi un rânjet urât îi apare la colțurile gurii. Mă bate prieteneşte pe umăr şi-mi transmite cu căldură în glas:

— E-n regulă! Fii pregătit!

După care mă lasă cu ochii în soare şi-şi reia locul printre harnicii culegători. Sunt tentat să-i azvârl un cataroi în cap. Chiar aş face-o, dacă n-aş şti că e singurul care mă poate ajuta să ies din rahat. Rahat care începe să put ă rău, când se pornesc împuşcăturile!

Gardienii sunt curățați, pe rând, de nişte trăgători invizibili. Doar unul apucă să-şi armeze carabina şi să tragă două focuri, înainte de-a cădea, cu fața şi cu pieptul pline de sânge. Camionul care ne transportase e pulverizat de o rachetă şi, o dată cu el, şoferul şi şeful gardienilor, care trăgeau un pui de somn sub prelată. Se părea că deținuții fuseseră avizați asupra a ce avea să se întâmple. Ca la un semn, o iau la fugă spre marginea plantației. Sunt înşfăcat de doi dintre ei şi purtat mai mult pe sus.

Dincolo de arbuştii de cafea, ne aşteaptă două camioane GM, în care ne îmbarcăm la iuțeală. Stau culcat pe podea, cu un deținut răsturnat deasupra mea, complet imobilizat. De undeva, din dreapta, ajunge până la mine vocea inconfundabilă a Pelicanului:

— Să nu-ți faci iluzii, băiete, că toată tevatura asta a fost pusă la cale să-ți salveze ție târtița! Faptul că te-ai nimerit şi

tu în planul de evadare e norocul… sau nenorocul tău! Asta rămâne de văzut. Până una-alta, o să te ţinem legat.

Deţinuţii îşi schimbă hainele cu altele, pregătite în câţiva saci de plastic. Râd şi glumesc, de parcă ar lua parte la un carnaval. Camioanele se opresc abia când ajung pe ţărmul mării. Într-o lagună de forma unui ou, e ancorată o corabie veche, dar bine întreţinută. Ne continuăm drumul pe apă şi, după o zi şi o noapte, fără să avem vreo întâlnire cu Paza de Coastă, ajungem pe insula Roti.

Abia debarcaţi la ţărm, o luăm din nou la picior. Nici vorbă de vreun popas. Înaintăm în şir indian, prin pădurea de tec şi santal, preţ de câteva ore bune. Când oboseala ne toropise pe toţi, încetinindu-ne mişcările şi provocând mici accidente, în faţă ni se deschide un luminiş, în care se află mai multe colibe construite din crengi şi frunziş. Aici suntem întâmpinaţi de o ceată de oameni înarmaţi, îmbrăcaţi care de care mai fistichiu. Se bucură cu toţii, de parcă şi-ar fi reîntâlnit rudele crezute pierdute, odată pentru totdeauna.

Înainte de orice, se trece la o şedinţă de fumat, timp în care Pelicanul le povesteşte gazdelor despre minunata noastră apariţie prin partea locului. E ascultat cu evlavie şi doar mici exclamaţii şi îndemnuri scurte îi întrerup peroraţia. Apoi, pentru că aşa e politicos, vine vorba şi despre mine. Sunt împins spre mijlocul cercului, iar războinicii mă privesc cu luare aminte, ca pe un exponat dintr-un muzeu de curiozităţi naturale. Nu înţeleg mai nimic din limba lor ciudată, dar Pelicanul nu se grăbeşte să-mi traducă. Oricum, după intonaţia vocilor şi după gestica mâinilor, înţeleg că mi se pregăteşte ceva ce s-ar putea să nu fie chiar pe placul meu.

Lucru care mi se şi confirmă, de îndată ce Pelicanul se hotărăşte să se ia la trântă cu limba engleză:

— Băiete, am căzut cu toţii de acord că tu reprezinţi o comoară. Ba chiar una îndoită! O dată pentru că eşti mercenar şi deci un luptător instruit, iar a doua oară, pentru că, neîndoielnic, deţii bani buni. Pricepi?

Cum dracu’ să nu pricep?! Pentru orice eventualitate însă,

Pelicanul îmi face şi desenul: ori lupt alături de ei vreme de un an, fără să fiu plătit, ori mă răscumpăr. Suma e fermă şi nu poate fi negociată: o jumătate de milion de dolari!

— Momentan, n-am nimic schimbat! fac eu pe spiritualul, înțeleg că vă aflați la mare ananghie, dar trebuie să țineți seama, totuşi, că între mine şi Banca Angliei există mici deosebiri.

Când mi-a transmis că suma nu poate fi negociată, Pelicanul a dat, de fapt, semnalul începerii târguielii. Asta constituie sarea şi piperul oricărei tranzacții. Discuția continuă în timpul mesei, la care fiecare membru al grupului este invitat să-şi spună părerea. Spre seară, suma scade la o sută de mii de dolari, unde se şi stabilizează. Dar asta, cu o condiție: să-i însoțesc pe războinici într-un raid prin insulițele din jur, la vânătoare de turişti străini. Trebuie prinşi atâția ostatici, cât să fie întregită suma cerută inițial, pentru care indonezienii făcuseră o obsesie.

— Suta de mii o s-o scoți de la o bancă la care te vom însoți. Să nu-mi spui că nu poți obține transferul banilor! clămpăneşte Pelicanul, agitându-şi noul pistol cu care se dotase. Dar asta, la timpul potrivit!

A doua zi, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj, cu o eşarfă murdară legată pe frunte, cu barba nerasă şi cu mitraliera uşoară Thompson sub braț, le semăn aproape perfect. Nici nu e o noutate pentru mine, ba chiar le-aş putea da şi lecții, căci sunt mult mai bine pregătit decât ei pentru lupta de gherilă.

S-au scurs două săptămâni de când le fac jocul şi abia acum Pelicanul devine brusc curios:

— Nu mi-ai zis dacă ți-a fost de folos vizita la cei de la secret!

— Nici cât un bob de orez pentru un flămând, îi spun eu, dezamăgit. Cred că m-am înşelat. M-au trimis, se pare, pe o pistă greşită. Iar voi nu faceți decât să-mi îngreunați viața!

— Nici măcar nu ştiu care e numele tău adevărat! constată Pelicanul, trecând voios peste litania mea.

— Chiar aşa, actele mele au rămas la bătrânul Dong. Fără paşaport, nu vă pot transfera nici un ban!

Pelicanul e însă plin de surprize. Cu două degete, scoate dintr-un buzunar interior chiar paşaportul meu, pe care, după o scurtă ezitare, ca să primească aplauze la scenă deschisă, îl deschide şi silabiseşte:

— Eşti rusnac?

— După tată! După mamă, sunt român.

— Român?! se miră Pelicanul, de parcă i-aş fi denumit o planetă dintr-un alt sistem solar.

— Ai de gând să mi-l dai? fac eu, întinzând mâna.

— O să-l ai la momentul oportun! îmi răspunde Pelicanul, băgând paşaportul la loc, în buzunar. Mâine vom porni la vânătoare de turişti. Dacă te arăţi viteaz în lupte, s-ar putea să-l recapeţi mai repede decât crezi!

Îmi mângâi mitraliera, pe care am uns-o meticulos cu vaselină şi, ridicându-mi o fesă, dau drumul unui vânt năprasnic.

— Dacă voi cădea în luptă, zic eu, flegmatic, n-o să mai valorez pentru voi nici măcar cât pârţul ăsta!

— Turiştii sunt înarmaţi cel mult cu bricege! îmi transmite Pelicanul, respirând cu nesaţ aerul prin nările lui subţiri. Desigur, s-ar putea să întâlnim şi o patrulă a armatei, sau un echipaj de-al poliţiei, dar, dacă ai rămas tu în viaţă, după toate luptele prin care au trecut, socot că n-ai de gând să dai ortu' popii tocmai acum!

— Am avut un camarad, mă fandosesc eu, unul pe care-l porecliserăm Chinezul. A scăpat din încleştările cele mai crunte, de ziceai că e fermecat, că a tras peste el un val protector. Nici cea mai mică rană, pricepi? Cu cât se avânta mai mult în luptă, cu atât mai mult îi creştea faima! Numai la auzul numelui său, inamicul se scăpa în nădragi. Ajunsese să se creadă nemuritor. Uneori însă e periculos să-ţi supraestimezi puterile.

Tac meditativ şi-mi aprind o ţigară, scoţând rotocoale către cerul întunecat. Pelicanul caută să-şi ascundă curiozitatea,

dar nu pentru multă vreme. Face rost de o voce nepăsătoare şi mă întreabă:

— Şi? Ce s-a-ntâmplat cu Chinezul tău?

— S-a înecat cu un os de peşte şi a murit! zic eu, indiferent.

Pelicanul îşi scarmănă ceafa, privindu-mă plictisit. Nu e un degustător de tâlcuri. Ba aş spune, după felul în care mă înjură, că e, mai degrabă, pasionat de obscenități cât se poate de concrete. Cu toate astea, nu se arată prea supărat pe mine. Mă invită chiar la „cheful de adio”, care se ține cu regularitate în seara precedentă unei acțiuni de luptă. Rachiul de porumb dă semnalul petrecerii, iar țigările cu „iarbă” deschid lista de bucate. Războinicii „duc lupte grele”, dar, către miezul nopții, cad, unul câte unul, osteniți şi beți cui.

Ideea Pelicanului despre mercenari este una destul de subțire. Dacă ar fi ştiut, cu adevărat, cu ce se mănâncă asta, dacă ar fi încercat să mă cunoască mai bine, ar fi pus să fiu legat fedeleş, închis într-o cuşcă şi păzit de trei luptători, înarmați până-n dinți. Singura santinelă pe care, totuşi, o lasă în preajma mea e atât de uimită când îi arunc cuțitul drept în gât, încât nu scoate nici un piuit. Se lasă pe-o parte, asemenea unei sperietori de ciori doborâte de vânt, înscriindu-se pe autostrada spre Allah. Până la coliba în care se găseşte Pelicanul, răpus de rachiu, mă târăsc pe burtă, atent la orice zgomot. Ar putea să pară o măsură de precauție inutilă, căci indonezienii sforăie pe întrecute, dar sunt învățat că oricând te poți trezi cu o surpriză neaşteptată.

Pelicanul trece direct din domn în moarte, de îndată ce cuțitul meu îşi termină traseul pe gâtul lui, provocând o tăietură adâncă, de la stânga la dreapta. Îl buzunăresc şi-mi recapăt paşaportul, între foile căruia e lipită şi discheta-minune. Nu refuz nici teancul de dolari ascuns sub brâul de piele. Mă târăsc, lipit de pământ, printre santinelele adormite şi abia după ce mă îndepărtez îndeajuns de mult, mă ridic în picioare şi o iau la fugă prin pădure.

În comparaţie cu junglele din Africa, în care m-am format ca mercenar, pădurea de santal e o pajişte pitorească. Gonesc fără oprire, în căutarea mirosului sărat al oceanului, pe ţărmul căruia ajung înainte de apariţia zorilor. Mă bazez pe instinct şi o iau de-a lungul malului. Nu m-am înşelat nici de astă dată. După câţiva kilometri, întâlnesc un sătuc de pescari. Dorm duşi, cu toţii, în colibele jerpelite, sau pe sub umbrare. Lătratul unui câine flocos, care-mi iese în întâmpinare, îl trezeşte pe unul dintre ei. Îi trebuie minute bune ca să se dumerească în legătură cu ceea ce vreau de la el. Ca orice băştinaş izolat, care nu vede alţi oameni cu lunile, e curios să-mi cunoască povestea. I-o spun pe cea cu dolarii şi, la vederea banilor, devine cât se poate de cooperant. Lotca în care ne urcăm e departe de-a te îmbia să te avânţi pe ape, dar pescarul mă asigură că a făcut cu ea, de câteva ori, drumul până în Timor.

Vâslim cu rândul şi, când văd prin ceaţă ţărmul Timorului, ştiu că sunt aproape salvat. Desigur, mai rămâne restul parcursului, care ar putea fi mult mai dificil, dar fiecare lucru la rândul lui! Circulaţia intensă între insulele arhipelagului, ca şi dolarii pe care-i pun la bătaie, mă ajută nesperat de mult. Drumul spre sultanatul Brunei, din insula Borneo, îl fac din bucăţi, numai pe apă, ocolind insula Celebes, unde aş putea fi întrebat, de te miri cine, de sănătate!

Capitala Bruneiului, Bandar Seri Begawan, este, de fapt, un port imens la Marea Chinei de Sud, unde palatul regal şi moscheile contrastează puternic cu modernitatea hotelurilor, din fier şi sticlă, dar şi cu locuinţele modeste, în formă circulară, ale băştinaşilor.

Evident că primul lucru pe care-l fac, o dată ajuns în Bandar, e să-mi cumpăr un laptop. Tremur de nerăbdare când introduc discheta şi tastez în caseta respectivă cuvântul ELICABALA. Apoi simt un nod în gât şi o stare de leşin îmi cuprinde tot corpul. Citesc de câteva ori mesajul apărut pe ecran şi nu-mi vine să-mi cred ochilor: ACCESS DENIED! Accesul nu e permis!

Aici se sfârşeşte drumul! N-am de ales, trebuie să mă întorc cât mai repede în Bucureşti.

Iau prima cursă spre Kuala Lumpur, în Malaysia, unde sunt nevoit să rămân peste noapte, căci primul zbor spre Europa e abia a doua zi, la amiază. Am o stare atât de rea, încât renunț până şi la votca din frigiderul camerei de hotel, altfel, bine garnisit. Tastez la nesfârşit cuvântul-cheie, dar laptopul refuză să-mi răspundă pozitiv. Cu adevărat surprins sunt însă când mi se bate la uşă.

Țineți-vă bine! În cameră dă buzna, răspândind în jur un parfum fin, Clara Adler în persoană! Nu e singură. E înarmată cu un pistolet Browning cu amortizor, pe care nu mai trebuie să-l invit în cameră.

— Bună, voinicule! salută Clara, dându-mi un brânci amical. Ce-ți mai face pendulul? Păstrez amintiri dintre cele mai plăcute, trebuie să recunosc!

— Ştii ce, îi zic eu, epuizat şi sastisit, m-am cam săturat de căcănăriile astea! Poți să mă socoteşti scos din joc! Totuşi, înainte de-a mă lichida, mai am o ultimă dorință.

— Dacă e vorba de o nouă coțăială, consider-o ca şi îndeplinită! mugeşte Clara, desfăcându-şi demonstrativ picioarele.

— Asta ar putea fi ultima ta dorință! I-o tai eu. Vreau să ştiu un singur lucru. Tipul din închisoare, despre care ştii şi tu, cu siguranță, e sau nu Generalul?

— Nu ştiu despre care general vorbeşti şi despre care închisoare, zice Clara, după prima clipă de uluială. Eu am venit aici să-mi iau înapoi banii investiți… Ce-ai rămas aşa?!… Mda, se pare că nu ştii mai nimic… Droguri, voinicule, despre droguri e vorba. A naibii coincidență, ca, din toate hotelurile din lume, să tragi tocmai la ăsta! Din fericire pentru mine, ai rămas cu un pas în urmă!

— Cumva, banii ăia ai tăi, încerc eu marea cu degetul, seamănă cu o sumă de cinci sute de milioane de dolari?

— Care va să zică, nu eşti chiar prost! punctează Clara, după ce termină o a doua rundă de uluială.

— Clara, iubito, te cam joci cu focul! Cel pe care l-am întâlnit în casa ta e unul dintre capii mafiei ruse. Nu cumva vrei să-l tragi pe sfoară?

— Baliverne! îngână Clara, ştergându-şi transpiraţia care-i umpluse, dintr-o dată, fruntea. (Îşi toarnă o porţie de votcă, pe care o dă de duşcă, fară întârziere.) Nu ştiu cum ai intrat pe fir, continuă ea, cu o voce ceva mai sigură şi nici nu mă interesează. Ai păşit însă pe un teren interzis şi asta nu se iartă. N-am idee despre nici o mafie rusă. E afacerea mea şi a fostului meu amant. Dă cu ochii de ecranul laptopului şi o apucă râsul: Căutai curve pe Internet?

— Da, curve virtuale, ricanez eu şi, când colo, mă trezesc cu ele în casă!

— Pentru orice eventualitate, te anunţ că nu cu C se scrie cuvântul ăla, ci cu K: Kabala!

Mai e puţin şi fac infarct! Nu scap ocazia să o iau cu mine şi pe Clara.

— Iubito, ar fi trebuit să te abţii, votca e otrăvită!

Clara are un moment de ezitare, când ochii îi fug, instantaneu, spre pahar. Mi-e de-ajuns să-i lansez un picior peste mutră şi s-o lipesc de perete. Pistolul se descarcă şi un glonţ îmi bâzâie supărător pe lângă ureche. O imobilizez rapid cu firul de la lampadar, îndesându-i în gură şerveţelele de pânză care acoperă masa.

— Ai avut dreptate, îi zic calm, dându-i la o parte părul care-i căzuse în ochi. Eu nu joc în filmul ăsta. De aceea, mă şi grăbesc să schimb caseta.

Mă aşez în faţa laptopului şi, de astă dată, tastez cuvântul corect. Ceea ce văd mă umple de patriotism! E steagul României, care flutură falnic pe clădirea Parlamentului! „Intru” în clădirea masivă şi ajung pe palierul unui etaj, pe care se găsesc mai multe uşi. Pe fiecare dintre ele figurează câte un nume. Nume cunoscute, ale unor politicieni de vază! „Încerc” pe rând uşile, dar nici una nu se deschide. Am ajuns la capătul culoarului, unde, lipită de fereastra uriaşă, se află o altă uşiţă, pe care scrie: Fişier. Aici pot pătrunde, fără să fiu

împiedicat. E o cameră rotundă, complet goală, cu pereții acoperiți de fotografii. Sunt portrete, dar, în loc de figură, fiecare personaj poartă pe gât câte o cifră. Sunt zece fotografii în total. Zece cifre!

Apoi îmi cade fisa şi duc sticla de votcă la gură, sorbind îndelung. Băutura se răspândeşte cu iuțeală în tot corpul, dar în pragul creierului se opreşte, căci cerebelul meu luase foc! Zece cifre! Dumnezeule! Ăsta e numărul de cod al unui cont!

VIII

Cele zece numere mai reprezintă ceva: parola de acces la ultimul nivel al jocuri care m-a transformat într-o minge de tenis. Un ultim nivel, care e şi bomboana pe colivă!

Ecranul se luminează intens, pentru câteva secunde, apoi mi-l afişează pe însuşi colonelul Lazăr! De astă dată însă nu e nimic virtual, ci chiar o legătură directă. Colonelul pare mai bătrân cu o sută de ani. E prima oară când îi surprind un zâmbet vinovat, parcă agăţat cu cârlige de rufe de buzele lui subţiri.

— Florine, prinde el să vorbească, privindu-mă ţintă, sper că mă vei ierta pentru că nu ţi-am dezvăluit de la început adevăratul scop al misiunii tale. Dar este exact ceea ce am urmărit şi noi: dacă cineva ar putea penetra sistemul! Trebuie să recunosc că ai reuşit. Asta înseamnă că va trebui să ne gândim la altceva, mult mai sigur.

Îşi duce mâna la frunte, îndepărtând o şuviţă de păr mai rebelă. Ar putea părea o pauză de efect, dar ştiu că, faţă de mine, colonelul nu are apucături de actor. Deşi îmi vorbeşte despre o piesă de teatru, în care m-a silit să joc, fară să-mi cunosc rolul, îşi drege vocea şi continuă:

— Presupun că vrei să afli despre ce este vorba. Pe scurt, Generalul se află sub protecţia noastră. Nu s-a deplasat nici măcar un kilometru din locul în care-l ţinem. A acceptat să colaboreze cu noi, în schimbul libertăţii, mă rog, dacă se poate numi aşa. Condamnarea lui aici, în ţară, nu are pentru noi nici o valoare. Mult mai semnificativ e ceea ce ştie el. Şi ştie foarte multe… Despre contul de cinci sute de milioane, aflat în custodia agenţiei economice din Viena, despre reţelele de trafic de arme, despre sumele uriaşe scoase din ţară, dar, mai ales, despre pregătirea unei diversiuni, a unui conflict artificial, în care să fie atrasă România! Generalul, dragul meu, a devenit un factor de o importanţă deosebită pentru siguranţa naţională!… Trebuie să recunosc că mi-ai depăşit

aşteptările. Misiunea ce ți-a fost încredințată s-a încheiat. Ți-am şi virat banii în contul personal din Cayenne. Te sfătuiesc ca, o vreme, să te retragi în cuibul tău, pe care nu-l cunoaşte nimeni.

— Nimeni, în afară de tine! şoptesc eu, fără să vreau.

— Ştim să ne protejăm oamenii! precizează colonelul.

— Asta am văzut! De câteva ori, am fost la un pas de moarte.

Colonelul râde, deşi râsul lui e mai mult un şuierat.

— N-are rost să-ți dezvălui firele întregii operațiuni, reia el. Cu cât cunoşti mai puține lucruri, cu atât vei fi mai ferit.

— Ştiai că o puteam mierli, aşa-i? insist eu.

— Eşti mercenar, ai uitat? mă readuce colonelul cu picioarele pe pământ. Doar nu te-am invitat la o plimbare cu barca!

— Măcar lămureşte-mă şi pe mine…

— Şi aşa ai aflat prea multe! mă întrerupe colonelul. Peste un minut, vei fi ucis, iar cadavrul tău, alături de cel al Clarei, va fi descoperit de poliție, într-o maşină carbonizată.

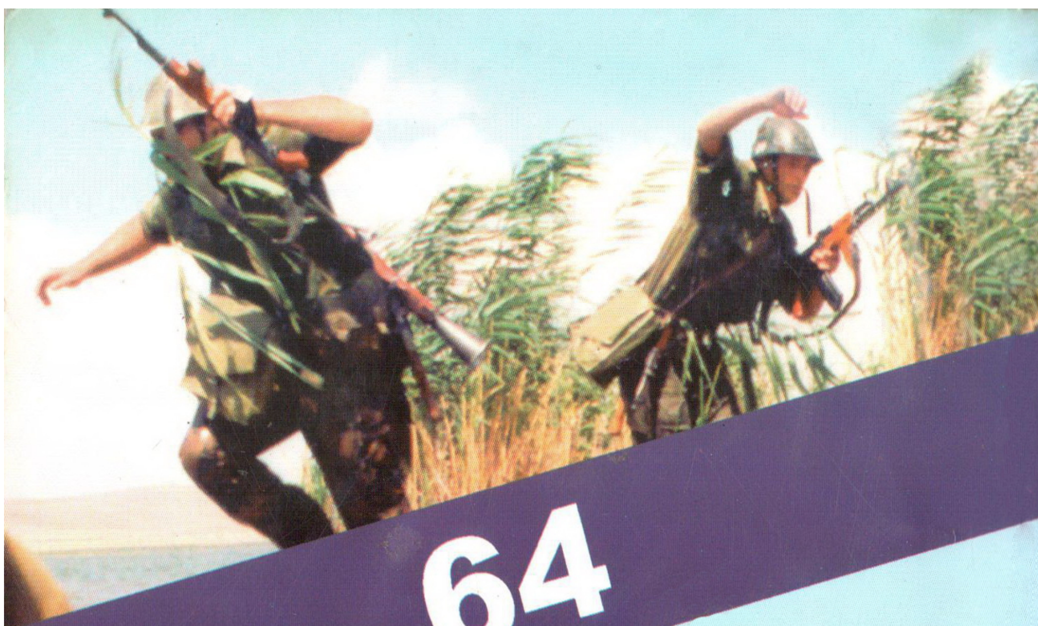
N-am de ce să mă sperii. Ştiu că, de fapt, e vorba doar de hainele mele şi de câteva elemente de identificare, cu ajutorul cărora Leon va fi considerat mort de către Vsevolod şi de toți cei interesați să ajungă la mine. Nu e prima oară când „mor”. Am avut atâtea identități, în toate operațiunile şi luptele la care am participat, încât aş putea umple cu ele câteva pagini din cartea de telefon.

Într-adevăr, nu de puține ori ajung să mă întreb cine sunt, de fapt?! Am oare o identitate? La ce bun! Cui i-ar folosi? Mie, prea puțin!

Mă îmbarc pe un transoceanic, cu direcția Hawaii şi nu mă mai trezesc din somnul lung şi greu decât pentru a mai goli câte o sticlă de votcă. Nesuferitul simțământ de inutilitate, care mă însoțeşte peste tot, ca o gardă de corp şi de care uitasem o vreme, pătrunde cu iuțeală dincolo de platoşa formată în atâția ani de mercenariat. Colonelul Lazăr are o vorbă şi pentru asta: „Este adevărat că totu-i inutil, dar nimic

nu e în zadar!” ...

...Dorm în neştire, sperând să visez ceva, orice, ca măcar în vis să am o altă viață, fără să ştiu că, de fapt, adevăratul vis e doar trecerea mea pe pământ!

64

– O să-l însoțești pe unul dintre locotenenții mei într-o misiune în România. Te bucuri, nu-i așa? Plaiurile natale, oamenii iubiți, aerul pur al patriei... Nu trebuie să sari la pupat. Prea multe n-o să-ți spun, Ludinski te va instrui personal. Pe mine mă interesează un singur lucru: să deschizi urechile și ochii, să reții tot, absolut tot, iar la întoarcere să-mi faci un raport complet, până la ultimul amănunt, din care să nu lipsească nici o virgulă. Dacă-mi vei câștiga încrederea, vei primi mai mulți bani decât în toată viața ta de câine mercenar. Vei avea cele mai frumoase femei din lume, vei locui în cele mai rafinate apartamente, în fața ta se vor pleca notabilitățile locului... Asta e adevărata putere, nu cea pe care ți-o conferă arta ta de soldat.

ISBN 973-569-547-2

www.nemira.ro

{1} Vezi Război fără arme, de acelaşi autor (n. trad.).

{2} Vezi Jurnalul unui mercenar, de acelaşi autor (n. trad.).

{3} Personaj misterios, care apare în mai multe romane ale autorului, fiind, se pare, şeful unui serviciu secret român care-i asigura protecția lui Florin Zamfir, în schimbul serviciilor sale (n. trad.).

{4} Ofițer de contrainformații din cadrul armatei (n. trad.).

{5} Vezi Conspirația sfârşitului lumii, de acelaşi autor, unde comandoul Brutus, din care a făcut parte şi Florin Zamfir, a reuşit să dejoace o conspirație a mafiei internaționale (n. trad.).

{6} Oraş în Federația Rusă, în apropierea graniței cu Mongolia (n. trad.).

{7} Rahman – Legume şi produse agricole (lb. arabă, în orig.), (n. trad.).

{8} Aşteaptă-mă! (lb. arabă, în orig.), (n. trad.).

{9} Domnule! (lb. arabă, în orig.), (n. trad.).

{10} Copile! (lb. arabă, în orig.), (n. trad.).